

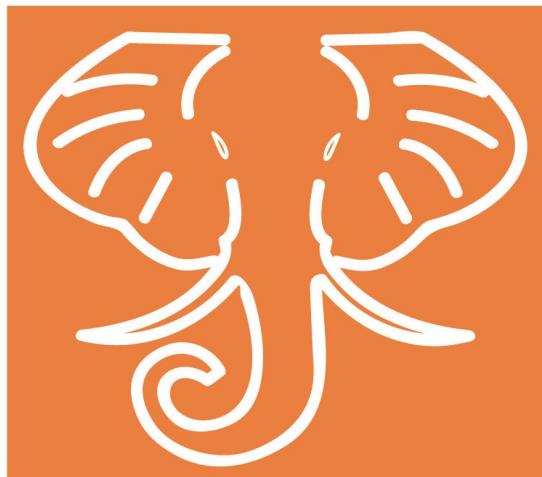
Dīvān-i Khvājah Hāfiż-i Shīrāzī,

Hāfiż, active 14th century.

[1570-1620?].

<https://hdl.handle.net/2027/mdp.39015079128834>

HathiTrust

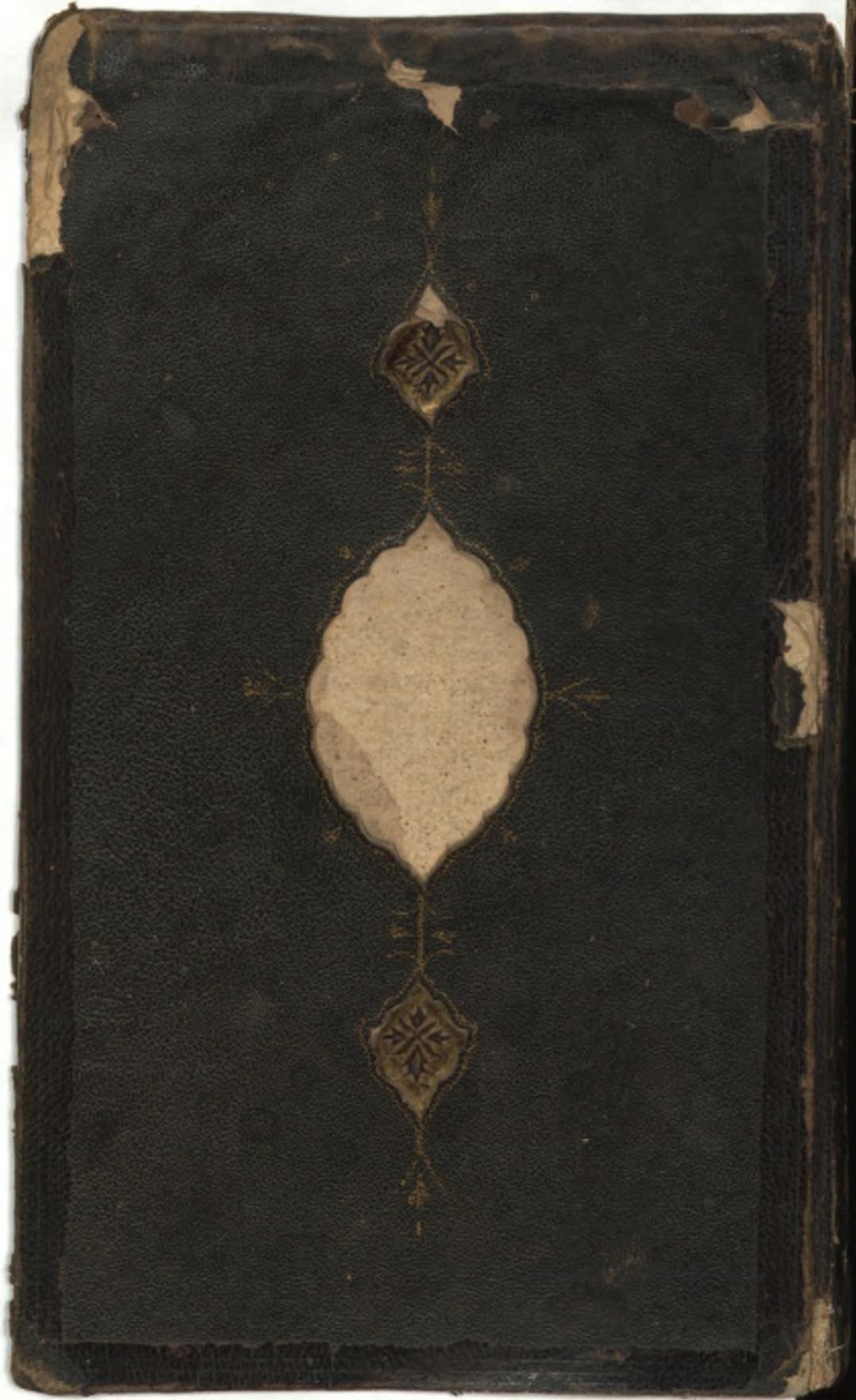

www.hathitrust.org

Public Domain

http://www.hathitrust.org/access_use#pd

We have determined this work to be in the public domain, meaning that it is not subject to copyright. Users are free to copy, use, and redistribute the work in part or in whole. It is possible that current copyright holders, heirs or the estate of the authors of individual portions of the work, such as illustrations or photographs, assert copyrights over these portions. Depending on the nature of subsequent use that is made, additional rights may need to be obtained independently of anything we can address.

P2
Dong

دیوان خواجه افضل

تھاری تھار و دل بی از فرشتھ عالم کرسا کر تھ خود ره و بر ایچ پس سدا
از بیش فہرست مرجان ایم جو گر وی پیدا و لخوت فرزان وحدت خود سدا
دو را و اکان ایکن کو بی سخن جنای دی و کان سبز تپانسا و رعنه مطیعا
خدا یکت و زر و هون و ای سعد عذیل کس زنی کن فرم شد فنیل او بحیره

ظفر العصر المدح
اسد شیر سهو عذر

319

که غشی آسان نمود اول لی عاد شکلها
الا ایند اس فی اور کاخ نما و
بی حجایه در خس کو کرت هر غاف کوت
کو س لک هر چه برو و داده سخ
بیونی با ذکار در صد نازان طرح کجا
ز نایب بعد سخنیش نمودی اند و داده
مر کارم رخود کامی سایه می کشد
نه ش رکت هم برج و کردی خس جا
کو مدنده عالی پرسیده ران سا
دو گوهر نیز عالی خی من و عشی خی دم
حضوری کر سخنچویی ای علاس خوا
منی غلی بخوی دی دیع الدعا و
جهیز نسبه ما و مدار و که از مهد
کو س لک هر چه برو و داده سخ

ساقی بخوبی باده در رانش و ز خام

ماده سار عکس برح ماده ده ایم

پستی هیشم شاپرد لند ناه است

حده ایان بود کاشت و نهار سی ده

در کار غردد لذکر دلش دهد شد عشق

بر حرم که صرف فرزو دوز باز رخواست

ای بود اک رخائیش انجات بلکه بی

کوونم دارند و سعد احمدی بری

در بیان خر طلاق و کسی بول

فیض مطلع نموده نمی اسخی سیفیش

علیب بگو که کار جهان شد چام

ای چهره لذت مرثی شدم

ز آن زمینه داده پسی نهانم

کاره بخون بروسته در خرام

لذت بر جهود عسکر داده ایم

نهان عدل شیخ زاده خرام

بهادر عله صد و ده بر جهان شدم

چو و آنرا کن کرد سه دوز خام

مسند عرق شفت عاجی خرام

پا نمک مرغ چسل کند صدم

نهن کردی شخای بی علن خام

لکم می شفت زایع عالم خام

لعنی شیخ بر وصال دادم

کاره بخشد خود شدم

لذتم و غصی کوش کن چون بخور دادم

جهوی شیخ شکاره به سه است خام

ای شاهزاده دری بود و بخوان است بری

و دارم کاشت کند و خدیج دلش

غهد سکاره شفت و داعم ماری

دیندم و غصی کوش کن چون بخور دادم

ایم شاب رفت و خود علی گلی میگردید
دباره اسپهانی تو پس حق صفت
حافظ مرید حام حست بھی صفت

پرورد پسندنگن نزد نکت دنام
ایخواں بزم از میں سبته مح علام
وزندگی سبته کی بر سار شیخ حام

بنحال سدوش سخشم هر قدر و خوارد
کن آب بکنایا و بکلکت صفتی
چاش برو و صفت زرده کی بکار دن چو
بات کن خال و خاص خاتم بھی نهاد
کوشن حسن و زیور و کوشن و بیان آن و صفت
چوب شیخ می نپد بعلی بکار
چونما سعادت شد پردازماها
کر پس بکشید و بکشید یکی میگردید
غزل کلی و عرفتی سای و خوش بخی

اگر ای ترک شرکار نی میگردید
ربایقی می بانی که در حست خواهی فلت
نمای کیم بولیان شیخ بیرن کا رسیده بوده
دشمن نام حام با حامل بکار میگشت

دل سرو و دوست هم صاحد لای خدرا
اور اکه در لذتمنان خواه به سد شکا
کشتن شکا نرم ای فریاده و خضر

بخی خابی بخی بخی فرستت شمار بار
 تایه عصنه داره احوال بگان
 روزی تھنی بگان در دشیش من پرا
 دبلک دلکف او مورت نمک خار
 چون فیضی سپی عزیز کرضا
 هب بیلیمی میمی ایلیکار
 با دلخان مردات با دلخان
 ساقی پیش بیه و هر را بسادا
 ایکم مکد پیه و میکم می
 آن بخیش که صنوبی ایم ایم ایم
 ایشی ایشی ایشی ایشی ایشی
 حافظ بخو ایشید ایم خرو ایم

دل فرستم دل خواری دل خواری
 بخت بخت بخت بخت بخت بخت
 ای دل خواری دل خواری دل خواری
 قدیمی کزو پسلا می بسان مدبر ما
 ج عاده ایم دل خواری دل خواری
 بخت بخت بخت بخت بخت بخت

رکش می یم ش صحبت خان برده
در حق کل حکمت زوری فشنه

هکت آن و ببر سکفت م مدد
با صفت بخ زپای تو دم ره

جان دل خواه از مردم لفظ میلا
کس مرد در جهان حکمت نگاه که
نیکت سوری ذره ش کرد اولا
بچ دوز نام غربت را عینت ولان میلا
هاشتی در مردو عالم غربت در عرو

نمایت عاشقان ره صبل صبل
ایکد جان عاشقان هدست بجهان
ترک کر سکید نهی و پی خان نی
و فت غیس نویم دی و سکانم دی
حافظا کر پای بوس شاه هفت شاه

که شکر ماد شای رناظم ان که دار
که ای شاه که م دی کند سهارا
بچ سخونه مه مهان هدرم دو رهان
تو این حضود داری که میکنی دارا
پی پاهم شه شای بیان دا سهارا
ریزس ای سند شی غلط مکن که را
چیزی دار کر زمانی برس بصل

بل از ما سپاهان که سانه ای و عا
بر قب بو سرت بکه ای خود سام
چه عما هفت خان اک بجاسخان دی
دل عالی سوزی حشد ره بور
مره شی ای ای ستم ره سیمه که دی
مره سیاست ای کرد بخون ای ای ای
دل در هفت خانه بک بر صحبت

صلح کار گی و من خواست کی
پس نهادت در گر کی است نایخواست
کی است و بر عان دشرا کی
خواست کی رفعت آن عاب کی
ساع و خط کی نیزه باس کی
چشم از مرد بخان غافل کی
کی درم غیر مادرین خاک
پس نیزه رخان کی خان شاست
فرار خواب ز حافظ طمع هارا مل

دوش سی سی خان ام بر
در خواست معان با پسر محمد معان
غسل کی و آن کی در سرمه
روی خوبت قی رطف بر کرد
بدل سکیت ایستاده در گرد
برآمد از دویں کیزد خاک طمع

ای فروع پیشان داده وی جان
کی دیده است این شخص بار که میخواست
عزم دیدار نوادگان برآمد
دل حسنه ای سکنده ولد از اکنینه
بجت خواب آمود نمایند از خواهش
دو در در راه بگات و خون از عذر پاکی
عزمان ای دو مراد ای ساقیان خدمت
کس بدهند کنست قدرت فرستاد
با صبا و همراه بجهت رهست کل
ای صبا با سکنده عزمان خود
ای شاهزاده ای شاهزاده خدا را
کرد و درین ای سلطنت و قوت بست
سکنده حافظ و عالی بیشتری بگو

ای بروی خوبی ای رچاه رحیمه ای شما
خط محبوسون رفیق بریشان شما
پندتگر دوبار آمده صفت نشان شما
زینهار ای دوستان علی می خان شما
را کنکه زور دهه ای بروی جسان
نماید بس کشته شد پس از بارس و زبان شما
کرده خام مانشد پرمی بروز ای شما
که کنم و شدم شدیدی بشان منش
پرگه بروی شستیم ای رحال بیان شما
که ای برقی ای شداسان کو سمعا شما
مان بوسی تمحک کرده علیک بیان شما
سرمه ساخته خود و ساخته خوان ای شما
بروی نایاب دستل شکرافت ای شما

که برگلوه و سانان بوزاده کار
نهاده کنند خوبی شنیده خوار

صبا عطف کو ای عسل و میخانه ای
سکنده خلیل ای عیسی ای علیه السلام

غور

<p>که پرسشی بخی عذر سب شیدارا بخند و ام کوشنه هر من دانارا نهاده ارجان ناده سدا را سیف اس سر حشم ماه سدا که و صبح هر دو فاخته زادی بارا سعی هر و برص اور هیچ را</p>	<p>غور حسن اجرت مکنادای گل بخند و لطف تو بگرد صد اسل غذ چهار جمع سی دهاده بخند نهادم از جه سب ران شنای سنت خزانه دنونه کفت بر جان بو در آمدن هر عجیب کن کن حض</p>
<p>بر قلی محمد شاست اکر شبان بخند و روزه کل علی حشی ری زرا بخندت بار سان سرده کل و بخان بدر سرو کانه خرابات کنده ایان بخان کرد و دستخانه کنم مر کان بخضوب عال بکوه اس من هر کرده بخان خان که بخانه خشنه طوفان بخان سپه کاره در حشنه بکشد بخان وقت آشت که در وود کے زمان بخانم ده و مکن عن زکان فتنه زمان</p>	<p>بر قلی محمد شاست اکر شبان بخند و روزه کل علی حشی ری زرا بخندت بار سان سرده کل و بخان بدر خشن عدوه کرد سخنی باد و دش بخند کشی از عرق اس راد کان بخند مردان خدا ماسک داشی او بخند خانه کردون بخند مطلب باد کنانه من سند هر آن اوت بخند خانی خرب و بندی گن دخون ماس</p>

ساقی پر تجز و در خام
 ساغنی بر فرم نهاد سر
 کردند ناصیت رو غای
 باود در و خد رین باعور
 محمد داروں شهدای خود
 دو آواه سینه نالان من
 با ولارامی مر احاطه جو شت
 شکر دیگر برو او اور
 بهم کن خاطر سخنستی پر وده

خاک بر برکن غم انعام
 بر کشم ایشی برق فلام
 نامنحوی هم نکت نام با
 خاک بر ترسن فرجام
 کسی سیم رعاعن عالم
 بجهت ای فرد کاخ خام
 کنونم بخاره برد آرام
 پر کرد کشنه و سیم نما
 عافت از دزی سپل کام

بنیع وصل تویاب دریا خی صنوای آ
 جس خارض دندلو تردد اعدی
 دو چشم من مر شت جو پاهمانع و
 هزار سرچ جمال بو زاده در مصل
 اب و دیان تورایی سای جویی کن
 بجهت ایشی لخام و کام دل چشم

خاک بر برکن غم انعام
 بر کشم ایشی برق فلام
 نامنحوی هم نکت نام با
 خاک بر ترسن فرجام
 کسی سیم رعاعن عالم
 بجهت ای فرد کاخ خام
 کنونم بخاره برد آرام
 پر کرد کشنه و سیم نما
 عافت از دزی سپل کام

بنیع وصل تویاب دریا خی صنوای آ
 جس خارض دندلو تردد اعدی
 دو چشم من مر شت جو پاهمانع و
 هزار سرچ جمال بو زاده در مصل
 اب و دیان تورایی سای جویی کن
 بجهت ایشی لخام و کام دل چشم

وَأَنْهُدِرْبَتْ شُوْصِنْ كِبْرَعْسَهْ مُلْ
كَهْ نِسْبَهْ كَهْ بَدْرَهْ خَلْشَفَانْ نِسْبَهْ
مُلْ كَعَسْهْ وَسِوْدَهْ كِبْرَهْ خَلْ

بِصَرْجَهْ سِرْجَهْ	بِصَرْجَهْ دِكْلَهْ سِرْجَهْ
الْوَدْهَمْ لَهَمْ نَاجَهْ	سِحْكَهْ دِرْهَمْ بِرْجَهْ لَهَهْ
پِسْ بِنْكَشِيدْ دِبَاهِيْهْ	بِيْ دِزْدَهْ زَهْنْ نِسْبَهْ
دِرْجَهْ خُونْ بِسْلَهْ نَهْهَ	نِخْتْ زَهْرَهْ زَرْهَتْ كِلْهَنْ
هَشْتَهْ هَشْتَهْ لَاهَهْ	دِرْجَهْ نَرْدَهْ هَسْهَهْ دِكْهْ
كَهْ بَزْدَهْ سِكْدَهْ	وَرْجَهْ بَوْسِيْهْ حَجَهْ
عَفْتْ بَرْكَهْ رَجَهْهَهْ	حَقْقَهْ عَنْسَهْ كَهْ كَهْ سَهْ

كَهْ كَهْ سِطْلَهْ خَانْ حَمْ كَهْ حَادِهْ	كَهْ كَهْ سِطْلَهْ خَانْ حَمْ كَهْ حَادِهْ
كَهْ حَارَهْ خَارَهْ سَادَهْ بَسْرَهْ دَلْسَهْ	تَحْرَهْ بَرْجَهْ سَهْيَهْ بَرْجَهْ بَرْجَهْ
حَدَّهْ كَهْ دَهْهَهْ دَهْهَهْ دَهْهَهْ	كَهْ كَهْ كَهْ كَهْ كَهْ كَهْ كَهْ كَهْ
دَهْهَهْ كَهْ كَهْ كَهْ كَهْ كَهْ كَهْ كَهْ	اَكَهْ كَهْ كَهْ كَهْ كَهْ كَهْ كَهْ كَهْ

<p>پنجه گفت رخوان بخوبی نرس عز که حسنه داد کار استاد خوش چشید خوب فران خان مکنی بین روح دود و نمود که شنید خسته و گلیں عز</p>	<p>بی ناید علیم من بندیک در دی سه شنبه بس غصت فناهه است آن موئی خدا که کفم ای شام غریب هسته همچو کفت حافظ اشیان دیگر میر</p>
<p>ای پر قدر سے که کشید بلطف خوابم شدار و بود دیس نشید چکن دوشیز پیشی و نور حکم که نباشد راه دل غماقی و دل حشم خدمی یر که زدی بر دلم ز غفره خفت هر نار و شر با که که هم نشیدی دورست هر آب درین سعادت شد ای لطفه خود که شنید که نی نادره سرمه بی کجا امن قابل</p>	<p>ای پر قدر سے که کشید بلطف خوابم شدار و بود دیس نشید چکن دوشیز پیشی و نور حکم که نباشد راه دل غماقی و دل حشم خدمی یر که زدی بر دلم ز غفره خفت هر نار و شر با که که هم نشیدی دورست هر آب درین سعادت شد ای لطفه خود که شنید که نی نادره سرمه بی کجا امن قابل</p>
<p>حافظه غلامیست که ای خواهد گردید لطفي که ای بذر که حسن ایم رعایت</p>	<p>حافظه غلامیست که ای خواهد گردید لطفي که ای بذر که حسن ایم رعایت</p>

فی کاره وی شیخ بود که این حست
 بود رنگ دو خاک که نهش اعنت داد
 کنون آبی می باشد خردی ششم
 من از نوع می داشتم دیدم که پیش
 هر راب حوزه دو خوی که دو چهل می پیش
 پیشتره نهضون خود که که
 پیش که خود که کس پس بخود و دیگر
 در هر چشم کلکه دوی لایش کرد و
 کرسی شش طبقه هر چهارم داشت

سیام آتشین ای دیگر علامه بود
 نیم از دو سطح دو ری دیگر که
 مرند است سرمه لف توپرده ای که
 جرف از جمهور است خوب است برای
 سرمه ای زبس ای کلکه دوی

<p>چون پالاد علم از توپ که کرد بخت دیگر اکم کن و بند کو خرا مردم هست برخیستم بیم بیش باشد اما هست</p>	<p>چون پالاد علم از توپ که کرد بخت دیگر اکم کن و بند کو خرا مردم هست برخیستم بیم بیش باشد اما هست</p>
<p>آن مو عیب که کرد می خواهد از داد بر کر نمی خواهی از دل سعادت که دم بخت ناگزیر خواهد از دادت جای عنم باور آن لکه تجویه هماد پسنان بخن در پر کل دشادت طانعه مو و دوست ما در راه در زنده خان حوا دشت برو شادت</p>	<p>ساقی آن عید بار بخت ناد برخیستم که درین دست بام فرق برسان منبه کی دختره کو بدری شادی مجلسیان در قدم خدمت لشکر از د که از بی باد خزان در خدا هم دو کریں لفڑ خوش باره حافظ از دست ده صحبت پر کسی پر دو زنده خان حوا دشت برو شادت</p>
<p>لیکم کوی خوب نمی جان آن که ساخت جهان چیز بر خوبی خوبی خوبی شروع بی غصه مصیری فنا و در خدا کسری و بخت بر شادی هست که راه</p>	<p>حال دی در هر طبقه فی خود داشت بغضم مدعا تی که من عمن کند پس که سرت رخوان آن کو پر کی اگر زلف سبلیاد دوست ناچیز</p>

غلان رکو ز شبان خاک در که داشت بیشتر در نظر خالصه مزدست که سالهاست که شاید همیز باشد	با حاتم و خلوت رای حساس بود بصورت این نظر ما اگرچه محبوست اگر باشی بیان حافظه ای زندگی
--	--

می رخانم بجوبی آدمی داد وقت صادمی و طرب کرد ای ای امن عیشت بر غائیت و زده همان بهر ای ای پنهان و شی که در ورودی و ای ای دانه کویی کویی کویی کویی کویی	دوزد بخواهد و بعد بد و بعده رخان دوبت زده فروشان که ای ای ای ای چه خلعت برداشک که خود ای ای ای با ای ای ماهه مرا دان را بخانم و ای ای ای ای و خص ای
---	---

چشیدنی تخت ای ای ای ای ای ای ای ای سازگار ای ای ای ای ای ای ای ای ای که ای ای خیال ای	پس شنیدنی ای ای ای ای ای ای ای ای سرم دینی و عیشی فروی ای ای ای در ای ای دلخواهی ای ای ای ای ای ای ای ای ای
---	---

در ایچاره همان خبر کر انعماست
نخست آمده بسیاری که می زرم بهای
پسند که صوبه آکوه شد بخوبی
از این دریافت نم غیر نسبت دارد
چنانز بود که بواخت هر طبق عادی
نوای ععنی دو پیش در اندر دل و از

بیخ نهاده شد من چنین خوش است
خوارضه بشد و ارم خرا بخانه کی است
کی است و فن عجائب خواجهی در داده
که آنست که نیزه دو ام در دل است
که دفت غردد و عجمیم نیزه نسبت
نهایی سیمه حافظ روزی رشد

دل و دینم شد و دلبر ملامت بر جوا
که سندی که درین زرم دلی خوبی داشت
در چنین باد بماری بکش برکل و پرد
ست بگذشتی و از خلو سان ملکت
پس رفاقت تو بادر کفرفت احیبت
حافظ این حسن و مدارک خان یا

بر کش کش کش کش کش کش کش

بر کش کش کش کش کش کش کش

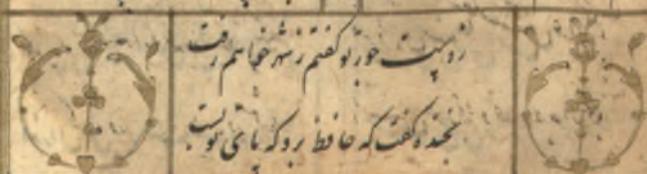
ای نیم سیمه آرا کلکی بار کی است
شب بکیک و راه و اوی میں در پیش

نمیل آن ب عکش عکش عکش

اشش طور کیا و عده د داد کی است

در خوبیات پر نم که مث رکاب است نخست هست بی شد م مراد رکاب پیش پے هارهای نسود هارهای است ما کجا یعنی دلایت که رکاب رکاب است دل نما کو شد کرفت بر وی دلدار رکاب کفر سعول عصمه ما کل نجای رکاب است	هر کار آدمیان نقش خواری داده آنچه سپت اهل اشارت که شد و آن باد و مطلب وی جلد مساقی است بر سر موی مرابا تو مراد ای کار است عقل دلو زندگان سپت زینگن کو حافظ از خارج خواهد حس دسته هر کجا
--	--

ضاد از صورت و ابروی دلکشایی توست زماده های اصبب کرکن خایی توست ینم صحیح خود دل در همایی توست ولی حسود که بر رئته در رضا ای توست و همادر دل شکن من کر بگهن خط بکر که دل احمد در رفای توست حتم ای ایسم خواروزی کشایی باز	کشاد کا حس دل کر که هایی توست مراد پر محسن زن چاک راه است رکاب را دل عین خود کر و بلکه دل عواصف دل دوران حسین راضی کرد و همادر دل شکن من کر بگهن و خود حاتم که بودی برگان صان حتم ای ایسم خواروزی کشایی باز
--	---

رُلْفَشْ رَنْدَلْ بِكْ كَيْ نَارْ مُوت
هَاعَسْخَانْ بَيْ سَبْيَ دَنْدَجَانْ
بَشْ إَرَانْ شَمْ كَنْخَارْمْ جَمَاهَهْ
پَسْ فَيْ بَخْدَهْ تَكْ مَيْ بَزْ جَالْبَتْ
بَابْ جَوْ جَمْ كَرْ صَسْهَهْ أَجَيْ جَوْ جَمْ
طَرْبْ حَلْمَهْ كَرْ كَهْ دَرْ وَهَهْ
حَاطَهْ هَرْ اَكْمَ عَشْنَهْ بَزْ دَصْلَهْ خَاتْ

رَادْ فَرْهَارْ خَارَهْ كَهْ زَهَارْ مُوتْ
لَجْهَوْ دَافْ رَادْ دَارْ دَرْ مُوتْ
اَبْرَوْ لَهَوْ دَوْ جَبْدَهْ كَهْ دَوْ دَوْ مُوتْ
إِيْ سَهَهَا كَهْ كَهْ خَاهْ دَرْ كَهْ دَهْ مُوتْ
بَانْهَهَا هَيْ خَعْدَشْ دَهْ كَلْهَهْ مُوتْ
بَهْسَلْ دَجْ دَحَالْ دَهْ دَارْ دَهْ مُوتْ
اَحَامْ طَرْفْ كَبْدَهْ دَلْ بَيْ دَصْهَهْ مُوتْ

بَارْتْ سَهْ بَهْرَهْ دَهْ بَهْ بَهْ لَهْ مُوتْ
مَرْهَهْ لَيْ دَلْ خَصْ دَهْ تَكْ بَيْزَهْ بَهْ
زَاهْهَهْ بَيْ بَعْدَهْ دَهْ دَهْ كَهْ بَهْ مُوتْ
صَهْ بَرْهَشْ كَهْ بَلْ بَلْ بَرْ جَهْ بَهْ مُوتْ
زَعْ كَلْكَهْ سَهْ بَهْرَهْ عَالَهْ لَهْ مُوتْ
تَاجْ بَهْرَشْ دَهْ شَغْنَهْ كَهْ بَهْ لَهْ مُوتْ
دَرْ سَهْيَهْ آيْ عَيْهْ دَهْ سَهْ بَهْ دَهْ مُوتْ
بَسْدَهْهَهْ جَهْ بَهْ دَهْ كَهْ بَهْ دَهْ مُوتْ

أَتْ قَدْرَهْ كَهْ بَهْ دَهْ بَهْ جَهْ مُوتْ
نَهْ بَخْهَهْ لَيْ تَوْ دَهْ سَهْ بَهْ بَهْ
سَهْ كَهْ جَمْ كَرْ بَلْ بَهْ دَهْ جَامْ لَهْ
كَشْهَهْ جَهْ زَهْ خَاهْ دَهْ آهَهْ كَهْ طَهْ
أَخْهَهْهَهْ سَهْ بَهْرَهْ بَهْ عَهْتْ بَهْ
شَهْ سَهْ كَهْ رَاهْ جَهْ دَهْ دَهْ دَهْ مُوتْ
لَهْسَهْ مَيْ بَرْ بَرْشَهْ سَهْ كَهْ غَاتْ كَهْ
أَهْ دَهْ سَهْ كَهْ بَرْشَهْ سَهْ بَهْ جَهْ دَهْ

بِنْكَمَا دَكْ بِرَدَلِيْ مِنْ جَرِشِيْ بَرِيشِيْ

خَمْ كُوْ بِرْ خَوْ كَمْ كَهْ خَنْتَارْ خَابْ	هَادِرْ خَالْ وَهَرْ رَوْايِ شَهْ رَهْ
هَرْ بَرْتَ عَنْدَمْ كَهْ دَهْ عَيْ عَنْ عَدْ	كَرْ خَرْتَهْتَ بَرْ زَدْ كَهْ بَهْ دَهْ
خَجْ جَهْتَ لَنْ لَفْشْ بَرْ أَبْ	أَفْسَوْ پَسْ كَرْ شَهْ دَلْمَوْلَهْ دَهْ دَهْ
أَعْزَرْ بَيْ سَنْدَلَزْ بَهْ تَهْ	هَعْشَهْ فَرْ عَيْاْيِ بَهْ كَهْ زَهْ بَهْ لَكْنِ
وَرْ شَيْلَهْ غَمْ آمَ عَرْقَهْ كَلَاهْ	كَلْ بَرْ بَهْ كَهْنِهْ وَهَهْ لَطْفَ عَرْ
وَرْ يَاهِيْ مُهْلَكْشَهْ عَسْ بَرْ أَبْ	دَادَهْ وَهَهْ رَهْتَ كَهْ اَرْ غَابْ لَعْظِمْ
زَهْ كَيْلَهْ بَادَمْ كَهْ دَهْ كَلْ خَوْهَتْ	صَهْ دَهْ رَهْوَاهِيْ دَهْهَهْ كَهْ بَسْ شَهْهَهْ
هَهْتَ أَسْهَهْ آهِيْ كَهْ جَهَانْ جَوْهَهْ	بَهْهَهْ دَهْ دَهْتَ سَهْ نَهْ كَهْ دَهْ بَهْ
كَهْ كَهْ بَهْ وَهَهْ زَهْ كَهْ دَهْ دَهْ	هَهْ كَهْ وَهَهْ شَهْ مَلْهَهْ جَاهِيْ صَحْتَهْ
بَسْ هَهْ عَجَبْ لَازَمْ آيَامْ شَاهْ	حَاجَهْ صَهْ دَهْ رَهْ عَاهْ وَهَهْتَ وَهَهْ

عَنْ كَيْ دَهْ دَهْتَ سَهْ حَاهْ	خَهْتَ كَهْ دَهْ دَهْتَ سَهْ حَاهْ
أَهْ شَهْ دَهْ مَهْ سَهْ كَهْ دَهْ حَاهْ	حَاهْ جَاهْتَهْ كَهْ دَهْ دَهْتَ سَهْ حَاهْ
نَورَهِيْ خَالْ كَيْ كَهْ كَهْ دَهْ حَاهْ	أَهِيْ بَهْ دَهْ سَهْ جَهْتَهْ خَاهْ دَهْ سَهْ

در خرست کرم نست په حسبت
سیدادت پیشنهاد نهاد حسبت
کو مر چو دست دادند ماهد حاسبت
چون ملکان را نست بخواهد حاسبت
الحمد لله حسبت ماج خود ایجاد حاسبت
ایجاد حاسبت سه زمانه داده حاسبت
نامه عی زرع و محابا هم حاسبت

ا) باب حبیسم وزیر شاه است
ای عاشق که اچولب او حبس نما
آن شکر باز است طاح بردمی
محاج خلک است کرت صندوق جان نما
جام جوان غاست پیغمبر شیرده
ای عی بر و که مر ایا تو کلی است
حافظ تو حستم که بفرج و عاصم سود

کرم نادیست دو اکثر طانه حارست
کو در حسن عمد کلها کن عساکرست
لطفها می عجب نهادم و دیدست
کرای عرضح بازیست در خداوت
دلی علاسته چان خاک آسماه است
در خواجه نهر تو نش زیر است
که بوئسپی خوچک را م نازیم
این حسیل که در اینجا زیارت

دو آن مطر حبیسم من بشایر است
دلت بوصل کل ای میل صبا خوش با
بلطف و خال و خدا ز خار فارسی دلی
علاج صفت لایل بحالت کن
بن عصرم ازو دست علار است
من آن بزم که دم غصه دل به بشه
دو خود چه عیستی ای شواره هر کا
چه جایی من که بفرج و پیغمبر شده

پر و ملکت اکنون حکم بر صراحت
کوشش خان طایرس بحقی نزدیست

دل سودا زده از عصمه و نیم عاده ای خدر پست که این سخن قسم اعانت نفع و دوده که در چفه حجم افاده پست طاویل که در بلاغ نعم افاده حکم ایست که در پایی نیم اعانت ار پسر کوی تو زاده که علیهم حکم حکم پس و پیشت که بر عالم دیدم افاده برادر سکه خود را دم که حجم اعانت ایخو پست که در محمد شده قاده	تا پردازه خود راست سیسم اعانت چشم جادوی تو خود عین سواد خود پست در حسن زلف تو آن خان بر وادی پست دکن سیکش نوکلشن فردوس خدا دل هر هوسین دی ای مومن خان پس خو کرد س خان کی تو اند بروخت ساید پر و توب فایلم ای عصی دم اکنون خر کعبه عاشش نباد زیارت خداد خوش بار بیعت ای خان غیر
--	--

سید راه و دلسته خود غیر بر باده پست زم حس و مکن غلی بر زرداده پر و ش عالم گیم پیشم حمره داده نیمس تو زاین لمحه محنت آباده	پا که هصر اهل شعبه است ملکت نهادم محبت نم که در زر حن که بوز چلوت که سخناه دو شسته که ای علیله نظر شا به باز پر و دین
--	--

زرگشت که عویش نسبت نه صنعت
 خود را عمدتی رنجان سنت نهاد
 که این مجوزه عروی پس بردارد اما دست
 که این حدث زیر طریقیم نهاد
 که بر من و تو در حیثیت از مکانت
 بنال طبل سلیل که جای فرماد
 بتوی خاطر و لطف پسخند ادا داشت

زرگشت که عویش نسبت نه صنعت
 خود را عمدتی رنجان سنت نهاد
 صنعتی نسبت باشد که در عمل آر
 رضاعت اراده درجه در پس کرد بشای
 نشان عهد و فاعل است در مکان
 حد پرسهایی پست نظم را

مرافقاً دادل زرده راحه اعاده
 برو بخار خود ای را باید خود بناه
 ای سرمه شو از هر دو عالم اراده است
 که ای کوئی تواریت علیعه نیست
 و فده است که پسح اوزم بخواه
 بسان او که خدا افریده است از پیش
 ای پس سنتی من نیز خواب اماده
 اکر چه عیشی عشم حذاب کرد ولی
 ترا صلب سس کرد ایست ای ای داده
 دلستال زنده ای خود را که باید
 که این صنعت نخوم زهه روی باید
 غم جهان خود را پس سبز از باید
 صنعت هر عالم که بوس من باید
 بحایم تازه ساده هم بشی خوب می

برویت زخوان و فتوی م حافظ
 کر زین فیاض و اپنے می بسی باید

پس در حی خشم و دل از عالم نهیست
 مسلکام و دلایل آن را بس کرد کرد
 بیرون خال و حشم من ساخت
 صلح تو اجل این پریم و در بجهشت
 نزدیک شادام که رفیق نویکو مرد
 من بعد حضور ارفت دی روک کرد
 پسرت در آزاد بجهان تو لکن
 خاطر یعنی و کربلا پرداخت بجهش

باغ مراد حاجت پس و صورت
 ششاد پس از درود من ام که کمرت
 کت خون اعانت از سرما درت
 شخص کرده ایم و مدارا و امیرت
 دوست درین سراوکش پس هی
 کز زربان که می شدم نامکرست
 اموزن اچ کو ده بازی صورت
 پس که که خان منف کشوت

نها ب ناکنگش شد و اکبرت	وقت نای خود که میخات جای است
نها شه بکوی که روزی بعدست	نا آرزوی خرو و فاخت نمی رام
کش بوده دلپز بردار شهد مکنت	حافظ پطیه دشان نای مکن

راز و که مراب بر داد و دنی ساخت	الله تند که در سکده باز است
و آن می کرد انجایست حضیت نیاه	جنای محمد در جوشش و خرو شدنی
وزن امر حسایی و عجز و بیافت	از روی مرد پی و عزور است نکره
باد و پست بکویم که آن محمد داد	رازی که جنلو نیفیم و چشم
کوئه نه اکندا و کارن قصد ددار	شیخ اسن رلف خم اوز خم خبان
چهارمه مسود و کف باعی نای	بدول محییون و حم طریقی
نمایده من بین رسانی تو بیافت	بر بو خنه ام و بوده خوب باز خدم عالم
از قبله اربوی تو در عین نای	در کنده کوی تو مرد پس که در ایم
ان شمع هر پید که در سوز و گدار	ای محیان سور دل حافظ مکن

سایک حنگ محظی که محبت نیست	اکر خ باده و خیش و باد مکن
بعقل پیش که آیم فسته ایک	صر اخی و جهنمی کرت بکاف آنده

کوچو چشم صراحی زمانه عزیز است	دستین مرغ پارچه ن کن
که هم در عود و زکار رفته است	درگ مایه بشویند خاهمانشک
که هافیس سپه خم جلد و دلی بزیر	بجوي عیش ش زد و رواز کوشید
که بزره اشتر کسری و ناج در دست	سهر شد و روزه است خون مالا
پاک دست نخاد و وقت پریست	عاق و فارس گزشی شعر عرس خا

جز دل شفتم موسی است	حال ل کوچشم رسن
از هشتاد نهم موسی است	طبع خام من که قصد عاش
با تو مادر حضتم موسی است	شب قدری حسن عزیز و هرف
کوچو کل شفتم موسی است	ای صبا اشیم درسته
خاک راهه نور قدم موسی است	از زرایی سرف نوک مرد
دوست نایضتم موسی است	دوست که در داده حضرت باز کن
شروع خاطر بر عالم موسی است	بسیج خاطر بر عالم

لهند هزار بان ملیش دراد صفات	آن که بر گفت کل خام مایه صفات
چه وقت در سر و بخت گشته است	پژوهه دسته اشعار در آه صحنه اکبر

که می حس ام ولی پر زمال و فات
که مرد ساقی ما که عین الطافت
که صفت کو شر شنیان فاف نما
حال بحافت بر زور و بو راهما
نماید وار که خلاصت شر صفت

چند در سادی سست بود و فوتی داد
بر روی صفت زرا حکم نیت و مدم
برز حق و غصت هایش که بکسر
حدبت بد عیان و حال هنگاران
خوش خاطف و ایشان بکسر

و که نبهر بر باغی درون ما صافت
چرا که حسین تو پرون ز خدا و صفات
که نور و نوره خوبان بر قاف نما
که آن شان نعما مات کشف کشت
چشمهاست که بربوی او را طرا
حال حدبت حایی طبق حفات

اک ملطف بتوانے مرند اطافت
بناد و صفت و کرون نه خدا هنگاش
بچشم عشق نوان و درودی شای
در صحف زنج و لدار آیی بر جوان
چپرو پسنه کشی ای برسکنل آه
عد و که سلطان خاطف ملع کند در شه

وقت کل خوب شاد و کزوی و مکون حجت
آری آری طبی اتفاقی سو او را ای خون
نام کن سبل که بکساند هنگاران چو

صحی بستان و تحس و صحبت کاران
از صبا هر دشام جان علی خوش می شود
نام کشیده کل خواب آنکه حفظ سارکرد

من سخنوار شاد است با و کار عشق	دوست در بانه کشیده ای بدان عشق
از زبان موسن آزاده ام آدم گوش	کا درین دیر کن کا رسکداران عشق
شیخ دار خالم خوشدی و زدن امکن	پسونه زردی و خوشبای غباران عشق
حافظه رک جان گفتن شان عیش	نمایند اری که احوال جهاده اداران عشق

درین زمانه فیضی که چالی ایست	حراجی می ناب و نیزه غریبت
جایده روک که زکاره عافت نکفت	پانیکر که عسر غیرزی داشت
ز من دلی عسلی در جهان معلوم دی	غایت علامت رعلم فی علمت
پیغم عقل دیس رکند از روش سبب	جهان و کار جهان پی شاب و میخت
دلم ایس فراهان بیسیل او میش	ولی اجل بر عسر بر هنر امیست
بیسیح دور نگاهند نایت بیش	چن که حافظه ایست با و نه ایست

کل از بودی بر گفت و میشو تو بجا	سلطان جامع گفتن روز علاحت
کوشی مبارد و دیس سبیع که ایست	در لحس ما مارخ دوست غایبت
در گلبس اعلی ساره و که جان	مردم رنسه زلف و خوشی رسان
کوئم مر بر قوی نه نیزه حکمت	چشم مر بر فعل تو کردش بیان

از پیشنهٔ قدم گویند و شکر
های عفت در دل و بینه نمی‌ست
از شکر چلوی که مردم نمی‌ست
نموده و پس کشته و زده و نظر نمای
با خشم غب که می‌گزد که اوست

غذرو که مردا را بشهش می‌گذاشت
پسندیده در انج خواهات معاف است
وزمام چهاری که مردم نمای
امکن که خواسته داشت سه گذاشت
پسندیده خواهات خواه طلب شرب است

او در حسنه در جان رخواسته است
آن سه که نام بر که رسیده از و باده
بر شش میوه شیخی و جلال با
دل داشت به شده و محبت هم برآ
سکر جد از دو محبت کار ساز
پرسید و در شهر راهه اخبار
کرد از هفته هر دو جان را بزم
و هم داشتند همیشی و پر نیاز
دران خان محبت که شد رکن مدارد

و شن بعده حافظ اگر دم زدن حاکم
منت خواه ای که نیم شه ساره است

پا چشم از بسی سخن دست
 اگر بسی می آمی پامی از زد دست
 برای ویده ساده غباری از زد دست
 کوچک اب ریم خالی سفید دست
 خیرت خود بالای چن صور دست
 عالمی نزد ششم بی از زد دست
 چهت حافظ سینک علام حاکم دست

صبا کر کردی اوقات کشید دست
 بجن ادک بشکران جان بر فشام
 در خاچند اخیرت نباشد با
 من از بجا و منای هسل از بجا
 دل صنوبت تجوید لذت
 اگر بد دست پیغمی خود خدا
 چه باشد ارسو از بعده ششم دام

هنگام جان از زیر بخت فرام دست
 طوطی هضم عین شکر و بادام دست
 بر بسب دهندا خاده ام در ام دست
 مر پی بر یکرد نابصع روی خر
 من گفتم شمار شیخ در پنهان
 زانکه همان خودش پیش از بر ام دست
 توک کام خود کرستم ناید کام دست
 خاک را کلی شرف کرد از اقام دست
 زانکه در رانی خوار و دروی ادام دست

مراجی سک ساقان مریخ ام دست
 والد شبد است دایم محظوظ می دست
 راف او دست خالش از ای ام دست
 نزد پی بر یکرد نابصع روی خر
 کرد بد دستم کشم در پرده محون بتوان
 بیل رسی صمال قصد و بیوی بیان
 حافظ ازدوام او میور و می داشت

دیزه هنسته دار طلعت است	دل پس از زده محبت است
کرد نماین بارست است	من که پس و زنای در مددگار
کفر کر پس تقدیر محبت است	آ تو طوی و ماد فاست
مرد عالم کو اعتصب است	کر من آنکه و دامنم عجب
هر کسی محبت و رفوت است	دور بخشنون نکش لذت
بر جهاد مردم پیش محبت است	ملکت عاشقی و بخش طرب
بر وده و حسره بزم حرمت است	من که با شم در این حرم کنم
غضن مدریسان سلامت است	من دل کر خاشقیم حب
ذائق کو شر خاص خوب است	بیشش باد منظر خشم
اثر ایک و بیوی محبت است	بر کل زکر شد حقن ای ای
پنجه هنسته محبت است	قره خانه بسیک که حافظ

چشم سکون بند خداوند حرم است	اگر سیمه چروده که سریعی عالم ناد
ان سدهان زنایت که خامم ناد	کر سه شرمن و نهان ماد شهاده
تران دان که شد رعنی آدم ناد	حال شکنیں که برای عرض کند مم کو
لا حرم محبت پاکان دو عالم ناد	روی خوبت و کمال نهرو دامن

باید این نکره تو بخوبت که اس سکنی
و هر چشم عتمد می خواهد خود را
چشم باشی خوب که هر چشم باشی
ذالم نجی بیش بسی خوب کرم باشی

هر داد و داشت ما استسان حرب داشت
و زمان نا طبق در صفت سوئی لای داشت
غدوه دی تو بر بر ک کل که داشت
صبا زحال دل نکت چه شیخ داشت
نه من سب و کش ز دزد و زور می داشت
گر که تو شاهزادی راضی غرام اشاره
پیطرد داشت خدم اکبر خدا زده داشت
نه این دل حافظه در این طلب داشت
که داد خانه دار سپاهی لار خود داشت

و ادم ای سعادتی ارجان داشت
و انم که بگذرد دنبه جرم من علی
چنان که بستم که مر امکن در که
کرد ایم خانی و ایم سخا داشت

هر جو کوی در پی کوی نه با خشم
 کی چفت کوی زلف تو دل همکش
 چفت آن اان و مژدهم ازان سا
 عربت تاز لطف تو بولی شنیده ام
 درم عجب رقص حاشیه که خون فلت
 حافظ برست حال رساش تو دلی

در حقی هر چه کوید جای پیع اگر است
 در ظرفت مرد منش سالک آن در خدا و
 چه بذاری نیخ خادر سدقی خواهیم
 چشت این سعف بلند ساره سارش
 این چهست عیاش با بای خی غافر
 صاحب دیوان ما کویان بند او خدا
 مرکه خواه به کوپاد مرچ خواه کوچک
 مر چهست از قات ناسازی ایام
 مرد بخف نه رقص کار بکر کاخان بود

بندو پر هنام که لفظش داشت
خانط ابر صدر شسته خالی شسته

دروزه لطف پیشوند که داشت و کاشت چون من درین دن بر خواهان بودم	دوی تکس میزد و خواست که آدم بگوی نوچنان غریب داشت هر چند درم اندوکه دروار کس نبا
لیکن ای صدیل توام غریب هر جا کهست پرتو روی حس پست نه کوش ابر و راب و کام پست ای خواجه در دشت و کر طبیعت	در عین خانه دو خرابات فریاد انجای کار رضیعه را حلبو به نهاد عیش که سد که در بخش نظر نکرد فریاد خانه این سرخشنیده بوره

برو بجهش این در جاده کاشی داشت که کار را بخشد از ماله دادی داشت	جز پستان نوایم درین نایی داشت هدو چیز کشید من سرمه زدم
کین بهم بجهش پیچ ایم در ای بگو بشود که بر من بیرکت کای داشت	در زاده کوی حسنه هایت بر تاجم روی نماید که گند اشم بخوشی داشت علام را کس خانه آس سی پردم

چن که از سر پر و ام داده نم
عن کشیده روای دشاد کور
باش در پ آزاد و مر خواهی
خواهد حافظ را لف و خال

بجای حاتم لف و خال
که نیست بز پ را کی داده نم
که در سرعت با غاز این کنم
که کارهی چن پس صد هزار می

دوش از پرور و بیظی نیست که
نطر زوی تو صاحب نظر اند و بی
تبدیل شنید نیست کردی
آدم از شام بزرگ لف تو بی خانه
ایش حشم که بودت حاکم در پ
من این طالع شورید و بحشم ولی
از زوج و مقدم نام دشاد نیست که
پسر در باز عشق نوزده بسود
و شکست خوار من از سرخ بر این
از جمال ای سرخ ای پسر دن
صلحت نیست که از زور و زوبن اند

نیست حاکم در پ بصری نیست که
بوی کسی تو در پسح بری نیست که
بسیل خن مژه ام بر گذری نیست که
ب صبا کفت و شدم بحری نیست که
بر چدست او حاکم دری نیست که
به چند اپسه کوت دکری نیست
وزنهاز ضعف در بالخی اوری نیست که
آه از این آه که در وی خطری نیست که
محبل از کرده خود را دری نیست
غیر ای س و عی اکنون نکری نیست
وزن و محبت نهاده هر چند نیست که

خوازی نکر که حافظ را نهاده خسروی بنت

لشکر خان

پرسن بنت که اعماق آن را لف و دست دوی تو مگر آن صنعت امانت	پرسن بنت که این را پس از زمان زکس علبد شاهزاده چشم بوده جی هم
خاکر حسن است درین ای او را بست در این دو هم تو برد زده تو زمی	چشم خدا شدم و از روی تو حمایت از بدر خدا را لغت بسای ای که خارا
سکنی هر چیز را بر و داده و حمایت دیگر خیان سبب تو که می باشد	دیگر خدا نیز خود خدمت خود بیایی چنان خوبان می باشد
چشم خدا شدم و از روی تو حمایت چون هم تو دل می بفرار کو سان	چنان خند کر نکشد بادر علاست که پر مخان مرشد من شد و خاد
شب بنت که صد عربه های از خدا دیگر خوبون کنید از خان بناست	در صوفیه از پدر و در خلوت صوفی های ای که پسر دوی ای شیخ بزرگ
که عطفی خواهد درین عتمد نهایت چنان خوبان می باشد	که عشق کنید که نکشد بادر علاست که پر مخان مرشد من شد و خاد
چنان خوبان می باشد و در سرخان دیگر خوبون کنید از خان بناست	در صوفیه از پدر و در خلوت صوفی های ای که پسر دوی ای شیخ بزرگ
با پسح دلاور پسر تر صد بنت که پر مخان مرشد من شد و خاد	که عشق کنید که نکشد بادر علاست که پر مخان مرشد من شد و خاد
با پسح بری بنت که سری را بعد از چنان خوبان ای شیخ بزرگ	در صوفیه از پدر و در خلوت صوفی های ای که پسر دوی ای شیخ بزرگ
بز کوشان بردی تو خواب و غایت در بزم خوبان ای شیخ بزرگ	که عشق کنید که نکشد بادر علاست که پر مخان مرشد من شد و خاد
در بزم خوبان ای شیخ بزرگ	ای حکم و در بده بخون دل حافظ
داند بر زکان که نسته ای ای شیخ بزرگ	
کلزت مکار غیرت و قاتم دو غایت	

دل گر شسته ، غیر را ذکر نمیست
کرچه از خون دل پیش بینی ناطمیست
ظاهر سدره اکبر طبیعت طبیعت
رویم و یده های خود را خسته

حال عجیب این تو صد و نیم که میگذرد
کلپس خود را در دو ای کفت که میگیرد عجیب
کرچه در عرض که هی مرده ایشان فایت
و هر کسر حال عجیب یار عجیبت ایما
که همان توان من مکن خویش استدلا
منت خرکردا کی مبارکه کافیست
حال خسته که از ای دشمن خوبی نمیگیرد

هم این نفقة شدای خود را پیش میگیرد
رویم و یده ز لطف روح بزمی ای او
پیشگاه شدید ز محل بمحون شکرش
ای که ای حیثت خایی بگرد و دیره
بعد از هم بوساسه بدو خبر
مرشد و اذون که بر ما کند ری خواهی کرد
کواد و و فراقت بی حملت کشید

جان ما سوخت هر سد که خانم
آشام اغوش می باشد و نیکیست
دراخ روح که و چنان ده خانمیست
باز پرسیده خدار اکبر سرگیر است

بارب آشیان شیخ شب ای خواره کاتخا
حای خانم بدانه ای ای ای دل قدمیست
با وله عمل بیش کرب من دویسا
دولت صحبت آشیان سعادت پر

میهند کسش اپنے و معلوم نشد پار بآ شاد و شدن خ در جسد پن	که دل نزک و بابل افکرست در تجھی کو که و کو هر کند اگرست
کفم آه اذل و نیاز خانه پسو بیرون لب خدنا نان کفت که دلوار	زبان خوش و یکش نان و زار عرب پا بسوت عقل خرت کایم بمحبت
اگرچه عرض سرمهش بازی داد بری نهضت نخ دیوار کر شنید حسن	که کام بخشن اور ابهانی سی است چنان مصطفوی با سردار بیست
درین حس کل خوارکس بخدا ری بیم جو خونم طق خانده درون	مر اک مصطفی ابوان و پایی حم پا که در صراحت چنی و شیر خلیست
دوای در دل اکنون زان متفج ج جمال ذخیره زور حشم مات کرد	که از نهاب ز جایم دپروه د پار باده که حافظ نرام استخمار
بنال عسل اکر بامست سرمایی است در آن دین که بینی دیروز طراحت	که عاد و عاشق را زم و کاره کاراد چچای دم زدن با فناهی نامارت
چار باده که زلکن کیسم عابدی که پست جام عزیم دنام سیا	که پست جام عزیم دنام سیا

که بز پسیده زنن طرقی عبارت که نام او نب اهل دخانی کار است نمود بخت درین کار و باز دلواه جای اطیس انگش که از نز عبارت عوچ ز بگل پروری جهاد رنی هاب خوابی که موز میگرد که پسکاری جا و بود کم از بست	خان راهت تو پس نگار عبارت له سه دسته هنای که عشی ای و سه جهل شخص مذوبت در لف و عاری جه دان طریعت بزم جنگ بر استان تو مسلک دان و سیده پسکر شده و صدیق حناب میده دلش باره سازار و حشم کن حافظ
---	---

پاسنے کاست می سب اطهار پس ای و قوف بنت که اجام کار غمجو ارجوشن بش عم رور کاره جز طرف جو ساره می جو کواره مال عصمه که دیسم ای خست ستی عصمه و حرست بر و کاره ای عی غریز ای توان ای داره تاد رسای خواسته کرد کاره	خوش بیش و صحبت بنان و همراه روقت خوش که دست و پنجه هز عصمه به بسته هم معنی آب نمکی در و خدمه ارم پسوردست مردو جوانی که پند سو و خطا ی بنده کرش بسته در از درون رود و خداوند همک جو زندگانی که زوح را برازی نا
---	--

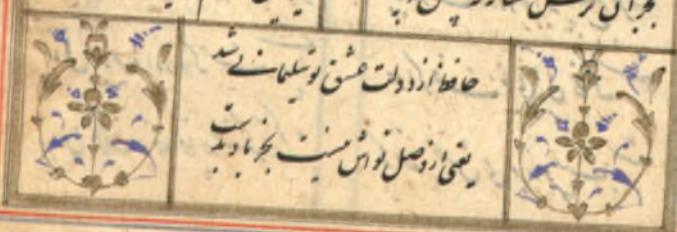
در بر مخان آمد و از مرسته
 از اعلیٰ سند او شکل دهنید
 آفریچ کو م است از خود جرم داشت
 شن دل و سعادت کشید چو چرا
 که عالم حشیش بود کیسوی احتمال
 باز آشی که باز آید عصر سده طلاق
 پست رفی و بخواهان از توکس سمسه
 دزد عینه او بالای صبور است
 در ببر حکوم نیست با اول ظلم حیله
 افغان را لطف زاده از خواست چو او
 در دیر کامکش کشت دیار بوی کو
 مر خذ که ناید باز زیری که شد از سنت

شکنند شکل سند او کشت بلکه
 اس سپرخ بکرد محکم چشید
 عاری بود که در پارکا
 درین رباط دور چون خود رهی
 مخام صشم سیری شده بود
 هست و نیست مریم بجز و حمل
 شکوه اصطفی و اسب باز و علی طیب
 بیال در مردم و از زده که سرمه رهی
 زبان کلک و خان طلاق پشکار کنید
 صلاحی پر خویش است ای سپل باز و پر
 بسی خانی چه طرف ایشان شکفت
 در پاسبان و خلخال هم شادر و پر
 دو ائم خانی عیشیت چه بر بند و پر
 پیچ سکم عابست اور و مالیست
 که نیست مریم ای کمال کشت
 پای درفت دار و خواجی پیچ طلاق
 بخواهی که ناید باز زیری که شد از سنت

پر من عاک و غرچو زان و صراحی در ده
 بیش رو شش عالیس سه است
 کفت کای عاشق دو داده من هم از
 کاف عاشق بود که نشواد ناده پست
 که خاده جسم این خد بارور است
 اکرا جم است اکرا ناده پست
 ای سایه بود که چون تو بخاطرت
 خداه جام بیه دل رک گیر کن

که بپا به کشی شده شدم روز است
 حکم است زدم کسره در موحد است
 که بروی کردم عاشق بروی که
 نایمه از درجت شواهی ناده پست
 چمن آرایی بدان خسته از عیش است
 زیرا من خود من شد زدن کنی سه

مهد طاعت پا و صلاح از من
 من هادم که وضو ساختم از سه
 می بده تا وست اکنی از مرقص
 کر کر کست اذکر سوراخ
 با نهادی وست باه که در باع
 بجهان کرس سه از حیش بر پا

که موپس دم صجم دهای داشت	بچن خواجه و حق قدیم و عهد است
زوح سر نیارست نیش مردشت	مرگن من که رطوفان بونج داشت
که با شکسته اندوز بقصده مردار است	گمن مصالحه و بیان لشکر بجز
که خواجه خام جم باوده کرد و بادست	زبان بود برآصفت دارکش زاده
خاتم محبت را بات کرد و درخت	علام محبت ای گمن که مرشد عین
چلاف غشی رفیع مریدار حاکم	ولاطبع بر از ططف عینه است
کن و باغ چهاردکه دین کل داشت	برنج حافظه ای و بدان حافظه جوی

و هزار بزرگ و نواصمه الهاي زاده	بلی برب کلی خوشگفت در مغاره است
کفت مادر شیوه عشوی ایان کل داشت	لنفس ارعنی صلی بی نمود فرماده
پادشاهی کامراں پواد که ایان عاری داشت	در ایکشند بیان میت جای عمران
حزم آن که نارینهان بخت برخورد داشت	دو پیکر دیدار و نازم بجهان دوست
کیش نمیش غیر بد کرد و شیخ را کار داشت	جنمه بر کلک آن خاصه ای اصلان نیم
یشیخ صخان خود را من خانه خوار داشت	که موده ای عشقی گلزار نبایی گمن
دکرستیخ ملک در خلده زمانه داشت	وقت آس هریش قدر خوش که از طریق
پسونه خاست بختی تهمه ایان نهاده داشت	چشم حافظه ای زمام صدر آس دوری بر

بیکت خدم و از غم پس خشم داشت
 انگشت داشت و غلت صید خرم داشت
 خس که رپس خرم و طربن کرم داشت
 هر جا که زفت سماکیش خرم داشت
 انگشت مگن حسنس خرم داشت
 میکن بردوادی درود خرم داشت
 از دست داد و پس خم پشم داشت
 هچش خربود و هرسنیه خرم داشت

دیدی که بر جزیره خدا پستم داشت
 یارب نکرشی زدن محون کورزم
 بر من خبار بخت من شاد و کرمه باشد
 بایس سده ایگن خواری کشیده باشد
 ساقه پاره باوه و بادعی بکی
 هزار و کتن بحیم در شش بزرد
 خوش دست زد پست که دینا و اخ
 خاطه هر یوکوی سعادت کرد ع

کر کن دکران بر تو نخواهد داشت
 هر کسی آس در دود خافت کار کر داشت
 تو سرده خود دانی که که خوب است که
 سو جانه عفعت پست و سمجھ داشت
 معنی کر کند فهم یعنی کوچه داشت
 پدرم نیز بست اید از دست داشت
 نیز بست هری سایه پد و بکش

عص زدای مکنی زرا به پا کن زد داشت
 عنان اکر نیکم و کرد تو برو خود را باشد
 نادیدم مکن از ساخته روز دل
 مکن طراب عادی خود میباشد و پچ
 پست نیم من دخال در میکده ام
 من نهاد پرده نتوتی بدر را خادم می‌بی
 بیاع و دوس لطفیت و نیکن نهاد

خانه دو درازی کر مکفت آردی جای

بکسر و کوچی حسن دیات بندست

گونون کوبیده از بوستان سیم که اچه از ملاف ملطف امروز چن لحافت که نه خرد و تقدیت بی عمارت دل که این جهان خواه	من و هراب و خشی دارم در هشت که خسنه از برست و زر کوب کش نه عفت که نه خرد و تقدیت برآم هرست که ز خاک و ساره
و غایبی رده من که پرتو شد کمن بام سپاهی علامت هشت اگر پیشتر قناد است بر داشت قدم در باغ خوار از جهانه حافظ	چشی صدمه از فوزی ام جماع که آنست که تقدیم پر شد صد اگر پیشتر قناد است بر داشت دو باغی خوار از جهانه حافظ

ربو این به دو عوت نکم سوی هشت بکسر و حسن من هی تو این بر خا نوشیچ و مصلی و زده زده دو دفع نم از نی کمی هی فی صابی کو حجم	که خدار از ای ای ای ای ای ای هشت که دیده ای خدا در و حق داشت من و بخاد و نا خوپس ره هشت در ای ای ای ای ای ای ای هشت
صوفی صاف بشی خوبه ای کو حس لذت ریش هشت دل خودی هشت	خرمه در بیکدیخا در کو و باهه هشت

حافظ لطف حق از باتو خاچت ملا

بایش قدر غم اور غم دسادی

سبحمد من عین باکل او حواس کل خنده که از هشت زخم ولی ما آمد بودی محبت شاهش رسه سخن عشق نهارت که آمد زبان کر طمع و رعای راح م در صحنی در کفته ای دم دوش چوار لطف کفته ای سپند جام جهان نفت که اسکن خاطر خرد پرسه در راه ادا	ذر کم کن که درین بلع سمجھی ای دوست سخن عاش سخن سخت سعدی کفت هر که خاک در بخاره چرت بر هرفت ساقی ای داد کو تا کی ای بکفت درویا قوت بزرگ مرادت با پیفت زلف بخل سبسم محرومی ای هفت کفت افسوس کن آن دوف سده چند سور غم عشق بایز پنهان
--	--

شندہ ام سخنی جو شکم بر کنغان حصت بول خامیت که کفت و بخک نشان بار نظر کرد ای دلکه رسه نخان کر آس زماده بایی می داد غم کمی ساکنوزده و مع بکشید	فرانی باره آن سینه که بتو کفت کن بیست که از زور کار بخان که هر چکفت بر ده صبار ساخت برک محبت باران خود طسا کفت که خشم و خوشی آن بکه بر ده خان
--	---

هن چون حیله ادم که بندۀ بیل
 من و مقدم رضنا بعد این شکست
 که بساد هن که حیله بر مراد نوره
 بسلی که پست دید هزار مرد
 که کفت حافظ از اذای شنه تو باره

پرم چون زلف او سودا کفت	غش ما در دلم ما و افرست
از این بسباشی در ها کرفت	بچون آتش آییست
سوای آن خدو بالا کرفت	حای خشم عمر بست کر جا
که کار عاشقان پایا کرفت	شدم عاشق بیلا می بند
چرا او سپاه از نما و افرست	چو ما در سایه الکاف ایم
گردیدم و حیله کرفت	یشم ما بعینی بر سر امره
جهان در لونی لالا کرفت	خود بایی و حیشم کو به
بر صفت خدو بالا کرفت	هدت حافظ ای سروینی

خواب آن بیکن مقان تو پیری هست

از بست شر و ان بود که من سکتم
 چشم ایچ است و هاست اما
 جان در ازی تو با و امیس سایم
 سب سلای نیم منت و اند و در فی
 در عشق ار پ دل خشن نیان سایم
 دوش با از سر کوت لکشان بگد

آن شکر کرد خداون تو خیریست
 برب خاوه رخدان تو خیریست
 در کافن نا و ک مرگان تو خیریست
 ایدل این لدو افغان تو خیریست
 ایکل بیخ ک کر پان تو خیریست
 حافظ ایں لدو افغان تو خیریست

در زندوی خابر ماجای رفت
 چور شاد کار مان کر بر کدایی رفت
 هر کدورت در که پی صفائی رفت
 کر عالی بود بود و و رخایی رفت
 خوس شنبانی سرایی رفت
 در سی علی عنانی حسایی رفت
 پی آزادی چندی کر جایی رفت
 کرز دست رف سکست خلایی رفت
 برق عشی ارجسه و شمشه ای کو
 در طریقت بخش خاطر نباشد می باشد
 از محی حسنهان عالمها پد عاده
 عصیاری راحشل پاد ایدل باشد
 کر دلی عشیره و دله ای باری رفت
 غب خطا کو کن ای که فشار خا

روی رسکر ای پرندیم رفت

شرست از بخش خسیدم رفت

باید بست و بگریش ز رسیدم فت	کویی محبت ناینک نیک آده دود
از پس بوره اخلاص دیدم و بفت	بنکه نافع است و هرز چانی خامم
بایدی اینست که چن عشی خرمدم بست	عشوی سید او که از کوی محبت بردم
در گفت ای وصالش بخدمتم و بفت	شد چان در پس حسن دعاخت بنکن
بانا مید وی از خوشی بردمم و بست	کفت از خود ببرده هر که وصالش بله
کای در بغا بود عشی ز رسیدم و بست	چوچ خاطر شب نارواری کردم

آن نیک پر محبت بود که دوش از رفت	آن نیک پر محبت بود که از راه خلافت
نم رفت مردانه نظر آن حشم حسین	نم رفت مردانه نظر آن حشم حسین
کن افت ناست که از دوده جهارت	نم افت ناست که از دوده جهارت
سلام بشرکش آد و طغافان غایت	سلام بشرکش آد و طغافان غایت
اور در بدم و بم خواردست دوارفت	اور دی خادم خواهد شب جون
این دو که از بزرگیکه بر بر مارفت	به شمع رخت از نکره انشیل دوش
غمست که غرم عدو کاره دعا هارت	دل گفت وصالش بعایار تو ای فت
در عی پر کوشش که از مرد و صیرت	اخواهم پر کوشش خواهی پلکند نای
یهمات که بخ نور قابوی خارت	ای کوف طلب باز هر حرث چه مراد
زان من که کوند که ارواره اهارت	ایه است بپرسیدن خلط قدیمی

سانی پا بهادره که کاهه سام رفت
 هر عزمه بر رفت ناما تکنیسم
 در تاب پویه جد تو ان سوچ بخوبو
 پستم کسی ایچان که خدا نم رخوبوی
 بربوی آنکه جر عده حبست باره
 ول ایکه مردوه بود حیاتی زنوریم
 زرا پنه و رو داشت سلامت هر دا
 لطفه ولی که بود هر احلف باده
 دیگر مکن صنعت حافظه که رده رفت
 زده از ده نیاز دربار استم رفت
 قفس سیاه بود ازان در عرام رفت
 لک شده که باده بجهش کلام رفت

چشت با تھاق ملاحت جهان گرد
 افشاری راز خلویان خواست کر شیخ
 آسوده و رکن رحیم کاری شدم
 بخونه کل که دم زمانه نمک بوی
 آرزو دشیت آتش می خشم بست
 ایس آتش بخونه که دریست

آرمی پا بھائی جهان پی ای ای کرفت
 سکه خدا کرته دلش بسیار گرفت
 دوران چو پلطف عاصم در جهان گرفت
 از عیش صبا نصی ام در بیان گرفت
 کامش بخس عرض سانی در آن گرفت
 خوشید خلاصت که ای دیگان گرفت

بُرْكَنْ كُلْ بُخْشَ شَعْبَنْ بُشْتَهَ زَمَنْ
 كَانْ كَنْ كَنْ خَجَشَدْ هَمِيْنْ رَغْوَانْ كَرْتْ
 خَامْ مُثْنَ دَكْبَيْنْ بَغَانْ تَسْتَهَنْ فَهَانْ
 مَيْ خَوْدَكَهْ كَهْ حَسْنَهْ كَارْ جَهَانْ دَهْ
 دَصْتَهْ كَهْ كَهْ فَهَنْهَهْ خَوْدَهْ عَالْمَهْ اَوْ قَادْ
 حَافَظَهْ يَحَمْهْ يَزْدَهْ عَمْهْ كَرَانْ كَرْتْ

پَسْتَهْ پَاَكَهْ بَاهَنْهَهْ بَرْدَهْ بَرْ كَرْتْ
 آَسْ شَعْهَهْ بَرْ كَرْفَتْ دَكْهَهْ بَرْدَهْ
 بَارْعَنْ كَهْ خَاطَهْ مَهَسْتَهْ بَوْ دَارْهَهْ
 آَسْ جَلْهَهْ كَهْ دَبَادَهْ كَهْ سَهَنْيَهْ زَرْهَهْ
 زَهَهَهْ دَارْهَهْ حَكَاهَهْ شَهَسْ دَلَهْ
 بَرْهَهْ دَفَتْ دَكَهْ بَرْهَهْ خَوْهَهْ بَهَهْ
 زَهَهَهْ قَهَهَهْ كَهْ دَلَهْ لَهَهْ پَرْهَهْ
 حَافَظَهْ بَوَاهَهْ دَخَاهَهْ كَهْ آَسْهَهْ كَهْ بَاهَهْ

بَارْ بَسَيْهَهْ بَاهَهْ كَهْ بَارْمَهْ بَلَهْ
 خَاهَهْ رَهَهْ آَسْ بَارْهَهْ كَهْ دَهَهْ بَاهَهْ

آخ ل و خا و راف در ح عی غم
 فر د که شوم ها که چ سو اسک دا
 با بلو دار م خس خس و سلت
 کین خ پدر اشته س ند غرات
 بر بی سکد کوش مو اب اه
 سدا طنی خس سلطنت و کوت
 بور شد ای سلسله ناد و دعا
 کون نجده بیت سر راف تو خطا

شکر که زیب بحی بیست
 بخی بایشان بع من سنت
 بی پن عین و دعا بیست
 در سخت شال سی سد بیست
 جان عینه بر حاد بیو بیست
 باد و صبر کن که دو ای بیست
 آیستند خدا ی خا بیست
 بگو بیت دعا و شاعری و بیست

فر باد که از شش جنم راه بیست
 ام و د که در دست بولام جنیکن
 ای نکن سفت بروه سان م زنی ای
 در و بس مکن بکند شش جنم
 در خود زن ایش که خم ابروی پا
 خسا که من از حزره خنای تو بایم
 کون نجده بیت سر راف تو خطا

وَقُولْ عَمَّشَذْلِ بَلْ بَلْ دَنْدَنْيَ سَكَنْتْ	أَمْهَرْ بَانْ زَحَالْ سَنْتْ أَكْسَى دَنْدَنْ
سَعْمَلْ كَنْ كَرْ كَبْ وَجَنْ سَهْرَتْ	حَفَظْ سَرْ دَمْلَسْنَ دَكْرْ حَرْتْ

أَيْ خَيْبَارْ لَفَرْ بَجْدَهْ مَهْ سَدَرْتْ	جَنْمَ سَهْسَنْيَ وَبَلْ دَوْسَدَهْ دَهْ
نَادَمَنْ كَنْ كَمْ زَرْ بَاهْيَ حَاكْ	بَدَرْ كَنْ كَهْ دَهْتْ دَنْ دَهْ دَهْ دَهْ
حَوَابْ بَرْ دَانْ بَخَانْ بَحْ كَهْ كَهْ	دَهْ دَهْ دَهْ دَهْ دَهْ دَهْ دَهْ دَهْ دَهْ
كَرْ بَاهْمَ دَهْنْ سَوْيَ دَهْ دَهْ دَهْ	صَهْ كَونْ سَاهْيَ كَبَمْ نَهْ كَهْ
حَوَامْ كَهْ كَشْ سَهْتْ أَيْ بَزْ قَاهْ	بَهْ دَهْ دَهْ دَهْ دَهْ دَهْ دَهْ دَهْ دَهْ
صَهْ جَهْيَ آبْ بَسَامْ دَهْ دَهْ دَهْ كَهْ	بَرْ بَوْيَ كَمْ تَحْسَهْ كَهْ دَهْ دَهْ كَهْ
دَهْ دَهْ دَهْ دَهْ دَهْ دَهْ دَهْ دَهْ دَهْ	سَهْ دَهْ دَهْ دَهْ دَهْ دَهْ دَهْ دَهْ دَهْ
حَاطْ حَرْ أَبْ دَشَاهْ دَنْ دَهْ دَهْ دَهْ	نَيْ كَبَدْ بَكْنَيْ دَوْ دَهْ كَهْ دَهْ

چَلْفَتْ دَوْ كَنْ نَاهْ كَاهْ دَرْ شَهْ طَلْمَتْ	حَقْقَنْ دَهْتْ دَهْ دَهْ دَهْ دَهْ دَهْ دَهْ
بَهْ كَهْ خَاهْ دَهْ سَهْ كَرْ دَهْ سَلَامْ دَهْ	كَهْ كَاهْ رَهْ دَهْ دَهْ دَهْ دَهْ دَهْ دَهْ
كَوْنَمْ دَهْ دَهْ دَهْ دَهْ دَهْ دَهْ دَهْ دَهْ	كَهْ دَهْ دَهْ دَهْ دَهْ دَهْ دَهْ دَهْ دَهْ
دَهْ دَهْ دَهْ دَهْ دَهْ دَهْ دَهْ دَهْ دَهْ	چَوْسَهْ دَهْ دَهْ دَهْ دَهْ دَهْ دَهْ دَهْ

اکبر مردم بود و بر خوازمی داد که لالا بود از خاک کشته کان غفت	پاکه با سر زاغت فرید خواهم داشت و خاله اولت آنکه سهاد و مکروه قتنی
پ کی رعیت زد و در حرب که داشت دولت خود غیر بر و محبت	سپاه زاغت نوبار کلی جدی گفت در زیست بکار دان سکراں غفت
که جان خانقا و لخسته زد و شافت مکن که کرد برا آزاد زد مرد عذبت	پسر و قات توانی صرسی صبا خواه و تم سیم درست هر شش سیدا
بخدمت اکبر و پرت ایا وی نیخت کلن که کرد برا آزاد زد مرد عذبت	کسکه سیست نادیش تیز مردی شد

اکنکه من خوش بخای می شم با چشم که خاصه سکنی می شم خاصه صادر	بر من خوش بخودی کا در در همان سر کند بودی کی بخوبی سیم این مثل
که خسته بان به کوش داد عذبت کوکنایی کن که پیش حشم سلام است	خوشنودی خوار و مخوار می ساقی چی اکنکه سری رفت تا پارام زر کان
و دادم از خبر خجال اکنکه بایه ایی که جایی تو خوش می خدا بایه	بر من خوش بخوبی خی حکم خود و دی کر خدای خانقا از خلوت خیل داشت

خرابم بکند خودم فریض حشم داشت	و ایم میت سیدار ای سیم حکم داشت
-------------------------------	---------------------------------

پس از خدمت شکسای شیخ رجیم خود
 سواد فوج پیش راعیه زار نهران کم
 بکر خواهی که جاویدن جان بکسر مارا
 و کرد پیش دفای خواهی که از عالم را
 من و با و صبا سکین سرگردان خواهی
 من از باد صبا و ادم پاسنخ خان
 ری خست که حافظ راست در دنیا
 که سمع و بده افت و زخم و محاب بردا
 که جان را خسته باشد و قش خالیده
 صبارا کو که بردار و زمانی برخی از رو
 پیشان آما و زور بر زم زرار ای جان مرد
 من از افسوس خسته است و از از بو
 و کرمه کی کند بودی سوکا چان نی کوت
 که حشرش نی آین بخ خاک سرگشت

زان بار و نوازم شکرست شکایت
 پر خود و نیست هر خدمتی که کرد
 درزیف چون کندشان لس کاخی
 این داده دانهای صورت کجا بوان
 اذ خوش بکه رقیم خضریم خرو و
 در این شب سبایم کم کشت راه
 زن و ای زنده ب ای مسند بهش
 پر خدمت بودی آیم دادی زنوبه سایم
 کرکت داد عشقی خس شناس بحکای
 پارب باد کپس احمد و می خات
 سرها برده بینی جی بهم دلی خات
 کش صدم نهار شسل ش است در باد
 رانه ای از بین چهاران وین داده می باشد
 از کوشه سردو آیایی کوکب داشت
 کوکی دلی شناسان فرسته از بین لای
 جوز از طیب خوش بکند عی خات

پک عستم کنچان در ساند عیت
چانار و اینا شد خیر زر ایت
قرآن بسیعه خوانی در چار و فروت

ایم خاب خبای مکو شد اغزوخ
پشت لعنه هاده ای خودی
عصفت پس بفرماید ای خود بیان

چرمه داشت پمان العاش
العاش ذخیر خوبان العاش
پکشند ایں دسته ایان العاش
ای سپهان در دره ایان العاش
کشته ام سوزان و کریان العاش

اوو دار دست دره ای العاش
وئی دل بردو خود فحمد عالی
در بیان بونه جانے طلب
خان عازم زمان کا فولان
محج خاطری و روش بخوبی

بروکه تمسه در میانی باع
پکن لف تو ما چن دنداده خواج
سو از لف سپاه بو طفت بیان
بیان قدر بو زاده بخت هصر دوچ
که ای بو دل و یان بیزد بیان
دل صعیف که باشد بزار کی چرچان

بویسے که پر خوبان علی عیان
دو چشم برک تو برم نزد خدا و میان
ماضی روی نور و شن خ عرض بیان
دیان بیک بو زاده بخرا جان
آرین عرض تسبیت شخخوام پیان
چرا می شکنی خان رس بسکدی

بَلْهُ تَحْتَ دَوَانَ نَوْاتِبِ جِرَانَتْ	قَدْ تُوَزِّعُ سَارِي بَلْهُ لَيْلَى فِي دُورِ خَرَجَانَ	كَسْمَهُ بَنْدَهُ حَالَكَ دَرَلَوْهَيِي كَاجَ
أَكْرَبْدَهُبَتْ قَوْنَنْ عَلَى سَاسِتْ بَلَانْ	بُونَدَرْلَفَتْ سَارِهِ غُوْجَاعِلَ الْطَّهَانْ	بَنْصَنْ زَنْفَكَنْتْ كَسْيَنْفَتْ بَعَانْ
صَلَاحَ دَرَانَتْ كَانِ رَأَسَ صَلَاحَ	بَانِصَنْ دَهِي حَلَادَهِ تَوْغَانَ لَيْلَاصَلَاحَ	دَعَانِي طَانِنْ لَوْدَوْرَنْ بَانِ شَتَانَفَانْ
بَانِصَنْ دَهِي حَلَادَهِ تَوْغَانَ لَيْلَاصَلَاحَ	بَانِدَهَتْ تَاهَكَ دُونَصَنْلَ سَادَصَانْ	صَلَاحَ قَوْسَهِ دَنْغَوْيَيِي زَمَاجُونَ كَسْيَنْفَتْ صَلَاحَ
بَانِدَهَتْ تَاهَكَ دُونَصَنْلَ سَادَصَانْ	بَونَدَهُبَتْ مَهَوَنْ يِي فَرَنْ	دَلْ مَنْ دَرِهِوَيِي رَوَيِي فَرَنْ
بَونَدَهُبَتْ مَهَوَنْ يِي فَرَنْ	كَبَرْخَرَدَهُ أَرْشَادَهُ دَهِي فَرَنْ	بَجْسَنْ دَهِي لَيْسَ سَكَنْتْ
كَبَرْخَرَدَهُ أَرْشَادَهُ دَهِي فَرَنْ	بَوْدَهِمَادَهُ دَهِسَهُ اَنْوَنِي فَرَنْ	بَسَاهِي بَحْنْتَهُتْ أَكْنَدَارِمْ
بَوْدَهِمَادَهُ دَهِسَهُ اَنْوَنِي فَرَنْ	أَكْرَبْدَهُبَتْ دَهِوَيِي فَرَنْ	بَوْهُجَنْ سَدَرَنْ رَسَهِيَانْ
أَكْرَبْدَهُبَتْ دَهِوَيِي فَرَنْ	بَانِدَهَتْ مَدَهُ دَهِي فَرَنْ	بَهَهَسَاتْ شَرَابَهُ عَوَانْ
بَانِدَهَتْ مَدَهُ دَهِي فَرَنْ	بَانِهِمَهُ دَهِي حَادَهُ دَهِي فَرَنْ	دَوْهَاشَهُهَ قَاهَسَهُمَهُونَ كَاهَنْ
بَانِهِمَهُ دَهِي حَادَهُ دَهِي فَرَنْ	بَانِهِمَهُ دَهِي حَادَهُ دَهِي فَرَنْ	شِيمَكَشَهُ تَاهَارِي عَلَكَرَهُ
بَانِهِمَهُ دَهِي حَادَهُ دَهِي فَرَنْ	بَانِهِمَهُ دَهِي حَادَهُ دَهِي فَرَنْ	

کرسیل ل کرسن بیست
علام خاطر آنم که باشد

بود غرفت بعد ش خار پیش ایل کرد
نهاش سل ف نتش ایل مل کرد
که بسی ایمان سبد و کار میگل کرد
که اید که ممسمه ز این محل کرد
صرخ فسیر و زه طریق ایمان گشکرد
در لحد ما ه کان ایروی ایسنه ل کرد
چشم ماربی یا م مرآ غافل کرد

بلعی خون حبکر عز و دلکلی حاصل کرد
طوبی طبے رایخال سکری دل دلود
قرمه ایس من آن بیوه دل باشی
ساده ایان باریمن خاد خدا ایان
دوی خاکی و نم حشم هر آخوار
آه و نه با و که از دست حسودان
زدی شاه رخ دوت شرکان خا

چون بشد دلرو بایار و خلا و اجرکه
و اداران سپت که با مردم مساید
طائع پی خفت من که در کل جکه
و گر که خبر من مخون ل ایفا خسکه
بیت معلوم که در کوشش کا

دیدی ایل که عنسم عنن و که بر جکه
آه ایان کرسن خ دوکه خ باری
اسکن من زک سبق عافت زهری
بر قی ایسته ل بندی بر جشنید بحر
ساقیا جام بیم ده که لکا ز ده پ

اکنجه بیعتش ز دایین دایبر و مسای
گلر شن آتش غم در دل حافظ رز و بو

پالهادل طلب جام جم زندگان
کو مری کر صد ف کوئی نکان دن بو
مشکل خویش بر پر خان بروش
پسی دارند احتمال خدا با دو بود

بدوش حشنه م دخنان فتح پاد
کلمم این جام جباب پی بیوکی دادم
این مر عقبه ه خویش کر میگردان
کفت آس بایگر و گشت سردار علیه
فضل دفع العفسن ره باز جوده

کفشن زلف پوز بخرا مان لی
سر جام جسم اکنجه نظر تو ای کرده
بسن پے می و مطری کر طلاقه

کتفاکل میگرده گسل هنر تو ای کرده
جین زانه هستم زدل مر تو ای کرده

که داشت خونم بخواست کرد کرین عمل بخن خاک در تو ای کرد که سودا کنی ای ای پسر تو ای کرد بکی بکوی طافت کرد تو ای کرد عذر زده بشان باطن شد تو ای کرد بعض بخشش ایل نظر تو ای کرد طمع عدار که کار کرد کر تو ای کرد چو شیخ سعد زمان نزک هر تو ای کرد شاده طافت کرد تو ای کرد	کل مراد تو ایکن ای ای ای ای که ایست در بخار طرف ایکرست بعهم در عرض حقیقی پیغام نیست موزب ای صفت برداشی هر دن جمال مادر خدا در خاکب در وده بی سماک حاره دوی خصوص و نظم امور ولی تو ای ای سفروق و حالم می پی والله تو در ما صفت که آنی های کر ایں صفت شاهزادی خاط
---	---

دست در گلخان را فر و نهاد اینقدر پست که تغیر اوضاع تو ای کرد بپرسی پست که کند خصم زمان تو ای کرد سبت دست به مسروپان تو ای کرد چ محل های جاز که عاجز تو ای کرد که در آنسته نظر خاص بعضا تو ای کرد	دست در گلخان آن را فر و نهاد اینقدر پست بن ایز قلبت خالی د امن درست بعد خان لی خا زست عشرش بابل ها هنک نهاد سر و بالای عن آدم که درید سجد نظر ما کن تو ای لست خانیان این
---	---

شکل عشق مادر حوصله ایش سنت غم کشت که محظوظ جانی میکن	حال بخشنده بن فخر خدا نهاد کرد دوز بیت عزیزه با جانشی خانه ایکن
من چو بیم که رانم کی طبیع طفیف بحار و دی تر محاب دل خاکمه	به بیست که آشند دعا نهاد کرد طاعت غیر بور زن بیت نهاد کرد

پدر رک هنگ خوان روزه رک تواب دزه دچ نسبول اکنی تمام ایسته ما کوشن خرا به است بهای عاده چون لعل صفت عصر	لال عسید بدور قفع اشارت کرد که خاک بیکنده عشق را در بارت کرد خدائی خبر دیده اگر باش عزت کرد پاکه سود پسی بر یکن خارت کرد
غاذ و خم آیا بروان نسیه ای لغاع که رک پیش شیخ شهاده بروای پر نظر کس روزه بیت دار حیث عشق رخان ششویه ایدا	پسی کند که بن حسکه طهارت کرد نظر بود کشان از پر خارت کرد که کار بود نظر پر نصیحت کرد اکه صفت ساره بور عبارت کرد

باب روشنی ریشه طهارت کرد بنین که پیش از زین خواهی کرد	علی الصباح که بخ نهاد بارت کرد لال عسید بدور قفع اشارت کرد
--	---

باقی دیده و خون بکار مبارکه بخوبی خسته باز خود را صدر کرد	خوش ناز و نیاز کسی که در پسره درد امام خواجه که بود شش سر عازم
چه سود و دنایم که ای خلیل بت کرد خرد و همد که حافظ بی طهارت کرد	دم رخچه ریشی کان خوب است اگر امام جاعل طلب کند امر و فرمان

خوار ابا که این پسرے توان کرد جن لطفه ای بکران کرد	دل از ما بردو دوی زمامت کرد شب تهی بنم در صدقه جان بود
که باه نرکس و پسره کران کرد طضم صدقه جان نموده ای کرد	چرا چون لاد خوبی می باشد کراکیم که با این درد جان بود
هر آیه کرید و بر باغه افغان کرد که در داشتمام صدقه جان کرد	بدان ای سخت چشم کم کردن صبا که چاره و دری و قفت و قفت
که در محسن کفت و خان کرد که بر حشم آی بر و کان کرد	بدان هر چنان چون خواست عد و با جان حافظ آن نموده ای

خشن بوجی خوشی سنداد خدمت عذتیم پس از این در کار خواهم کرد	چهار و غرم پسره کوئی بار خواهم کرد جهودی می دشون عصر سکون
--	--

مبارزی که از دشمن خود بیش و دین
چون شصتم را می‌شود زید او را شن
پادشاهیم کو خود را خراب خواهیم شد
صلیل است که این جنگی فوج
نهایی خسته کیسوی یار خواهم کرد
طریق روزی و عشقی خسته در خدمت
خانی و زرق خسته صفاتی ل خان

دوستان و هم زر تو بزم سوری کرد
آزاد پرده بکش عیش باش کنیمه
جهانی است چنین کنیم مر سوری کرد
روزگانی بده باید که دکر طلب عشق

ز بخت آب کش سدیش نه
غزوکلین دصم سبیش سخن
حافظه فنا کی روز است نه آنکه
در دنیا و دل و دین در بر معزوری کرد

چهل بیبل مکاتب هم بس کرد
از زان نیکت و رحم خوب دل بادا

غایم هست آن ناز نیست
 خوشش باد آن نیست صحبت
 من از سکان نکان سه کر تالم
 کار سلطان طبع کردم خطبو
 شفاب کل کشید وزن سیل
 هر سو عیبل عاشق در اعنان
 بشارت بر بجوي سخواش
 و فا از خواجستان شهبان

که کار نیسته لی دروی و رها کرد
 که در د شب شنیدن را داده اگر
 که با من هرج چکردا آن استشنا کرد
 در از دلبر و خاچیم خجا کرد
 که بند شبای غنچه دا کرد
 تنم در جان با دسما کرد
 که حافظه نویسه از زیده را بار کرد
 کمال الحنفی والدوین بوالوفا کرد

صون شنیده دام و سر خود را کرد
 بذری پرسخ شکنده شن پیهاد
 ساقی ساکش پر عینی سخوان
 این مطراب از کباست که ساز عراق شد
 ایدل ساکه با بهشت از خدا دام
 صفت مکن که مرک محبت بزرگت با
 فرد اکه شکا و صفت سو دم

پناده که راه چلک خد را بار کرد
 زیرا که عمه من شده با اهل زرده
 دیگر بسیلو داده و آغاز نهاده کرد
 دام همکن با کشت برای حب نه کرد
 رانچه استمکن ته و دست در داده
 عشقه بدبی اول بدستی فراز کرد
 سرمهده برمودی که عمل بخی بار کرد

عنه و شوکه کر به عاد ناز نمود
عاد اخدا از زید و ریا پسر نیز نمود

ای بیک خوش ام کجا سردیست
خاطل می عالمت بندگان دارل

بایسیعه وال عیندی و ماش دنگرد
بنده پر خانم پس آزاد نمود
رسنیو غم چای حمل داد نمود
نمایم کرد و دین کون که فراز نمود
آشیان در میں طریق هست دنگرد
ذانگر چالکتنه راین چونت جاده
در که نفشه بودیں حسن خدا داد نمود
که بین داد بشد بار و نه که ماد بکرد
که شنید این داد لسو که فسیه نمود

یاد باد و نگه داد و قلت سفر کاد کلا
آن خواجت که بیزد رق خود میول
کام عین خارج بخوبی سویم که
وال بایسی صدایست که مکر بر تو است
سایه نماید که فتن پیغمبر میز عصی
شاید اور سکت صبا از تو سایه نمود کا
ملک سلطنت پس نکشد نفس مرد
صلطه بپرده بکرد و ای بین عصی
غزلت عافت سر و دخان

صد اطف حشم داشتم و بکت نظر
در پیشک خاره و خطر و باران ای رنگرد
کیزراه کو شاشیان خد رنگرد

دو بیشش شدم و بین نکرد
سل بر سکت نمودیش داد بجز
پارب تو ان جوان دلال و رکان

ای و من دو شیخ چهت افغان
سنجوا پشم که هر میش از قدم چو
جانا که ام پستانلی گفت است
گلگن زبان روده خاطر و افغان

و آن سخن دیده من که هزار حواب کرد
او خود کند بجا خوشم سخن کرد
کو پشن رحمت نه تو جان را پنگرد
باکس چهت داده تو مارک هر کرد

ام اش زاب دیده آزاد خون کرد
ما او شاهزاده طرفت که نگرد
در نکت خاطه زاده را پنگرد
پو دای و ام عاشقی از شهجه
کاری کرد و دیده ما پی به نگرد
او خود بکند روحشیم سخن کرد
باکس چهت داده تو مارک هر کرد

دبر برفت دلشد کان را خبر کرد
با چهت من طیه قی محبت فروکش
کفته کرد که دلش هر یان کنم
شسته کم که من دل هر دین
هر یکن و بور وی تو بوسیم من
من ای ساده ناکن شان بن هدا چو شن
گلگن زبان روده خاطر و افغان

که اعترض بر این از عصب کند
که هر که بی سفر از عصب کند
که ها کت بکند نا عصر جب کند

در این دی عشق آن نصول عصب کند
کمال بر محبت بین نهضت کند
ن عذر و بیست آن زمان برای بلو

که اخبار رضیا مکر صب کند
سیا و اکن و دین نکش سکن در کند
که چند سال بین خدیت شد کند
چند وقت زمان شتاب و سب کند

پیش بزوره اسلام غشته بی
بلد که نسادت میشول اهل دست
شبان دادی این بگه رسیده
در زم و حلق بگاه بفت نه خطا

بر جای مباری حمن بدم کو کاری
و اکن پک خانم می این و خاداری
و سعد خوان بود از و باید که دلداری
که نکش فرموده ام زمان طراحته می این
هر سیمین مرزی بکو تارک مشارک
سلطان کی عشیش نیان بر بند خاداری
او سده و بکسر دش پغم بر کم عماری
کان طراحته شرکت اوس رکاری کند
و خوالدیں عبد الصمد بس رفیعی کند

آن کسبت کزروی کرم نهاد خاداری
اول سایکت نایی نی آرد بدل خاصی
در بر کر دل فشه سود از و کار و کم
کفم کرد نکشوده ام زمان طراحته می این
ششند بوش تقدیر عرضی رسته
ها که بسی بی شاش شکل دو باری بی
دان طراحته پرخ و خم سهیت کر نهم
با هشتم مرزی کار و خاطر کی مک
شد اکثر عرضی سعد و اربیت نجوم

دلا سبزه که سور تو کار و بگش
نیز نیشی دفع صد بیان

عذب بار بر حسنه عشق نیز
زیگ ناگلوش محاب بردار
پس عشن سی وست رسک
تو با خدا ی خود اندار کار دو و خود
بیخت خد علوم بود که سداری
بسخت خانه و کمال و مبار

کر کی کرس تعلقی صد خاکنی
مر اکن خدمت جام جهان نا
خود رو در تو سه مند کرد و اکنی
که جسم اکن خدمت علی خدا کنی
بوق فاخته بسیج کنی و علی
کر دولت این دلنش صبا کنی

ظاهر دولت اکن خانه کنی
دید و داد نیک در و کهر کر خان
دوش نکنیم کنی لعل است خان
کس نیار در او و مدنیون فرشته
وزاده ام باز پنهانه در تندروی
سر خالی است ز عاشق بود که طر
کوکری که بزم کر شش غمزه
ما و خای احسانه چل تو بام کفر
حافظه کر زده ای از دور او حسنه

مادر ام و با بخت قراری کنی
بخورد خونی و قدر برخانی کنی
بات غفت خدا او که ای کنی
کوشش باه صبا کوشش کنی ای
باد خود بکوش غصش بکاری کنی
مردمی ای خوشش دن آید کاری
بر عصنه که کش و دفع خواری کنی
بادری حسنه این بکد و کاری کنی
که دنی مرست از کوئه کناری کنی

گلک شکن بیرونی که زنگنه
 قاصد نزول سلمی که سلامت داشت
 امتحان کن که بسی رخ مراد است
 پارس از در ل آش خسرو سری
 شاهزاده بود از طیعت صندوق
 حال عشوی عشق تو زن سادم
 کو را ک تو از درخت هاشمت
 راه بسی دیم مقصود خود اید
 بیرونی سود و سعادت
 چشم کشید حکایت خساده
 گرفت ظهیر باحسن خدا داد
 خرم از فر ک حافظه ره خدای کند
 بیرونی سود و سعادت
 چشم کشید حکایت خساده
 گرفت ظهیر باحسن خدا داد
 خرم از فر ک حافظه ره خدای کند

مردم کل نی سود و سعادت
 دی کل خوشی داش کرد قدر پیش
 نادل هزار که دمن رفت بخوبی
 پیش گلن بر پیش لایه عالم ولی
 با محمد عطر داشت ایدم از صبا
 چون رسم مسود لطف عصر پر
 هل با سدر وی و مقدم مسود
 محمد کل نی سود و سعادت
 کفت که این سعادت کو شکنده
 زدن عشق روز از خود غریم و طلب
 کو شکنده است اما کو شکنده
 کر کند تو نادر ایشان حق شکنده
 وه که دلم حبه باد آش عذر شکنده
 جان یهابی کویی و خدمت سکنده

کیست کتن چو جام می چهارده سکن
پی و ده سکن در هم که بیض او
تیز هزارست بر کاره ده سخن سکن
ساقی سیم ساقی من که در در پیش او
و سکن خواهی در هم که بیض او
کشت عشره نه نو شه عاد طلاق پیش او

ای زد که بخشد و دفع علاوه
عزمت خاکه در که جهان پر علاوه
که سایل که بعد امانت و خانه
بینت گم خیر که اینجا همان
هم صفت راهی فضولی حسنه
و اکنون زبان زندگی اد خانه
پا صسل دست خانی صافی و
معسی این کیست که اینجا
کر بخود شش عاجی نهان در وفا
پسنه بجهنم عدل برده بده که
خدکه همه دن بر سرمه ده ده
که بخیزت آمود که راه حکم
در کار خانه که راه عقل و فضل
اطلب بساز بروه که کسی لی
و هر که در عین دجلی خاست
چنان رفت در هر یاری و خلیطوار

چون بخوت ببر و دن کا که و که
کیس مر قلب و دعل در کاره سکن
کیس مر غذای راه غلام رکت اسره
واعظ سکن خوب در خواب و بزر
کو سایا و رسید اند نور و اور
پر بین نو و لق زار خوش و پیش

نہم پنجمہ بام کو در دشیں اے مشکلی دا مرم زد انسد لمحیں بیس
ای کوای خانقہ بر ج کو در زمان حسن پی عماں او جذ اکو عاپیں
خانہ خالی کی دل نامشہ خانہ رود بینجا ناعین ای حکم سنجی
صہدم از عرشی آمد چو دی عقل گفت
داسے کو حکم دعو دھنور پہنچن حزادہ داد دکو خوار

پہنچن حزادہ داد دکو خوار عہ جوان دزیرش سکنہ
باطل دیں خالی کو اکر سکنہ سلکل بکھا بنت کو تھر سکنہ
خ خون درون رودہ ح دھنور اس ساکھان کو کر حم سکنہ
تھر شش دف پر سان بندہ صد علکت دل بیم سطہ فخر
قوی بجود حجد نہاد ح وصل دو داسے کو حکم دعو دھنور

کمن کار خدمه است که نفیز گشته چون شنیدکردی هم مادر بود	فی الحبید اعذ بر مکن در میانه می خورد پسخ دواعظ و نصیحت
زاده ای را زنست و زاده ای کل خانش و بده زکدان گشته پسر ای را کر غافست و هکان مرحیه زدن ای زناید ای آی مکا تها ک از طوفان گشته دشمن ای ز عرش و سلطان در بکای ای طشم بیان گشته دو غافت جان دل و زاده عیش خوش و دو زن بجوان نه صحبت آی ز حش گشته	زاده ای ترا کنند هر بچه ای شخ مرکش گشته ای جوان سرمه دهد کویین عشقان دایر سرخ و حسکه پسر حشم کجہ است از طفره پدره چون سازد آغزیم مردم حشم بخوبی غشته شد عید حف روکوت عاشقان خوش برباب خضراء بد لکمل زده مرکش حافظ زاده هشت
کفہ حشم هم تو کویی چان گشته کفہ درین معاد گشتہ زین	کفہ حشم هم تو کویی چان گشته کفہ حشم هم صرطیب گشتہ

ک:

کفم سقط و هفت خود که بروزه داد	کفم صنم در پست مسوب به صد شش
کفم بگوی عشق حس نهان کنند	کفم خواهی سبکده غم مسرازه
کفم خشن اکن کن دلی شاده کن	کفم شراب و خود را این نه
کفم اعل نیزه بر عالم کنند	کفم رعل پوشش بان پردازه
کفم پوئنه سکر غص اکنند	کفم که خواب کے بسر جمهور
کفم آزمون که شرقی و مردانه	کفم دعای دولت بو و در حافظه
کفم این دعا عالم بخت ایمان	

آیا بود که کو شمشی کنند	امان که خاک را بپطر کنند
شده که از خسنه از عینم داده اند	دو دم نهضه بـ طرسان می عی
کرس بخاتی بتصور هم اکنند	مسوی حون لقا بـ زرخ در شد
آن بـ که کار خود بـ نیات ره کنند	چون حس شفت بـ برد مردی داده
اعل نظریع طربا ایسانند	پی سرفت بـ شکر در من بـ عیش
تا آزمون که بـ رو و بـ راه حمایه	حالی درون پرداز بـ فسته
صـ جـ دـ لـ انـ بـ حـ اـ تـ دـ عـ اـ سـ اـ دـ	کـ سـ کـ اـ بـ نـ حـ دـ شـ عـ لـ
بـ هـ زـ اـ عـ سـ نـ کـ دـ رـ بـ دـ بـ	مـی خـ دـ کـ صـ دـ کـ نـ اـ خـ اـ دـ رـ بـ

پردازشی که ایداره دو بوی یو عنیم

گنبد سکونی مسکن که نماز مرد خصوص
پنهان رخاستان بخوبی خواهد شد
حافظ دوام صسل پرسن شود

ترسم برادران عبودش فاخته
ادغات خوزن ببر تو حرف ز خان
خرنخان برای رضاخانی خدمت
شاهان کم اتفاقات بحال کنند

نمایمه صوص محمد دادان لی کاری
گلزاره زد و سے طرده نادری کنند
کر چکش ن گلزار و کر فشندری
که در حبسی همانهای سعادتی کنند
که بیشتر مرد هر خط سکاری
حاصر رضی که دران دست کاری
ذین سی کربنوان بکار کنند

لحد پارابودا که عج ری کند
صلحت دیدن آنست که نماز کار
خوش کر فشندر حربخان مرد علاوه
قوت باروزی پرسن بخوبی
بارب اس تحرکان حد دارد
دفص پرفسه تزویجه لی سی
حافظ انسابی زمان رعایت مکنند

و اگه ایس کارند آنست در اکا
شکر از روکنند در پر زده خواری
ولئی ما بود که در خانه جفت ز بای

هر که محسس مدل بر هرم بارجای
اگر از پر وه ربوں شده دل غم کن
صومیا و دامستند دار کردی معمد

بل

<p>پنجه پست که در بر بود بانبار بخواه ای سرست مدد و در چشم که در گار چ دو، ای کس نشیدم که در کار بخواه بسویه ای شدش حاصل و بخار بخواه بود کاری که در ای کس نشیدم و داد خود فریب من بی و همراه بخواه که حدیثش بخوبی در داد بوار بخواه شکه بانبار آید و خاد بد که قرار بخواه</p>	<p>منتهی بخواه منی خود را نهاده ای سل کردن دهنده بودی من بخواه من که از ای با بادر عیش کشت خوار که جو چشم نوک در از صدای خی خی عیش خود را نهاده داشتم ولی و صد عیش مردی بر جا نوچان صورت حیاش بخواه که ای شن ای خاطر خود ری</p>
<p>جنای خاده جو پس نزخم خواهد رفت تر جو پس نزخم خواهد کنی پیش بدم حرم خواهد خود رخمه سنتی رزم خواهد که حرم ناده خاور که حرم خواهد که ای صاحب حرم خواهد که خون مذکون خود حرم خواهد</p>	<p>بسیم خود که ای ای غم خواهد من ای ای خوش بود خاک سرمه چو ای ای خوش بود خاک سرمه چو خای ای سکو و لکات روی سر و دلخی بخشد کفه ای ای ای غمی شهرا ای شن و صل راه نو ای ای ای دل در و بش خود برس</p>

که جسته بگویی اهل کرم خواهد شد که شش جود و نشان سنت خواهد شد	درین روانی برخود نشسته از پری زندگانی خوبان می برجا
من همیم که بخودم دل را شاند عشق داد که درین دارم که در آن و دو خوشیدیدین آن کند و آن عده باشد و این قوم خدا و آن آه اگر حسنه و نیش کرد و آن که درین آن حب خسته ای خدا غفعت زدن به جنس مسخر خواهد شد وزیر سخوری و سنتی بگرس خواهد شد عقل و جان کو سنتی بگرس خواهد شد بعد از این حسنه و صفتی بگرس خواهد شد دو بگیرند و این قوم که قوان خواهد شد	در لطف پری باشی حسنه ای خدا عدهای ای خطف پر کار و جود و آن جهود کا صدقه او ببرد من همچنان عده باشد بسیار نهان است عفیت نم و بروای می و مطلب دارم وصل خوشیدیدشت پری اغی ای لاف عش و کله ای باری لاف کرم حشم ساده تو سامور و کار کربه نویست که بر ای ای ای کرسوند لگ ای ای ای ای ای دان بگردند فهم نه
خوب بگرس نست تو بآجداد	خمام ترکس نست تو بآجداد
خوب بگرس نست تو بآجداد	خمام ترکس نست تو بآجداد

ترا صبسا و مر ای ب و بود شد خواز
 دکر ن عاش و مسحوق راه در دسته
 که ازین و سارت پ خواره
 که از طول زلف پ سوکواره
 کرسنی کرامت کناد کاره
 ک غذ ب لب تو از مرطوف هزاره
 پاده بدم و بخون سوده
 در اصیو معن کا بجا صبسا و کاره
 کرتلکان کند تو رسکاره

نزیر رفت ده آهن که زمی بگز
 که زمی چ صبسا پر بخشیده رازی پ
 بخت سه بسته ای خدا سرگ
 ن من بر آن کل عذر غسل برایم
 دوست بکش شوای خرمی خرس کن
 پا سکد و محضه دار عوانی کن
 خلاص حافظ اران رف تا باد
 مساد

دوش وقت خوار غصه بخایم داد
 خود ای شمشه در نوزادم کرد
 چ سبار که محی بود و ده فخده
 بعد از ش دست من دا بدر و دی
 من ای کام رو ای شتم دخواه
 ای ش ای زور بمن مرده این داد
 این مر سده دشکر کز نختم می زد

ده زار طفت بث ای کام داد
 با ده از جام محبتی صفا خم داد
 آس بث قدر که ای زه برا تیم داد
 که در ایجا حسنه در خوده داد
 سخنی بودم و اینها بز کام داد
 که بین جو رخا صبسا و سایم داد
 ای جو صبر بست کزان شخ نایم

که زندگیم ایام بخاتم دادم

ست خانه و اس سو خزان بود

که زیر کافی مجان از کند شان در آمد
هزار شکر که باران هزاری کنند
پاره بود که این سالکان پروردید
شان لی که و نه و ایل کنند

مراز خرس طاعت چشم عکس
چند کافی بکر زرد و چاکر ان چند
نه آن کروه که از رفی باشیل
که سالکان برش خوان پا

که عاشقان روی سناش بخود بدند

شراب پیش و ساقی دادم
من ارج عالم و مت دند و ساقی
جبار شیخ در بی است دادم

پس جهر کداین عشی ایکن دوم
بتوش بشادش که سکام داده است
ملک که که استه دری سکمه داد
علم مت دری کشان که کنم

نهم من بجز بات بجز بشرط آدم
جب عشی عیش است هنی خان

کل آدم بر شند و به تمازه زده
پا من راه شیش ساعت سانه زده
و غذ فاعل نیام من دیوانه زده
چون درید حیثت راه فساده زده

دو شش دیدم که علاج دخوازه
سکنان خرم سر و عخف غلبه
آستان باره ایست نوازه
چکن بعضا دادم و ملت نموده

سکه از و که سان من دا و صبح قدره ایش آن بست که بر شکنده از خود کس خواه فظ نکشید از زیر این راه	صویقان تفسیک نان ساغر سکراهه ایش آن است که بر خون من بر داده نمایز لف عدو سان محی سانه زده
حسب حالی تو سیسم و سده ایامی بدان مقصده عالی تو ایام رسیده خون می از جم بسیور ف دکل فکش قد ای سخن با کل نه علاج دل هاست دایه ای تو خود رخان سده پس می جو جمعیتی بر شن بکو ای که ایمان خرابات خدا ایام رخان پر خیمه خوش کفت در دی کش خوش خانه ای خوشی بخ ده نوع دوست	محقی کو که در ستم بتو عالمی خد هم کمرش بند لطف شما کاری خد و صحت عیش کنند ارو بز جانی خد بو سخن در بسته بدمانی خد آ خرابت کند صحت بدمانی خد نهنی حکت مکن از پیه دل عالمی خد جسم ای ایام خرابات خدا ایام رخان کو کو خانی دل سخت ناجامی خد کارکارا لفشه ری که هی کاری خد
من ای ای عبا عرضم خو پسند بفر ایک خدا دلها چو بر پسند دله	بر و دل ای فرسنه دار دل خو پسند ز لف عبرت دلها چو کش نیز دله

پهلوی کمیسیں ایسا چو خستہ جو شستہ
رخ چو ارجمند چنان کرو اند کرد
زد و بزم را پنهانی چو چی میشند تجوہ
زفت کر ایا کر و رخ چو رہا نہ دار
کم کیا من در و اکر در بند در بند
پرسن در کاه حافظ ای چو سخا اند مراد

پهلوی کمیسیں ایسا چو خستہ جو شستہ
رخ کش کوش کش زرا چو در بند
ز چشم لعل رہاستے چو سخندادی
دوایی در عاشق را کسی کو سهل بدار
چ منصور ای چرا کو دانگی چو در بند
دریں خضرت چو ساقان چو در بند

پو د آیا کر در سکد چا کشند
اکرا ز برد دل زرا چو خوسستہ
صفی دل ز دل ای سبھو چی چو
نامه غذت و خمر ز بوسید
کسی چک برید برک فی ب
در سخا چو استند حد ای ای
حافظ این خروش کش کو داری
کم کر دن ز ریش سخما کشند

پو د آیا کر در سکد چا کشند
اکرا ز برد دل زرا چو خوسستہ
صفی دل ز دل ای سبھو چی چو
نامه غذت و خمر ز بوسید
کسی چک برید برک فی ب
در سخا چو استند حد ای ای
حافظ این خروش کش کو داری
کم کر دن ز ریش سخما کشند

ای سستہ تو خند ز بند بجذب

ای سستہ تو خند ز بند بجذب

طوبی

طوبی نهادت تو خار دکردم
خواهی که بر بخراست از زید و زید
که طربنیست هایی و که طبنه هایی
ز اشکنی حال من اگاه کی شود
دبار سوچ کرم شد آن سرمه داد
جای که باره بشکر خمده دم
حافظ پور کت غرمه خواهی شنی

پس هنده که زم که سخ مسونه
دل درونای صحبت که شنی
های سخن مسند مرد خود سخن
از اکه دل کشت که خار اس که
تاجان دل بر باش پس سخن
ای پست کبستی تو خدار ای خود
دانی کیست جای تو خوار بخند

عقل

هر آنکو خلاصه مجموع دنار زین
حجم عین ای دکه بسی لایز دعس است
دو تاک سرمنش که رکاب سما
لب عمل و خط بسی عین ای دامست
بخواری سکارای سخن صفت و بخان
چه بروی من شیخی ای عینت دن
علیک داشتی نهان عایی شسته دند
صب از عین من مرنی بکو ما آن سه جان

سعادت هم دکش دو تی عین داد
کشی کی تشنی بسی که خار شسته داد
کریش قاعده شلن زرگنی داد
بنادم دیسه خود ای خشن دل داد
که صد محیس عنت کدی رشی داد
که دوزنی تو اینها سی بزرگی داد
که مند خراز ان خرم که نک ای خور
که صد هشت دیسه و خلام که رس

د کو د نخواست و خاف نهاده میش

بکو د شک سلطانی که این نمی دارد

کسی حسن و خود است در بطری و

چون مر برخط فته ن اور طا

کسی صل توچن شمع اف بردا

پایی دویش دست کسی سید کار

زده خاکت مولک کی بت باز با

زند و سخت اگر هفت ایشان که زرا

کسی که از ار ایهی قدم بروی

دل شکته خاط سماک خواه

محقق است که او حاصل بعد از

منه دایم مکار اوستینه بردارد

که زیرخونه تهردم سری دکردارد

چو استنای بین در هیئت سردارد

که پویی باشد دامم دماغ زرد از

دی زد و سه عقل سخن دارد

عزم سکیده اکونی سر سفردارد

حلا روانع ایوبی که جرسکرد

باز باد شد کان باز عنای دارد

چون ان کرد عصمت شانی

ای هست که در می سجای دارد

تمسی سرو ز آغاز و باست

و صنیش بک خوش نشکر صوابی

انکه از سبل او غایس تابی دارد

از سکته خود سکندر و محوی

ناده خود بشد نایش رس رده

چشم من کرد بکو شر و ایل بر

غشمه شمع خویم بخطابی

زلف

آب

دو شست کن خضر بربه سرخی دارد	آب جوار کر آنست که در بی
ترک سنت مکمل کنی دارد	چشم سار تو دار و زویم حصد
ای خوش آنست کن دار و دار	جان سار پر آنست زویی سوان
چشم کن به کوش خرابی دارد	کی کند سوی اهل حشمت خاطر

بده طلعت اپا شن کن آن دارد	شان آنست که موی سپانی دارد
خوب آنست و لطفت که خلابی دارد	شود خور و پری کر خطفت ولی
که باشد تو خوش آربابی دارد	چند چشم هر ای کل خدان در بنا
نم سوار است که در دست عاشقی دارد	کوی خونس که بردار کوک خورد
آری آری عشق عشی سانی دارد	دلشان ش محش ناد غور کردی
بسند از دست ای کن که کانی دارد	چشم در بی تو صفت ترازدی
هر کسی بر عصب فشم کانی دارد	در زه عشی شد کسی خشم باز
هر عن و فی و هر گمه سانی دارد	ما بخرا بات بشان در کرامات علا
مر جباری که بد نیاه حشمت دارد	منغ زر ک نسود و جمیں نهاد

رعی کو لغزو کنست بی اینه نهاد
گلک هایش زبانی و سانی دارد

نفیں سرپرده کند زیرا و بیچاری دار
 که خوش آشنا و خوش صدی دار
 خوش عطا بخش خلقو سخن دار
 اذوه اخوازه تو شد نشنه همایی دار
 پادشاهی که بدب بد کانی دار
 در و غش است و بکسر حوزه دوی دار
 هر عمل حسنه بی و بکرد و بجز ای
 ساده بی روی کسی خود که ضعایی دار
 و زبان توانست بی عایی دار

مطرب عسی عجیب ساز و نوایی دار
 عالم از نه ز عصاق بسا و با خالی
 پروردی کشن با کر پرورد از در و زور
 خشم داد و لم کشی کش فدر
 از عدالت بند و در را کش رسی
 اشک خوبین بخودم بخدمت گفت
 ستم از غم و بمان نور که در هب
 نزفکت آشت بر سما که ناده
 خسرو احفل در کاپشن قای خادم

حد اش در حد حال از بر جا نگهدا
 که آشنا خن آشنا نگهدا در
 و شدات مبود است د نگهدا
 لکه دوار سر شسته نا نگهدا در
 بز وی لطف بکو بش که جا نگهدا
 ذوقت بند و چه خبر و خدا نگهدا

را اکه حابت اهل دعا نگهدا در
 حدیث دوست کنونم بکری خود
 دلا معاصی کن کرت بخود بی
 کرت بواست که بعوی نگهدا
 بجا در این سر زلف ام ول هر ای
 چکمش دکه دل من نکا پدار پ

که حق صحت و محدودی که بخواهد
سرور امداد است کجاست ناچاف

که خسرو پای بذلت چولان دارو
سرماش در سار بخان رودی کس
ز جهش ناب دارم که زریف از دارم
پیش خساد کم بخان که پدر دنیاع دارم
بندیم شاهزاد که بکفت ایاع دارم
که بخسیم و از بات ایاع دارم
طریق استشان ملی بگذرد ایاع
که خاطر عاشنه سوای بیاع دارم
سردیس عشق اداره دل در دست

بی دارم که کرد کل سینل ساین
غیر خاچ پیش نم خوش بند خش است
چو عاشق میدم که هنم که دارم کوهر
ب محبت جان شاید رو بگز بکنم
پیشان خربه برخاک دهال لک

چو در دوست نجده کل شومنوز را می

خدا را داد من سپهان از قای سخن پس

بفرآکت ارسی بندی خدا را دوستم

بربره هدود بخوبت مکن خودم خشم

رخوف بحجم ایس کی اکار آمدن ای

چه عذر بخت اسچ خواهم که ای پرست

که بر کل عسته های منبت کرد می خواهد

که می دیگری خوارست باش بر کل

که آشتی هاست در تای خرو طلب

بعدین بر پیشتم ایس کی خوش بی

که از خشم عاذیث ن خواست ز داده ام

سته بکش خاطر را و سکر دهه ای

مرسک ایس خار و خان که جان

یا من سپهان خار می خواهی ایشان

در داکه این سمعت شیخ پان

ای سار بیا هر دو شر کیه هر کان

پی دوست زندگانی روی خار

بشنو که نمی خواهی سمعت زمان ای داد

پست و در حق او کس ایکان

با شنیده بار کو سه نه ز بهان

در بار که خون تو شاهی رس می خار

جنی حب ای جان می خان خار

بی سپهان ای ایشان میم

مر شنبی درین راه صد بجز ای

مر تمل فراغت تو ان ز دات

دو شنیه چنان خار و بی روت

حکم حمده قات سخن ایز

ابل طسبی رمی ای محبت پا

حوال یعنی غارون کایام داده

کس در جان خار و بیک نجده

دوشی طیعت نو ناهدا	پس توکل اون گب دارو
کوشش زن کو شای خواه	خواسته زن کو شای خواه
آینه وانی که تاب آواره	آینه وانی که تاب آواره
چشم درده او ب نگاهه مداره	چشم درده او ب نگاهه مداره
جنت پیغ سای سایکه داره	جنت پیغ سای سایکه داره
شادی شنی که خانهه مداره	شادی شنی که خانهه مداره
خط فرماده او خواهه مداره	خط فرماده او خواهه مداره
کوره استینه کن عکسیه	مرکه درس استمانهه مداره
لی من همکشم نظول نهشت	کشت که اودانع آن سلهه مداره
حافظ اکر سجده نو کر دلیں	کا و عشی صیشم کن مداره
الخ که بست جام داره	سلطانی جسم دام داره
ای پے که خر خات ازه	در میکد و جو که جام داره
سر رشته بزم عالم مکنده	کیس رشته بزم عالم مکنده
دو ای و زا بهان دلهم	دیدرسه کد ام داره
پرون رب دلخیسته	در در کسی که جام داره

از حسُم عَوْش نَوْه اَم دَارَد	کِرْس سِرْبُوْن اَسْتَي
وَرْدَيْت كِصْبَع دَشَام	دَكْرَنْخ وَرْلَف نَوْه لَمْهَا
لَعْنَت بَكْيَنْهَام دَارَد	بَرْسِنْهَنْهَم دَرْوَنْهَم
حَسَنْهَنْهَم دَوْهَنْهَم دَارَد	دَرْحَادْهَنْهَم خَاطَهَيْهَنْهَم
نَهَال دَشْنَهَي بَكْكَنْهَم بَهْنَهَم دَارَد	
كَوَرْدَهَهَي كَهْنَهَهَي بَكْرَت مَسْتَهَهَي	دَرْجَت دَوْسَتَهَهَي كَاهْمَهَهَي
بَهْنَهَهَي كَهْنَهَهَي بَكْرَت مَسْتَهَهَي	چَوْهَهَهَهَي خَرَهَهَهَي بَهْرَت مَسْتَهَهَهَي
خَدَادَهَهَي بَهْلَهَهَي دَاهَهَهَي كَهْجَهَهَي	شَصَحَهَهَهَي بَغَتَهَهَهَي دَاهَهَهَي بَهْدَهَهَهَي
خَوْهَهَهَهَي بَهْلَهَهَهَي دَاهَهَهَهَي كَهْجَهَهَهَي	عَمَادَهَهَهَهَي وَأَرْبَهَهَهَهَي بَاهْ كَهْمَهَهَهَهَي
خَوْهَهَهَهَي بَهْلَهَهَهَي دَاهَهَهَهَي كَهْجَهَهَهَي	بَهْدَهَهَهَهَي بَهْلَهَهَهَي كَهْلَهَهَهَي مَهْمَهَهَهَي
بَعْزَهَهَهَهَي بَوْهَهَهَهَي بَكْهَهَهَهَي قَاهَهَهَهَي	بَعْتَهَهَهَهَي بَلْ بَيْسَمْهَهَهَهَي قَاهَهَهَهَي
بَشَنْهَهَهَهَي رَلْ بَحَيِّهَهَهَهَي دَهْرَهَهَهَهَي بَاهْهَهَهَهَي	دَرْبَنْهَهَهَهَي بَلْ دَخَدَهَهَهَهَي خَوْهَهَهَهَي دَاهْهَهَهَهَي
كَوَبَهَهَهَهَي دَسَهَهَهَهَي دَاهَهَهَهَي دَهْهَهَهَهَي أَوَهَهَهَهَي	
كَوَرْدَهَهَهَي بَهْلَهَهَهَي دَاهَهَهَهَي أَوَهَهَهَهَي	پَرْسَتَهَهَهَهَي سَتَهَهَهَهَي دَاهَهَهَهَي كَهْرَبَهَهَهَهَي
كَهْنَهَهَهَي بَهْلَهَهَهَي دَاهَهَهَهَي أَوَهَهَهَهَي	چَهَرَهَهَهَهَي بَهْرَهَهَهَي بَهْرَهَهَهَي
كَهْنَهَهَهَي بَهْلَهَهَهَي دَاهَهَهَهَي أَوَهَهَهَهَي	تَوْزَنَهَهَهَهَي دَاهَهَهَهَي تَوْزَنَهَهَهَهَي

رسان کل تو نزیخ سر و خونی دلا جو عین خواست ز کا رسن من	بجنه شاد گش آدم من صن اوره که با صبح بزم کره کش اوره
صلح صفت دل که کسر خواست مرد پر فخ از من بیخ ای شیخ	که مرده طرب از لکش سما اوره برادر بر که طرب آمد و داده اوره
بین حسینی آن ترک سکری بدیم لطف علامی حافظ کنوں بیوع کند	چرا که وعده تو کردی تو کردی داده که حمد بر من همیش کنی فی اوره
دلی که میت خام جام داره بخط و خال کند ایان مده هر زیول	کر الجن بعد دولت شا اوره که بخواست عالمی حافظ کنوں بیوع کند

در از بجا می کنون ع کل دریعه دلم که لاف بخورد زی کنون صد	رفاست که دری کم شاد غم داره بدست شاه و شی که خدمت داده
رسید و مح آن کز طب جو پر کس در از بجا می کنون ع کل دریعه	علامت مردم که ای هدم داره نمد پای فسح بر که شش داره
در از بجا می کنون ع کل دریعه دلم که لاف بخورد زی کنون صد	که عقل کل بصیرت عی پستم داره که ام خوم دل ده دری هدم داره
رسید و مح آن کز طب جو پر کس در از بجا می کنون ع کل دریعه	پوی رفعت تو باغه صدم داره که خوبه لطفه رو شوہ کرم داره

ز جب حرف حافظه طرف نویش

که ناصطب سعد بزم و صحنم اور

بساد فت سخن بی رنگ ماری اور

س آشناه صوبه زبانع نگزد

فروغ همه سیده دم نهایم فخر اور

نیم غارت عشق لر خون هار

بعول هلب و ساقی بون نهم کرد

سر امر عشق خان بن طلبی طلب و

خفا اسد چن بروش که خداوند

عقب سدا شتم دشت حافظه

دل شور خود نادان خوار کاری اور

که بر کل کرغش سکفت فنت عاری

که دوی ارشتم آخوند شد در دیوار

ولی مریخت خون در ده بدان ری اور

گز من ده کردن و سندل چرخه ساری

اک پسح سفرمود که رناری اور

بسوه سم ماست ره ره خارجی اور

ولی سفیر سینه دم که صوفی داری اور

سیم با دصبا و دنم اکنه اور

بطریا صسبوچی دنهر خا به دنی

پسا که نوچور بست ردار خوان

بهر ویم ببر از ناعیت حق

بچر خاطر ما کوشش کن کلاهند

که دوز محنت و غم رو بکو تهی اور

بر من نویم که نای بحسه کهی اور

در جنی نزایی ل رهی اور

رنی بیشی که نخشم سهری اور

ب شکست که بر فرسی شه اور

<p>چند نهاد که رسید از دلم خبرست چو باد خود صانع هست که ای آدم</p>	<p>چند نهاد که رسید از دلم خبرست اساء راست سخوار بر خان حافظ</p>
<p>که حضرت سیدان عترت شاهزاده ویرانش زاده ای دل کاره عمارت آدم هر بخت از نهادان کا نهاد رات آدم کان بیشخ پاک و امن هر زاده کان مغلوب فروزه امداد رات آدم نمی کرد که بوری این حضرت آدم کان قادوی تکمیل شد عزم رات آدم نای زیبایی رسیده و فی رات آدم کان عضو سعادت بر خدا رات آدم</p>	<p>دوش از خواب اصفهانی رات آدم حکم وجود خدا از آسمان واده کل کن ای شرح لی نهاد که حسن بارگفتند عیشم موشی نهاد ای خود می از درز جایی کرس بد اسود در خوبان برخیت چم که ناجی شوایع ای ای از خشم سویش اهل ای ای عده الواده تو خاطر بعضی رشاد در خود در بابت محکم اور بابت توف در آدم</p>
<p>که بوری طرب و عیش و ناده و نوش درخت بزرگ شد و منع در خوش ای که غنیمه عیشه بکش و کل بخوبی</p>	<p>صد بیست پر بیرونی شد سوابسح نفس کشت و با دنای خوشی خوار لام خان روز و خست باشد</p>

بکوش بکوش بکوش نمیگوین
ز خود تغیر با رانی سوی میگیرد
در نهضت خانم که موسن آزاد
پیجای صحبت ناخوت مجلس این
ز خانم دستی در بد و داری همراه

که این عین خواره فشم بکوش آمد
ب محکم اکن چو شده اور من مردش آمد
د پکوش کرد که مادره دهان خوش آمد
مردانه پوش که خود پوش آمد
که زستی در بد و داری همراه

عشن بوتال حرمت آمد
بس غذه بخوبی مصل کا غفران
بکدل مبت که در راه او
مزصل با بند و بود مصل
اد مرطبه که کوئی نمایم
شد نهم اد کمال غرفت
سرناشد مدم و خود خفظ

وصل نو کمال حرمت آمد
هم با برحال حرمت آمد
بر محظیه خال حرمت آمد
انجی که کمال حرمت آمد
اد آز سوال حرمت آمد
انجی که جمال حرمت آمد
دار عس بحال حرمت آمد

سوم دولت پدار مایلین آمد
د خی در کش در خوش تماشیم

کر ز صحابی حسن آهو سکن آمد
 کرد آپی من محسن کان باراده
 نادر فریدون علیش سکن آمد
 در ده احمد مسدن بنی و خوبه
 ای کبوتر کندان شبک شاهین آمد
 ساقیانی در به عنی نخود روز می دو
 کر کبس صید رشی ب دل دل آمد
 رسم بد عهدی امام چوده هزار
 کر پا شی سعی و سبل و سریں آمد
 چون سب کفته خانه بشید میل
 غرافش نجاشی با خس آمد

هر ده ایدل کرد صبی باراده
 پر کش بمن محسن کرد و دی باراده
 کرسیان کلی رهوفت سبا باراده
 لایار بوبی می بوشیں شید میل
 راع دل بود تا مید رو باراده آمد
 هار سنه کو کند هم نباش س
 با پرسد که خوارفت و خراهاز آمد
 هر دهی کر چکرم لطف خدا داده
 کام بستکدل از زاده دعا هاراده
 تا بکوشن علم آوز و داده
 هشمند پاری ارق غدری سخت بر

کرد حافظ در رشی رزو بخان سخت
 لطف اوین که صبی از زاده باراده

حالی رفت که خواب بخواهد
کان حسنه که نویزدی سر بر باده
بوزم عاشقی و کارهای صاده
ساده ای در دل و با بد صبا ساده
چون حسن پارای که داده اند
و بزم دامت که حسن خدا داده
ای خوش سه و که از بار عالم از زاده
نیکی که زعده طبع ناده

خدنام حشم اربوی تو باده اند
از من مکون طبع صبر و لبوی
ابده صانع شد و غل حشنه
لوی سبجود رو اضاع حبابی ششم
ای عویس رجت شکت های
دلخواهی بان شانه هم زبور
بر زبار نور خان که عین دارند
مطرب از کفه خاطع عزی نوحان

دو خوناکت آزوی کرنیب
بسح عارضه حض و وزد باده
رسش بر سے قات بند بای
بچو براش غم اپم او پسند بای
مجال طغی بدن پسند بای
که ظهرت درم باطن شد بای
که حاجت بعلج کلاب و فد بای

ست باطی سپان خانه مید بای
سلامت مرآفاق در سلامت
دین چن چو ای حسن ران بای
مرا گن عاده جملت بکشم پر پیه
در آن سب ط که حسن تو صوبه های
جمال صورت و منی من صحبت
شخازکفه شکر فان خاطع جو

صوفی از آن ده نایخونه خود را تو شنید
 انگل چکه خدمتی را دست نوازد
 پرها گفت خبر ستم صحن
 شاهزادگان محنت عیان می شنید
 همچم زاده هار خل و خاله کشت
 که هزار گز محنت می دیدش
 بکسر سمت خوارش کن دم باشد
 بعده می تو سو شور جهان شده خاط

در آن داشتم این که رفته بتوش باشد
 دست باشد بقصود در آن گوش باشد
 افسر بزیر ماک خوش باشد
 رشته از مظفر خان سعاد و دش باشد
 لبم از بوسه دمایان رو بدوش باشد
 جان غایی سکون است جان موش باشد
 خون عش صنیع که خود را تو شنید
 خطا مند کی زلف تو در گوش باشد

کفا هم اسب تو شنیدم دل بر زر باشد
 کفه گنول کن محنت و رحیمه باشد
 از بهار می مع دل عکس سایش دشاد
 در مورضی که تخت عیان رو بکار باشد
 کوکنیم حصه کوکنیت در آن باشد

دی پر نیز دشکن و کرس بخوبی
 کفتم ساید بد مرد میاده نام نکشت
 سودوزیان و نایبر خود را هم نداشت
 بادت بدست باشد که نیز دل نیک
 خاطر گرت زندگانیان علاوه

تو شت کلامی و سلامی هر تاد

در بیست که دلدار سایی تو شتاد

هدن خروست دم و ای شاه سواران
 سوی من او می صفت عقل بد
 داشت که خواهند مم منع دل نداشت
 غریب که آس حقی سکریب بست
 خد اگر دزم لافت کرمانش هاست
 خوش باد ب پاکش که دخوت نیز است

پنچ خدا بند و پایی نهسته
 آخور دسته بگ خرامی نهسته
 دران خوبون سپردادی نهسته
 داشت که محوزم و جامی نهسته
 هم سبز پارچ عجمی نهسته
 کرد بدب ب پاکش که دخوت نیز است

حاجات آفتاب بر نظرها
 همای راف شای سه شاه
 کشی کو سبز رافت بناشد
 دلی کو عاشن دوت ناشد
 مها پون غریبات باد کنند
 چو علی سکریت بود نشید
 مراد داشت برم دم خود داشت

رخوبی روی حوبت خوب زبان
 پر شاهان عالم در پر ما
 خوب رفت در هم و خوب زبان
 بسند عرف و در خون حسکه
 دل مخجع من شپش سرما
 دران حان من زور سکد با
 راز هر سعی حسنه در که با

بچ سُنّاتِ روی نیت خان
 ترا بر عال شسته قان نظرها

ز دم ر بصف دهان و مهار خوده دهان کر ف کوچ مهندس جنی کر کش	خراب و عین شدن حبت کاپی میاد کرد ز دل کش دز پهر نار مکن را نهاد ب زهار عجب مدار که هر
د کا سه مر پسند و بست و فنا کر د افت که چون نفت تخت جم که لار بند عاده حون و بیده شندا که تا بر او دشت جام منی بکف شندا پا پا که زهار نه دنی خرات شدم بندند اجرات مر ایرسخ کاشتند ب ز بار بیشم طرب دل ساده	فتح بیڑ طاو ب کر که زنگه مر پسند که اکت که کا دس کی کی فرند بر هرت ب بیش نشود می پم مکر که لار ب داست پو غایی و هر پا پا که زهار نه دنی خرات شدم بندند اجرات مر ایرسخ فتح بیڑ طاو ب که نازد حکمت

من تریول بادا دوسم مرچ داده با مر شام مرق لایع و مر با بعد او نایع مرخ چکت سکن دوف باده با ید رب روان ناصح هادر تو شاده با پد بقای عینی کل سکش دهای	دو شش اکنی ز بار سفر کرد و داده کار دم همان رسیده که هم از خودم در پس شتره ز دل خفا طن ام دوز شد، پند عزیزیان شن خشم حون صدوقیم ساده تو مر که درین
---	--

بروسته فرق بود و جو صنف من
حافظ نماد بیکت بو کامت برآور

بضم حوبی صصل تو جان پارداز با
جنهانی مردم سبلکو هناد با

پا و باد آن دور هکداران پا و باد
با بک رشش کاده خواران پا و باد
ارمن ایت راه هر اران پا و باد
کوشش اس حق گذاران پا و باد
ای منع اس داده اران پا و باد

در اوصول دو ستداران پا و باد
کام از غم عشم چون رکشت
کر چهار داران فارعند از عالم من
سبلاکشم دین بند و بلا
دار حافظ بعد این نگفته هم

عادت از خدنه می در می خام اقا
این مرغش در آیه او یام اقا
مکه دفع رخ سفت که در جام اقا
کوکی بر عشن دره من علام اقا
اینم از محمد ارسل صصل فر جام اقا
مرکه در داره کرسش ایم اقا
آه کر جاه بروی اند و در دام اقا

لکس و می تو خود را سنت جام اقا
حسن و می تو سک عدوه که در آن کرد
این مرکس می دلش لکه کن نمود
عیت عشن نیاں مر حاضر ایه
من د سجد بخواهیت نخوا افرا دم
چخند کن پے دوران مردوی کا
در حرم رلف تو او بخت ایل زجاج

کارهای ایشان علی و لب جام فنا کارهای کشته ای او بین مرانی ای قاد بن کو پس که پیش ای اقام بس بن حافظ و سوخته بی اقام	اسد ای خواجه که در تجویی مبارز هم نی زیر شر عشق و نفس کنان و دید بر دشمن می دلست خدا طلبی دیگر صوفیان بحمد رضه و نظر بارو
--	--

پر ای مردم عشق جوانی برخواه ای زاده که کن که بعد ایم که در ای خدا چون ای خوبی خون دلم در حکای ای از زنگز خاکت سر کوی خواجه	و ای که در ای دل عیشیم در خدا ای زاده که کن که بعد ایم که در ای خدا بس کشته ای دل زنده که در کوک ای خدا دیگر کشتن هر که در ای خدا و زر خدا
---	---

حسن تو نیش در دویں باد هر زور که پست در شدی	رو بت صد ساله لاد کوس باز اعذر من خجال غفت
--	---

در خدمت فرست کوئن باه	بر سرمه و کار حسین برا به
اد کو مر ایکشت بجه جون باه	چشمی کار دشنه دوباش
در کرد سخ پر نو فون باه	پشم نور بند بربانے
لی صبر فنه بولی سکون باه	هر چاک و بیخت در عالم تو نه
پشن لف فنت چون باه	دنسه برس اعام
ای حفت چسل نو بروان باه	مرادل که عشق شست خانی
دو راز لب رسیس دوون باه	لعل ہوند مت جان حافظ

صبر دار دم نو اند میکن داد	اگز رخداد تارکن کل سن را
نم کو اند کر شش داد من علیکن داد	و اگز کمینی تار سم نظول ختن
کر غدن ل شیده اکف سر شش داد	من حادر و زر شهزاد طبع هرم
اکندا آن داد بشہاں بکدا، ای ای	کنج نور کر بخود کنج فاخت هفت
بر که موت می بو غر خود کی می داد	حوش عرویست جانی ای در جهود نکن
خاصه کنو که صمس ماڑو ده دی	بعد این دست من داد من هر دب نی

در کف غضه دوران ل حافظ خون شد
از فراق حرش بخواجہ فرام الدین داد

که دادم بخوبی می شسته ز فلانی داد	بیش رو شش بخوبیت دو شش می داد
دوش بست و گندش جایی زد	دلم خرامه اپسه ار بود درست
بود بیهی و حل فرامشی زد	لکشته و از بربکا هستا دم که
که دست دادش عاری نمودانی داد	مش درست دو شش شادها آن عاش
شراب دشنه بیش که از زمانی داد	برده عالم بنه خود کی ای پیغمبر کو
برنخ حافظ سبکس پیچ جانی داد	کنست برس سکس و مارغ بخت

اگر زراکه زی بیعت مهسته	سمای اوج سعادت بدم
اگر زروی تو عکسی کام مهسته	حباب و از برآمدادم از شاطکلاه
بود که مرتو نوزی بیسته	بشی که ماه مراد از راقی سوری
کی اتفاق جواب سلام هفته	پارکاه نهودن مادر ای ای شد مار
که فطره هر لاش بکام هفته	چچن فدای بیش شد خال نی
کرن شکا زرداون جام هفته	حال زلف تو کن که جان رسید
بود که قرآن در مردم بزی فتنه	نیا رسیدی این در مردم بزی فتنه

زهاک کوی او بر که که دم زده
بزم کلشن من ایش مه

بعن و حق دو فاکس عارف نه
اکر و حسن و دو شاه بحب داده
بحقی محبت ازین که سچ حوم
مرار میش برآید رکلا صنیع
در سعی خود عزمه کانخان قند
مرار لطف عارف کانخان قند
دلار طعن حسودان مرغ زدواش
خون بزی که اکر خاک رو همی
بوخت خاطف دزم که سچ صد

زداد بس نخن انگار کارهار نه
کسی بخشن دلایحت عارف نه
دار بحث خی که زارهار نه
بدله زی خش نکارهار نه
که کرد شان بهوای دنارهار نه
یخی بست که صاحب عیارهار نه
که بخاطر ایس دارهار نه
غبار خاطری از رکنکارهار نه
بسع ما پشت کا مکارهار نه

زه که تجسس بر او و حبت دلبری
زه که طرف کلکی که نهاده قدمت
دغا و عهد نکوباشد از پا بر
بعد و پهله هر آنکه برجلس شد
بی خشم دل دیوانه داده استم
دار لطف سپش زفال ت درا

زه که آنده سوز و سکفت دری داده
کلکاد دادی قایس سه دری داده
و کر زه که تو نیست سکفت داده
جهان بکرد اکر داده سکفت داده
که آدمی بسته شیشه پری داده
که قدر کو سه بکدا نه جو بری داده

کرد که صفتی کشید کری داشت کرد و شد عذربوش بند بر پدری بزرگ شد براست قدری داشت کلطف طبع و محن گفتن از این	علم هست آن روز عفت سورم نوشید کی چونکه این شب طوفان هزار گشت به بکتر نهادی است زاغو لکش حافظکی شود آنها
---	--

عادر فراز اغم در شرب طام ام از ای ب منع حرزو را که بدام ام از دل این هسته درین طلام ام از کرد خواه اتفاق روزه است م ام از سر و سخا و خدا که کدام ام ام از پنهان کرد و دچون نظر بر می خام ام از بخورد با واه است و سکان ام از	ساقی رهاده این دست بکام ام از در چن ریشم را فهد و خال روهه در کسب نمر کوشک خیزی از از زمان وفت می صح و غسته از ای خوشحال است آن رستکه دیجی زده خام میخی بر بر اکاره از با واه ب محبت شهر نویی خاط
--	---

بی عزوبش و لیگر کشی و شرمنی رنی سجاده نعمتی که بک غرمی از چنان داین سرمهار که خاک در زمی	دمی با غم سرمهار جان کسر نمی ازد کوکی بند و شاشش بکی بکشند رضم سر نشان کرد که این سخ زن
--	---

کلامی بکشست با هر که مر نمی شود
 مر دهنای کونه کوں می احمد نمی ازد
 غلط کردم که که طوفان صدمت نمی
 که سادی جا نکشی غم نگیری
 که پچورت روزان صدمت نمی ازد

سکوه تاج سلطانی که چشم نمی داشت
 بشوای لقی بستگی که دیباز رکنی
 بدل سام سبیمودول عالم در بیوی
 زر آس به که روی خود رشته همچوی
 خوا فظ در حق عنت کوش وار دوی

شعی بخی ای باور طسل که اتفاق نمی داشت
 بکشند خیان که سزا نان نمی داشت
 قدر خوده ما سمعت نماید آها
 در خانه بکنده اسراء عشق نمی داشت
 در دشی انساده بر بک سلطان
 اهل نظر دو عالم در عیش نماید
 کر دولت و صالح خدا به در کوشدن
 عشن دشیاب و بزمی محبو غرام
 از شرم در جای بزم ساتی غلطی کن
 بروح حارشیم که سایه امکنه داشت

<p>بادشاد که کوئی دولت بالخصفانیان چون نادریان بایشی صد کار دنوان بادشاد که کوئی عشقی در اس سیان</p>	<p>بر عزم که مرانی فاعلی بر زن حداش شد هر زن سلامت زلف نمودن حافظ بحق و قان که رزق دشید</p>
<p>در از طب نشیم نکنیمه رخراخ چنان کند که هر شکم خوبی در آینه رخصه دنمش ای ای سکر فور روز بس ای تویی که با خاک رده بسته که است بر سر دلی کز جلا پرسته نموده بایی ای زن طیه فر بر ای گزه که کز سپرمه کنی هر کار بسته</p>	<p>اکر دوم پس فتهها بر کنیمه چو کوشش که خراما بکسان ای ای نری اکر کشم طبع نیم بو سه صد منی من آی فوب که هر گز نی می فواز دشت سایان عش دام علا نو غر خواه و سه و دهی خرج شده بر استاده ششم سرتے علا</p>
<p>دست مرحت بارم در اسد و ادان بر آمد خدنه خوش بر غور کا مکان کاره بکشود از بکش و برد بعایان که ششم عاده پاچش صدابر بیزدان</p>	<p>سخچون خزو خاور علم رکسایان چو پس صبح دوی شد که حال کارم دوشن ای ملکیس هرم یعنی من ای رک صلاح آدم بخوبی لیم</p>

کدام آس دلش موختاس آن عدی
 خال سلطانی بخت و مازن شد مکن
 راتب در نک خدا رض حق دادم و حوزه
 منش با خود پیش کب اند نکدام
 لظر بر قدره فقی دین دولت شاه
 شش شاه مظفر فریح شاع علک مقصو
 از آن عت که جام می مرت اورت
 دیمیر رف انش طغای اور دید
 دوام غر و علک و بخواه ار لطف حق
 که پیش این سکه دولت بدیروز
 که اول جمی عی آمد و بث خوده داران
 خداوند احمد ارسک بر قدم سهاران
 چشتیش دست اداری فم جانی
 روزه میوی که مرکاشش هنجر کاران
 عده کام دل خاکه کر فان خسته زان
 که خوده پیش خدا و بر باره داران
 زندگان خوش اندی ماد مکسان
 چون خوش شد اینهم سوت هنار بر سر داد
 که پیش این سکه دولت بدیروز

عشند اسد و اتش به عالم زد
 عین انش شد این عزت و برآمد زد
 بر قی غیرت بر خشید و جانی مم زد
 دست عزت آینه بر پیش ناخورم زد
 دل عنیده هابود که هست غم زد
 دست در حله آن لف خم اندزم زد

در اول بر تو حشت ز تکی دم زد
 جلوه که درخت ابد علک عشند
 عقل محی است که از اینجا ساکر راز
 مد عقی خواست که آینه بخواه اور
 و بگران در غصه نهت ببر عشند
 با علی ای ایس ع دیز خدان بود

خانه از زور طرب نام عشق تو

که قلم در برابر پیش دل خرم زد

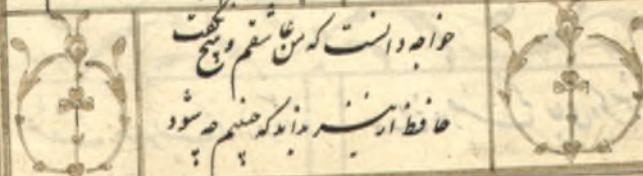
زخم که اسکن در غم مادرده در شود
کویند سکن لعل شود در حق مصبه
از هر که اندیزد عاکرده ام روان
این سر کش که در تبر و بلطف
خواهم شدن سکمه که روان خواهد
در نگاهی حسیم از خوبی قبیت
بن نگاه غرضن میاید که ها کے
ابدل حدیث برد لدار بارگوی
آن فخر سلطنت که نواش عالم فطری
ارکنسی میس نوزیر شست و مین
روزی کر عمنی رسالت نگذل سیا
حافظ چون از سر قفس مرتبت
دم در کش رنہ با صبا جهشود

مدت نه عصبنت که جای دیگر شود

عشقت از مرمر بست که از سر در

بایشتر از دوی سده با جان هر بود	عیش نو در درون و مهر نو در لام
مر حذقی سپس کنی پیش سود	در دست در عیش که از علاج آن
فر نا من گرینه افلاک برسود	اول بکه نم که درین در برخی
کشت عاق و قارس بکار سود	در زانک من سرگل فشم بر بود
بکار ناکه عاز غریب در بود	کنهم که اند اکنم از ابو سرفت نی
برینانے کبار محیط شم سود	دی درسان رلف بدیدم رفع
کر خاک او سای شاهی سپر بود	حافظ از تخد مدرا و سای

پیش لی چه راغ نو بدم کم خود	کر من از بیان تو بک بوده بخشم خود
کر من سو فده بکم مشتمم خود	دار با در گفت سای آن سر دلنه
کر ف دلخی قریش بکنم خود	آخرا ای خاتم حم شد ساکون آن
من اگر هر لکاری بکنم خود	دانچ سه ده هر مکت و شکن بکرد
دویم از سپس کن خانه دخمه دخشم خود	عصم از خانه بعینه گفت و کنی ای
ن از اینم خی پیش آزاد نم خود	صرف شد عمر کر ای ای معشود می

کر چه برو اغط شهابین نخان آن شد
 آندی آنور و کرم کنک نخدان هر
 کو مرها ک ساپد ک سود قابل فض
 اسم اعظم کنبد کار حوزه ایدل خوش
 عشق می و زدم دایم ک فی صرب
 دوش سکفت ک در و زادم کام
 حن خنی خدا سطیم حن ترا
 ذرا رانه رانه و همت عالی خا

شاهزاده بجهشند و محاس شد
 نکار من که بکتب نرفت و خطبو شد
 طبرای محبت کنوں شود همور
 بوبی ادول پار عاشقان خوا
 صدر مصطفی ام می شذانکوں
 بار زرخ می پاک کن رهدا
 کر شند تو شرای عاشقان برو

چرا که حافظ این راه رفت و می خشید
بچر عذر نوشی سلطان ابوالنور شد
میتوان دلت او کهای ای اس شد

بر زاده بگند و باران عنان بگردید
چنان تسبیخ خربت و جام گھنید
چوز غیریز وجود است شرمندی

از سرخان کنست با مرخانه
پاره سر رانه سر عاشق و دلواه شد
دوش بچپر عدى غل و فرز شد
در لی آش از ایمه نکار شد
جهزه خداش شمع آفت مرده شد
قطزه ما ران ما کوهر کم دان شد
حلفه اورادا محکم ایمه شد
دل بر بندار رفت جان رخانه شد

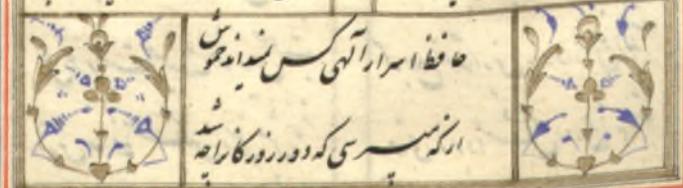
حافظ خلوت نش دو شیخی بشد
شاد عهد شباب آمد و بخواست
صونی محکم کن دلی بزم و صبح می
میخوی بگندشت راه ران دل
انش رخ بکل حسن میل بیخت
کریم شام و حسنه سکر که صدای
برکس ساقی بخواهی افسوس کردی
نیز حافظ کشون بزیگد پادشاه

ردم ای قل کنست خزو کار
عاقبت در قدم باد بهار اخر سه
سند و رساب کسوی نکار حشنه شه

رود بحران دشت فت مادر اخر
این مهد ناز و عشق کم خزان نهاد
آش پرست نی شهای داد و عتم

سافی بخت دلخواه عالم و مدام
 سکنی بر زم که بافت ای که کوئی کل
 با درم بخت در بعدی ایام
 سافی لطف موذی وقتی می
 صبح ایسید که بدمعکن مرد
 در شماره از حد سا و روس که
 که به سکاره دی مروه خوار ایش
 سخوت بدمی دهونت خوار ایش
 همه عضده که در بخت مدار ایش
 که به سویش نم پر خوار ایش
 کورون آیی که کارست نه ایش
 سکر کان عضده سعد و سکاره ایش

پاری اندگس نی منم بارا و ایش
 آیه حوان ترمه کون شد خرم کات
 کس بینکوید که باری ایش حقی
 لعلی رکان مرد برساید لاما
 کوی توفی و کرامت دری ای عکده
 حمد مردان کل ساخت و مانکن عی
 نه مرده سازی خوش بسیار دکر عود
 دوستی کی آفراد دسته رانی
 کل کشت بزمک خود باد بجهاد ایش
 حق شناسان راهی ایل ایه و علی ایش
 تابش خوشید و سی دو باره ایش
 کس سلاں نمی دم سواران راه
 غصه سبان ای ایش ای ده مردان راه
 کشن ای دوزوق منی سکانه ای ایش

تھنای تھانت این و دیگر کوئی نجاشه
 کر آه سه بخرا سعی کر دون نجوا شه
 را آن نیست که ابی شد کم دانوی نجوا شه
 که سانش عادی افغانی بیکوی
 دلای مبتدی کارت کر کنونی نجوا شه
 کن روپس آغوش حکوم تو نجوا شه
 که اصی بردا دارست و لش عیکوی

درود سید چنان و همروون خواجه
 رفت آزاده نشید و جانی شد که
 مراد و زاری کاری بخوبی نه نمود
 خدا را محبت را بخوبی داد فیلی
 سراب لعلی طبی من مایر مهربان سانی
 بحال من من شد که شهان هزار دارما
 موابعه نفیش غم زلوج سید خاط

عالم پرده که باده جوان خواه شه
 حشم کرس شعبان کراغی نجوا شه
 آمرار و زکل فخر زمان خواه شه
 محبس و غلط دراز است و زخمی نجوا شه
 باز نهد بقدر اکه صنان خواه شه
 از ظهیر شد عذر مرض ن خواه شه
 که باغ اعدارش راه و زمان خواه شه
 دهی نه بود عاشکی روانی نجوا شه

نهن بیس سامانک مانی خواه شه
 اد عوان جام غصیقی بسی خواه شه
 ای خود که کشیده غم جوان میل
 کرد سید بخواه است شدم خود بکسر
 ای ای رعشرت امروز بفرود فکنی
 ماہ شعبان من از دست فح کن خواه شه
 کل غریب غنیمت شد صحت
 از من حافظ سکن رفیقی من کام

بجستم در آن دو غی م داشت
 بسی شدم که ای بر کرام داشت
 شدم بر عیت خوشک سی علام داشت
 چه عن که در دلم افخ و بخواهم داشت
 بشد برندی در دردی کشتم نام داشت
 شدم خراب جهانی بخواهم داشت
 که در درده خویخ و اباب دایم داشت
 که مرتعش بوزم صد ایام داشت
 بدان هوسک شود آن حرف ایم داشت

که افت جان که شود کار دل نام داشت
 درفع در داد که درست بخوبی که خوب
 علا پر گفت بی مرحیس نو شوم
 آن مو سک که بستی بزم آن اعل
 سام داد که خواهم شست بیدا
 عن که در طلب کنی نامه مقصود
 رواست در بر اکرمی طبع کبوتری
 بکوی عشق سنه پی رسیل اهدام
 هزار جلد بر احیت حافظ از مرکز

غبار اینقدر عصیل گفت باشد
 این ناس مربره ادام صد حکایت باشد
 عشق کا ریست که بوقوف پشت باشد
 پر ما هرسه کند عیش پت باشد
 وزیر سوده ای مانها کچ عابت باشد
 تماز اخون در میان کبک عنایت باشد

من دانگار در شراب این بحکایت باشد
 من که شبه هماره قتوی زرده ایم باشد
 زرا چهارده بزندی بزد مدد و دست
 شده پر رخانم که ز حلم رهانم
 ناغایت راه بخانم نیمه ایشتم
 راه بوزده و عازوس دستی میار

دوش ارش خنده تختنم که حکمی بگفت

حافظ ارمت بود حاجی بگفت

ای بار خود که سرخوب آتش باشد
شما کاشن کنی سکن سرخو ش باشد
جیف باشد ولذت ناما که مرسش باشد
عاغقی شواد زدن ای جاکش باشد
تا بسر روی سواد هر که در عین باشد
ای بسیار که بخوبی بیش باشد
که شراب رکف انسانی هوس باشد

خند صوفی نه مرد صافی دینس باشد
صوفی نه ما که روز و بخری سید باشد
غم زبانی دلی خند عزی ناده بکور
نادر پرورد نیم بزرگ دهاده بروست
جوشش بدر که بحکم بخوبی ادمان
خطا فی کراز یکون در دلش برآت
دلی و سجا ذره حافظ برد ناده دوشت

نه من سوزدم داویشیم بخشن باشد
که کاد کاد در انگشت اهر من باشد
رفت محوم و خود من صفت من باشد
در آس دهار که طوطی کم از زعن باشد
تو آن شناخت رسوزنی که در چشم باشد
غريب را دل سرگشته با دلن باشد

خنثت خوت اکه داره ارس باشد
من آن گنس سیماه پیچ نیام
دو اعدار خدا یا که در حرم و صاحل
سایی کو یکن سایه شرف هر کز
سپان شوق پیچاحت که سوره اس
موای بگی تو از شسر بیزو ده

بیان حسن اکر دو رہا ن شود

چ غنچه میش بو اش مهر برداش باشد

مرگ کر چنان خد بست سر سودا باشد
پا اورین داره سپه و قیده باشد
من چوار خاک لحدلا رصف خرم
تکی کی کو مر بگلدانه رواخ امی
طل مد و حسنه زلف تو ام مر ببره
از بس مر مرده ام آب رفاقت پا
چون ل من دمی رز و دبر و دوی
پشت ز هزار بی فقط کمند میل آری

پا اورین داره سپه و قیده باشد
داع سودای تو ام سر سودا باشد
کر عفت دیده هر دم محمد در راه باشد
کا عزان سایه نهار رول شد آبا
اکرت سلیب جویی و ناشا باشد
که دکر باره طلاقه است شد آبا
سر کرانه صفت برکن عبا باشد

کی شعر بر تکیه دخاطر که خوش باشد
از محل یونکر یا یام اکمشتری ز هما
غذک بناید بود ار طعن حسود ابد
مرکونکند فهی بین لکل خان ایکیز
حاجم می چون ل مر بکیسی داده
در کارکلاب دخل حکم از لی بود

بک نکنه این دستز کفتم و می باشد
صد عکات سلیمانم در زیر گمن باشد
شاید که چو دا پنی حبسه رو درین باشد
نقش بچرام ارد خود صور کمرص باشد
در دایره فنت اوضاع حسین باشد
کان شا به باره زی بین مر پوه باشد

آن نیت که حافظ را در دنی بشد

کیم سایه میش نارو پس نیشه

خوش اند کل در زان عزیز شر نباشد	که در دست بخواه ساغر نباشد
زمان خودش لی در راه ب در راه	که دایم در حصف کور نباشد
عینت اان و بخوز در کلستان	که کل تا هفده دیگر نباشد
رض مند شدن دل در شادی	که حسن شدش رنور نباشد
بشو او را قی کر مادر پس بی	که علم عیش در فشندر نباشد
عمب است راه عیش کا بخا	کسی سر بر گردش سر نباشد
پا بشیخ و از خمائن نهاد	شر آپے خود که در کوثر نباشد
سر اپی پلے خوارم بخش رب	که با اوضاع در دست نباشد
بنای بزم دینی سیمیں تمام نیت	که در بخوبی نزد آذربایجان نباشد
کی کیسه دھن بر نظم حافظ	که سچش لطف در کوته نباشد
من از جان سند سلطان ای سیم	اگر صدای دش از حاکم نباشد
بنج علم آدابش که جو شید	جنزیت شده افسر نباشد

در مر مو اکه بسته بین ام طبیعت

کفر سنت سوز و حضیں عجب شد

بر شف عسر شن کل ب ناشد	مرنی که با غم دل شد القیش حاصل
آتش که ایسو زد که بو ته ب ناشد	اد کار خانه عشق از کفر، از کرست
اپخانب بکند و ای حس ب ناشد	در گلش جان و دو شان فضل و هنر بر
خود را بزد ک دین سرط او ب ناشد	در محضی که خود شهد اذ رسماً روزه
جزء و به بشتی بخش سب ناشد	خی که عشم مرد کرد جان س با
دو نی لو د که با او بود ش ب ناشد	حافظ و حصال عابران عیش مکنستی

کل پسخ بار خوش ب ناشد	لی عاده بدب ارجوش ب ناشد
طرف حس د هوای ستد	لی لاله عذر خوش ب ناشد
رقصدن سرو و حالت کل	لی صوت هزار حوش ب ناشد
بایار سکر ب کل اندام	لی بوس و کن رخوش ب ناشد
مرغش که دست عقل ب ناشد	لی فش دنگار خوش ب ناشد
باغ و کل دمل خوش ب ناشد	لی صحت داز خوش ب ناشد
جان نقد محضرت حافظ	از هشت رخوش ب ناشد

بر روی عازم بده بکو ما حب	از زیده خون ل سه بر روی عازم
---------------------------	------------------------------

بود روزن بنسه هواي نفخه ايم
 بست آب دده و بر سر کر مکند
 خوش شد خاوری که زار سکت
 بادا باب دده شب روزه هجرا
 حافظ گمکوی مکنده دایم لصدی

بر بادا اگر رو دسته هاران هوارو
 کر خوش شن سکن بود عزم جاده
 کر ما هجده در رون در قزو
 زان رکندر که برسه کوت هارو
 حون صوفیان صوحه از اصفهان

هر کرد از دس آس سه و خرامان
 بچهای فلک و خصه دوران برو
 تا بعد سکش از سرخان برو
 بر دایس ل من دل من آی برو
 که اگر سر بر و آن رزول عبان برو
 در دوار و چند کرے دران برو
 دل بخوان نزهه ذری ایش برو

مر که خواهد که خواه قط نشود مر کرد
 کرد و داری خوبان ل من مخدور
 این عایز کفت
 این عایز کفت
 بر دل سکش
 دل خان

دم حسنه همراه مان طرفی مکند
 خدار ای صفت کو حدیث اخط
 رز مرد مید هم ندش و نکن مکند

صراحی می کشم هنار مردم و فرانکه
 پیشست کوی مدان اکه با حکم صدا
 این دوست صوفی را صفاها باید
 بسان که تمحفه کم خود آمده علیس
 سروچشمی می خوبی بگویی حسما ران کر
 من آن بنده را در ورزی جذب رام سفیده
 خوش صید و لم کردندی زخم
 آنارزوست ران اصفهانی است
 پیشست کم کن داین داد فی
 سخ در پستانج ناوستهای هم تو
 من لئن میخ داین ام سوستن دی
 خدار ارجمندی سعی که در وسی هر کو
 دین شور شرمن شاهد عرب ام

عجب کر اتش این نی در ورنی
 دلش بسی بکت می نم که سازه نگزد
 که غیر از دوستی نفسی دین عزمی کرد
 زبان ایش است لیکن در نگزد
 بروکن و عظی عینی برادر نگزد
 اکر سکره داین آتش هانی در نگزد
 کر کس مرغ ای حشی ای این عزمی سکره
 که غیر از دوستی نفسی دین در نگزد
 که غیر از حکم دلی عشی هم ادری
 چه ایون سکنه ای ای عدو در نگزد
 که هر هنر و شاش کی بی سکره
 دری دیگر بند اذری دیگر نگزد
 که سر تماضی حافظ راحرا در دری

پسده دم که صبا بوی لطف خان کرد
 پرسیده خودن پرسکش بسرا

بِرْخَمْ دَنَعْ سَبِهْ سَاهِنَارْدَزْنَسْ مَالْ
 صَبِهْ نَكْرَكْ دَهَدَمْ حَوْرَنْدَشَاهْ
 بُونَانْ حَكْ بَداَنْ مَصَلَاهْ صَبِهْ
 دَنَكَلْ شَبْ كَكَنْدَقَعْ دَرْسَاهْ
 حَوْسَهْ سَوَارْفَلْ بَنَكْ دَحَاهْ صَبِهْ
 بَرْ سَكَا هَجَنْ رَوْكَهْ حَوْشْ خَاسَهْ
 مَنْ اَمَدَهَهْ كَدَمْ كَمَتْ اَسَدَهَهْ
 دَهْ حَلَسَتْ كَهْ كَلْ رَجَهْ لَهْ بَرَهْ
 دَهْ پَوَتْ كَهْ نَوْزْ حَرَاعْ صَعْ
 حَرَانْصِدْ عَمْ وَحَرَتْ سَهْ دَاهْرَهْ
 بَصَمَرْ دَلْ بَكْشَهْ يَمْ بَسْ مَرَآهْ
 بَعْسَهْ تَهْ رَهْ كَهْ بَاشَهْ دَادَهْ شَهْ
 كَهْ بَسَتْ سَافَهْ بَهْرَهْ مَكْهْ اَذْهَنَهْ
 زَلَطَتْ عَتْ بَجَنَيْ بَعْ اَمَدَهْ
 شَكْ كَالْ حَلَادَتْ سَهْ زَرَهْ بَهْ
 بَخَالْ سَاهِيْ كَرْ بَسَتْ دَرْ فَلْ

دَنَنْ هَنَسْ زَلَكَهْ رَيْ سَاهِيْ كَرْ
 كَهْ كَيْ سَبْ كَلْ كَهْ دَلَفْ بَصَمَرْ كَرْ
 كَهْ هَرْ صَوْ مَهْ دَاهْ دَهْتْ نَكَرْ
 دَرْ سَهْ دَهْ بَهْ رَاعْ سَهْ كَهَهْ كَرْ
 كَهْ بَونْ بَهْ شَعْنَهْ نَوْزْ كَهَهْ كَرْ
 جَوَاهَهْ كَاهْ زَنَسْ بَهْ غَوَاهْ كَرْ
 كَهْ وَفَتْ صَعْ دَنَنْ تَرَهْ خَاهَهْ كَرْ
 دَهْ حَاتَهْ تَهْ كَهْ دَرْ فَعْ صَعْ خَاهْ كَرْ
 دَهْ سَعْدَهْ بَتْ كَهْ دَرْ سَعْ اَسَهْ
 مَرَأْ لَعَظَهْ رَهْ كَاهْ دَرْ سَاهْ كَرْ
 كَهْ دَوْ بَهْ رَعْزَهْ سَهْ دَاهْ كَهَهْ كَرْ
 بَسَنْ نَاهْ بَهْ حَمَرْ اَضْ دَاهْ كَرْ
 بَهْ پَشْهْ خَوْشَهْ سَاهْ كَهَهْ كَرْ
 كَهْ نَهْزَغْ رَهَهْ اَذْهَهْ اَذْهَهْ كَرْ
 نَخَتْ دَرْ شَكْ زَلَكَهْ كَرْ
 بَهْ اَسْتَهْ زَهْ عَرْضَهْ جَهَهْ كَرْ

هست علیه مناد کار بایسته
 چکونه کشته این در طه با هم بر
 کسی بود که دستی این دخواه بر
 بساد کاشش خود می آب با هم بر
 که جان را نمک به راه ای سباد بر
 فواعت آرزو از دشنه خطا بر
 مکنیم سایه هذا بر ایسته

اگر نه با وعده عذر دل زیده باشد
 اگر نه عقل سبی دو کشند لذت
 فتن که با مرگ علیه همچنان
 که از بر خدمت خضراء ای کو
 دل صیفم ازان مکنند لطف حسن
 پس ب عشق نماید و خود را نمی خویں
 سوخت حافظ کسر حق ای ای خفت

بخدمت ارباب رشود حشم ارجاع بر
 عاشق حشم دل نام تنا بر
 آه از از از و ز که با دست کل دعا بر
 اگر امروز بزیر است که فردا بر
 بونک صاحب نظری مه نا شاید
 رسم آن نرکن رکان به بینجا بر
 بر کرد انسنه رو دصرفو را بعد از بر
 سارهی کشت کرد ای زینه پا

پیش در شیرکانه ای که دل نام بر
 کو سر بینی کش سرت کرسن
 با عینه ناد خزان حشرت می نم
 در هر دن بخخت سوش ای از د
 در حمال ای سرمه بعثت بوسن نی
 عزم و فضیلی که محل سان لم صیغ
 راه عشق ای حکم کلاه کان دل ای
 همکن کا دی حد صد ای ای ده
 عشق و خود

حافظ ارجان طبعه عشرت ساله با

خانه ارغون سردار و بیل ناپرورد

کس زند خواهات طن سببه که بزیر خود کشم کس لکن بزد کو سچکس نقصانی خدا حق بزد که در ک عمر دلت خرمی شخان بزد بو شباش که نهد تو پا بسان بزد	من و صلاح و ملامت کس لکن بزد من آن منع دیر بزد هست آن ام باش غذه بضم و عمل فضه ام شو فر نهاد زنگ دبو فتح در کش اگر دیده بود پاسخیان ل خلا
--	---

پس بجشت با علیه عناد مرید کار دان زمان صفت دلا زبرد کش که روان حسره ز بار مرید وزر شله با وده ور فتح لایه بزد کیم خفن مکشیده ره بک دزد بن فند فارسے که بمنکار کرد ملکاره می شنید و خیار سرمه ادرس سک ردوی دغرقی اید مرید	ساقی حدیث سرو دکل دلا زبرد پنجه که نوع دسخان حدیث با آن حشم خاب و آن عابد فرس بد بهار می در زاده بوستان شا طی زمان پین دلکان در سلوک کش کش شدمه طو طیان هست از زده مرد بیشواه دین که این عجز خی کرده سخته داده بی خرسن
---	---

حافظه رشیق مجلس سلطان علی اب

حاشاد لے کہ دام ازی نظر رزو

طع و دان اب برشیں کر دم اوست

رین چو با صبا بوی خود دفع

سو او بوده عهد ده ام ماسک سوی

پرسن اس عجزی بخت منست

تو گز مکارم اخلاقی عالی در کی

ولابا شی من سرز کرد و مر جای

من کد اوس سرو قاستے ام

تاج و ہم ازده ببر که با پی

سید نہ تراز خود کسی نی تی

پار باده داول بست خطا

ورشتی طلبم ابر عتاب برو

زندگو شہ ابر و در حب ب رو

چو دست در سر لفشن مم ساید

چو ماہ نوزہ لطف رکان سچار

شش سراب خرام کند مداری
 طریق عش پرسوب و فرهاد
 جا ب را خود نایخوت ام
 که ای در جانان سلطنت هر دو
 دلاخوشه سدی حس غفت هر دو
 مراد تو عمد سکشن خواهد و فی رسم
 سود و نامه موی سپاه چوی طی
 مجا ب راه نوی خاطر این خبر
 دوکر زور حکایت کنم خواب بد
 نعمت اگه درین راه باشتاب بد
 کلاه دار بشی اذر سراب بد
 کسی رسانید این در بنا فات بد
 که این معاد مردم عالم شباب بد
 که با تور و زرقا می خیز
 پاض کم نشود کر صد ایخاب بد
 خوش اکسی درین راه پی جانب بد

از خدا کوی نو مر کو بحالت رود
 سالک از نوزده بیت طلبد راه بد
 کردی آنسته عمر از منی و معموقی پک
 ای دلیل دل لکشته خدا را بد
 حکم سندوری و متی سه زنجه است
 کاروانی که بود بدر و اس طف ضدی
 خاطر احشمه محکت بکف آذی

در اول هر کو نصیض دوت از زانی بود
 من توانست که از می خواستم سده کار
 خود را نشتم که فکم سعادت پیش
 خودت شد از فرعون اذ نور شمع ماده
 پی پسرانع حام و خودت پی دم
 محبس من و هباد و بخت عشق پی دید
 همت عالی طلب حام و رقص کوکا
 شنیدن می خواستی دل با صفت
 کرد پی مان خاد کاره همسین
 دی غیرزی کفت خاطر خود را
 نادی جام مرادی شد که نهانی بود
 نادی شدی من شد که نوارانی بود
 شدم حام می خواست که عاشق بود
 روز را آب عبت با قوت آفانی بود
 خود سندی من شدی نادانی بود
 که درین کشور کرد ای دشک سلطانی
 ای عزیزی کفت خاطر خود را

شستگاه پی خطب شد و دو
 ما خجا ارت و نمدم کم و دو خود سندی
 پیزده آن دیده که ایش بر و کریش
 دوت از مرغ مجاوی طلب شد
 که من از بکده همت طلبم پی

چون طهارت بود کجده و حی بر
حافظ علم داد ب وزیر که مجلس شا
چون حسن یک رز بر رشته خود رم
تابه فسون کند جادو حی ششم بود

بود خرد ران خانه که صفت بود
مرک اینست ادب لائی صحبت بود
آن ساده اکه مده کاری نصفت بود
دور زر سوست شمع محبت بود

که با وی گفتی کر شکلی بود
که است ظهار سزا هل دلی بود
شد پرش آبد ساحلی بود
چه امن گیر مارب مژلی بود
زمن محمد است کی سالمی بود
که دستی کار دنی کا علی بود
حیدم گنه سر محضی بود
ولی ازو سلال و حاصلی بود
که نادم و محکم جای بود

پدرمان بر او و قمی لی بود
دلی همدرد و با صفت من
بکرد اے حینی خادم ار غم
زمن صنایع سدا اند کو خیان
هری عیش حرمان نیست
بری عیش پرست حیت آت
مرا تا عشی عتیدم سخن کرد
رشکم در خلب در می شا
کدو و نکر که حافظ نیست داشت

نایکی باز دل عفسه ده سوچه بود

دوش می آمد و رخساره برآورده

بسم الله الرحمن الرحيم	بسم الله الرحمن الرحيم
جاذب بود که بر قامت اد و خود	جاعش فی سندفع خود مسدا
و اتش حجه می که بر او خود	کفر لیف شه ول مزد و ایں
در هش سخله از چهه برافر خود	کر په مکفت که زارت مکشم مسد آ
که هنائش بظرنی باشی سو خود	دل بی خون که بف اور دلی دم
اساس که تلفت کرد و که اد خود	پار مزو شش دنیا که سی سود
امکنی یوسف بر ناسره لغزو خود	کفت و خوش گفت بر خود خود
داری من قلب شناختی که اخوه	حافظ

سرما حاک ره سرمه غان اه بو	تاز بخانه دمی نام داش خواه
بر سایم که بودیم دهان خواه بو	خلص پسمه غان از زدهم در کش
که زار نکه زمان جهان خواه بو	بر سر ترتیب ما عن کذری تفت
راز اس رده نهانت شان خواه	بر او از اه خود من که ز حشم رس دو
تا و که خون که از دوده رو ای خواه	ترک عاش کش منست بر دن
آدم صبع خاتم کزان خواه	حشم اذم که ز شوق دو سند سر بلج

سبحت حافظ کرا بکو مد و خواه	
رلف معشوی بست در کاخ اه	

خنده مهر بان مُرُو شاست که بود
 لا بجم حشم که بر ساخت که بود
 بوی رلف تو همان مونش خانست که بود
 پیمان در عمل معدن دکانت که بود
 زانگه سعادت دهان لکن که از که بود
 پیمان در لب محل تو عیانت که بود
 سالمهارفت و بدان سرت داشت
 که درین حشم همان آب روای سرت

کو هرخشن اسرار حماست که
 عاشقان زمزمه اربابات باشد
 ارض سپاهارس که مادر احمد شاه با خوش
 طالب لعل که هر خست و که مر جور
 کش غسله خود را بر ناره می
 بک غسل مادر اکه همان سکری
 رلف نموده می توکنند که و کر زنده
 خانه های رها هسته خوناچشم

رقم مهر تو بحسره های ماد بود
 بعده غیبت در لب شکر خود
 جز من و پار بزودم خدا باما بود
 و بنی ایل خسته مردانه نامد بود
 اگه او خنده مسنا نه روزی صبا
 در کابش مر نوک جه خود
 درین من محل تو حکایت های بود

یاد باد اگه همانست لطفی با بود
 یاد باد اگه خست بعده مکث
 یاد باد اگه صسب بوجی رده درس
 یاد باد اگه رخت شن طرب بی بود
 یاد باد اگه در آن مجلس عیش و باد
 یاد باد اگه مد من چو که بستی
 یاد باد اگه خوناقوت فتح خنده

اکن در سحمد امروز کست این بود نظرم را کو مر نصفت که رعایت داد	یاد باد اکن خرابات نیش بودم و یاد باد اکن همسلاح خامسده داد
دیده دار دشنه از حکم در عالم بود بجز دهن بود مر را اکنگ تراور دل بود عش سکفت برشح اپخ بر و مکل بود چو ای کرد که سعی من دل طبل بود چم می دیدم خون در دل و ما در کل بود نفی عقل درین سندم لاعقل بود خوش در خش دل دلات مسخن بود که زسر پنجه شاه من تضاعفل بود	یاد باد اکنگ سرگوی نوام شد راست چو سرس دلک از ارجمند دل چواز پر خود نقل معانی مکرد در دلم بود که پد وست بایتم مرکز در دش برباد عربخان نجات داد بس کشمکشم که پرم سب در درون راستی خانم فرزند بود با تخته دیدی آس فهمه گلگ خرابه عطف
کفته چ نوان کرد که بعد رسیس بود کفته که مر انجنت مد خوش قیس بود کفته که هلک با من بد مر کپن بود کفته که شفاه دشنه باز پس بود	کفته که خطا کردی و مدرسه زیر بود کفته که فشنین ب اکنده دن کفته من ایا جس امیر مردی کفته که بسی خام طرب خود ایی نیش

کلم که نوای عصر خوارونی
کلم که نه وفت سفر بودنی
کلم که بسی خط حف بر کشید

کلم که غلائے حکم عمر من بود
کلم که مکر مصدی و قت در بود
کلم سما آس بود که بر جو حس پس بود

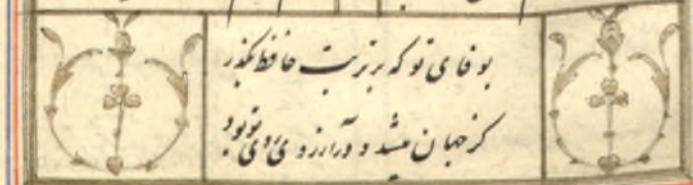
آن بارگز خانه ما جای رسی بود
دل کفت و زدگش کلم ان شه موش
تهنا هزار آذول هارده هفت
نمطه هست سندس لیل که ادا
از چلت من اخترید هجر بدینه
عذری به ایدل که بوز روشنی داد
او فات خشان بود که باد و سه
خشش بدل آب و سرمه زدن
خود ایشان می سبل دین رهگل
مرنج سعادت که خدا داد بخط

سرمه دشمن ری بی ری بود
محروم دادست که پارس سخنی بود
آن بود گلک شوہ او برد و دری بود
با حسن و ادب شوہ او عسوه کردی
آهی حکم دوت دور فرقی بود
با سلطنت فخر سرتا جوری بود
بنی سهیحه صدی و خنزی بود
ام سکن که آن کج روان کندی بود
باء و صبا و قت سحر جلوه کر گی بود
از من عای شب و در سحری بود

گویی سکده بارب سجد شده بود
که جوشش شاه و ساقی و سع شعله بود

بَنَادْرَفْتْ وَنِي در حَرْزِ شَرْدَرْ بُورْ بُورْ	حَدَثْ عَشْ كَهْ زَهْرَفْ بَسْعَنْتْ
وَرَادِي در سَرْ مَسْلَمْ قَالْ سَلْمَهْ بُورْ	بَسْمَهْ كَهْ دَرْ آمْ مَلْبَسْ جَنْ بَرْ
زَنَاسْ صَدِي بَخْتِشْ نَذْكَهْ كَهْ بُورْ	ولْ اَرْكَزْ شَرْ سَافْنَهْ بَسْكَدْ بَلْيَهْ
هَزَارْ حَسَهْ جَوْنَهْ مَرْبَشْ در كَهْ بُورْ	بَسْسَ كَهْ دَامْ دَاهْ جَمْ اَهْوَاهْ بَهْ
نَجْدَهْ كَهْتْ كَهْتْ باَسْ مَعْدَهْ بُورْ	بَعْصَشْ مَهْمَهْ بَوْسَهْ جَوْاتْ كَنْ
يَانَهْ مَاهْ وَرْخَ يَارْ مَنْ مَعَابَهْ بُورْ	دَاهْ حَرَمْ نَظَرْ سَعَهْ در رَسْتْ كَهْ دَوْ
فَغَانْ كَهْ دَفْتْ مَرْكَدْ تَهْ كَهْ خَوْ مَهْدَهْ	دَاهْ بَرْ كَهْ در بَانْ در حَلْطَهْ دَاهْ

دَاهْ شَبْ بَخْسَهْ سَلْمَهْ بُورْ بُورْ	دَوْشْ در حَصَهْ فَضَهْ سَهْ سَهْ بُورْ بُورْ
دَاهْ سَاقْ كَهْنَخَانَهْ اَبْرَدَهْ بُورْ بُورْ	ولْ كَهْ اَزْدَهْ دَوكْ مَرْكَانْ توْدَرْ جَوْنَهْ سَكْشَتْ
دَاهْ دَرْ كَسْ بَزْ سَيمْ كَهْ اَكْنَوْ بُورْ بُورْ	هَمْ عَفَهْ اَصْرَهْ بَاهْ كَهْ تَوْسَهْ سَهْ
كَهْ كَشَادَهْ كَهْ كَهْ مَدْلَهْ بُورْ بُورْ	كَهْ بَهْ تَهْ بَهْ كَهْ مَدْلَهْ
فَهْ اَكْنَهْ جَهَانْ عَشَرَهْ جَادَهْ بُورْ بُورْ	عَالَمْ اَزْمُورْ دَهْ رَعَشَهْ صَرْبَسْهْ دَاهْ
دَاهْ دَاهْ مَكْشَهْ مَلْهَهْ كَهْ بَهْ بُورْ بُورْ	مَنْ سَرْشَهْ سَهْ اَهْ مَعَادْ مَوْدَهْ

گرد و حامم دی حسنه که اتفاق افتاده
 از سرستی در کربلا شاه عمه شباب
 سایه جام دادم و دکه در سرطان
 نفس می بستم که کرم کو شناسن
 ای بصر مرده فنسه عالکه دو هم افتاده
 در معناه است طرفت سرکا کرد میر
 عافیت را با نظر بازی فرقان افتاده
 خارف خوش دام بسته ای افتاده

پنجه رفت کاره بولت خوارد
 چل سال بخ و غصه کشیدم و عا
 آن ناد مراد که بخواستم بکت
 از دست برده بود خارشتم سحر
 برآستان بگند و خوب نگزدم ام
 بر طرف کلشتم که زانی و قصه
 دیدم شد و لکش خاطر بعده شنا
 آن شاهزاده که خورشید بکر

باد

زاده از سر محسر که بر جای لای رود در کنده از باغ نجف بن لارود	انس فکند از دل میں نیم باغ مر کو نگاشت مهر در خونی کلکی بخند
رونق مدرسه از درس و دعای پویا هرسه کرد می خشم کر می شنید دوز آن دارده سر شنید و مادر بود که جگه این جانش امره خون پالاید که فکاف و ددم در حضمه من دارم بر سرم سانم آن سردسته باز رضت خشت مذاواز بر حکما مهاجر دس کسی کفت که در عالم نظر پاچد که معامل بده غصہ نهان نماید	سالمه از فرما در کر و صحبت بود بکی سرخان کمی خواهد شد دل جور کار ببر سود و درانسته طلب از در محبت علمی می بود دفر و انشی جلد شوئد می می شکنیم رطب زار که جوکل روب بر کل کنک من مذر حق از هر چی تو از بسیار آن طلب رحم سانمی قلب بمزوزه حافظ بر جاویح
مهر و زری تو بده شهزاد آقا می بود بخت سرعشن و مکفر خلق غشائی بود غش با بالطف طبع و خوبی خلاص	پیکار بنت مثلی رس غنچواری خشت بود یاد باد آن صحبت شهباکه ماریخ ام حسن مدد و بیان مخلص که پر دل مزروع دن

دوستی و میر بر یک عدد و یک شنبه
 سلطنت هم مرد ابروی جان طلاقی داد
 آباد محنچ بودیم او باشناق داد
 دیسمبر از رسانید ساختی بسیار داد
 سرخوش آمد بار و جانی برگز طلاقی داد
 کفت بر برخوان که ششم عدای
 دفتر سرمن کل رازیت از این داد

از دوم بیج اول آفریشتم آید
 پیش زن کن سقف هنر طلاق نسبت
 سایه عشق اکرانا و بر عاشق شد
 رشته نسخ اکر بکت مخدود مردم
 در شب قدر از بسیاری کرد هم این
 بر بر شام کد است نگز در کار
 شرعاً خط و رمان آدم اندیع

بخشش و فتدم او بخدا و سرخود
 بوس غصب علیتی بیزندی و عنود
 کنو کند لام برآ و خست آش نزد
 سراب نوش و رها که حدیث خادو
 ولی چه سود که درونی یکنست خلو
 که بخود و رمان هفته تو بمحدو
 زین احسان سرمهون و طالع مسعود
 سحر که منع برآید بعنجه راد و

کنو کند و رحیم آنکل آن عدم بوجو
 بوسن حم صبوحی نباشد و مکانت
 باغ مازده کن ایس این نر و شتی
 روزست شاهزاده که غدار عصی کی
 جهان چه خلد بر من شد و در سوی
 در بر کل ششیشی یه راب و سا به
 شاد بر قوچ ره ایس چهار سخن
 چو کل سوار سود بر هو ایمان

نحوه جام باب پادخانه

در برگل سیمان عمام الدین محمد

در زم پسح از دل رحم تو نصیر نمود پسح لای هر قم از خلفه در بخت نمود که در داده مراغه نت ماهر نمود چون شن سای تو در صویلک نمود خوشمزار نش نور عالم نصیر نمود حاصلدم دش بجز ناکشکه نمود خرفتای خودم از عشق تو در بزد که بر سرکش حاجت تفسر نمود	فل س خسنه سبیر تو نصد رو خود من دو از خوزلف تو راه بگردام بارب آن به حسن تو خود بزد سرمهرت در بگندم مسدود مازبس نزقدت در چن نادرست ناکر سیم خوبی باز نکوی تو بزم آن کشیدم ز تو آنی نش بخرا که می خش اینی بز عذاب از ده حافظه بد
--	--

بانع عارض ساقی هزار لاله برآ خود رسانی همی دی آن کلام برآید که شد ز پاش سعد رسار برآید که علاط صد غصه کپ نوازه بل اگر دو کام سراسار برآ	چو اف ب من رشتن عالدر آر شم در برگل بشکند کلا بر شل حکایت شب بحران احکایت حات دک و حوانگ ن علک طبع ندان آن کرت چون وح بنی صبرت در عتم
---	---

بی خود نتوان مرد و بکو عصوبه
ششم رفعت بخوبی بگذرد ببرت

چنان بود که زن کارپی خواهد برد
زفاک کا بدش صدم توار لایه برا

خواست کرخت من رخوابی آید
کرات بندگیم در نظری آید
درخت کام د مرادم بیرنی آید
پسچو جه دکر کار بر نئے آید
ورزان غرب بلاکش هری آید
دل پسر دلکی کار کری آید
بردا کر زنوان کار بربنی آید

نفس برآمد و کام اند تو برقی آید
صدیشم من عذات عاری بکو
صد بند برآتا هبشه نیکیم
مکر بروی دلارای بارگاه داری
سیتم رفعت بخود دل که خوش بودی
بصدق کشت دم هزار سرمه
کن شرط و فاقیر بربودها

شست

دست بکاری زنم که عصمه هرجه
دوچه سر دن زود فرشته زده
نور خور شنید خواه لوکه برآید
خدشنه که خواه کے در
از نظر رسیدی که در گذر آید

بر سر آن که کوز دست برآید
منظر دل نیست جای صحبت آید
صحبت حکام طفت شب ملدا
بردار باب عروت دینا
مرگ که دایی نک که منع بیلی

شاعر

ها که نشوند و که در نظر اند باغ شود سر و ماسن هر آیه مر که بینی خورد فت پیغمبر آیه	صلح و طلاق منع نجاشی نواده بدل عاشق تو عمر خواه گاهانه غفت حافظه درین سر ام عجب
که زانها سخن شش بی کسی می آید روزه ام فایلی دشنه مادرسی می آید موسی انجا باشد قسمی آید انقدر مت که با گز جرسی می آید مرگش نسبت که در کوئی سکه نیست کو بر اخن شس که نسخون شنی می آید نازمی شنوم که نفسی می آید مر جهنمی ری شنی می آید ش بهاری سرگش رنگی می آید	مردنه ابدل که سی عاضنی می آید از غم بجزمک نار و نسره با کدوی راشن قادی مس نه نم خرم و کس نداشت که نشنه کله دلدار پچش نسبت که در کوئی سکه نیست دوست را که بر پرسیدن چار پدر بعلی اس باغ پرسید کدن جر عده ده که سبیعه خوار بابکم یار و از و سر از زدن حافظه باران
عمر بکشته به پرانه سرم باز آید بر قی دوزد که بر فت از نظم نار آید	اک آش سا هفت دهی ز دزم باز آید دارم ابتد برین ایش چوبار گلکم

اکنون مردن چاک گف پاپی با
کوس بو دلني اربام عادت زم
کر شاد فندم با، کر اين گنم
خواهم ام در عقبیش رفت و در آن
ما نقش غفل حکمت و مکر خواب سو
اد روز سده نج ساه خو ما هم خاط

اکر باده میشکس دلم کشد شاه
جهانیان سد کر شن من کند ازین
طبع رفیض کر ایست هر کو عنیم
بعضم عطف زلفت ول ایان نید
زرا که حسن صدا داده است و مخلص
چن حکمت دهوا کشیش و میش
حبله ایست عدو حبیش لی مسد
بلکه نیشی می نفع چه باشد اکر
تجھد کفت که عاطف خدا برآید

اکر بوي خضر زرد و دلها نی اید
من آن گنم که حشمه اود کاره
که بخشید و بر عاشقان خی
که عطف زلفت یار بکشید
په حبیت که مشاطرات ساره
کنون بخودل خوش بیه بیه
که این مخدوه در عکس شی اید
سک سکر تو و حکمه سایه
که بوسه تو روح ماه را ب لایه

<p>بگام عنصر دکان غفت ر باز آید بدان این بد که آن هشود را نهاده خان کنک بفرم سکان ر باز آید دران موسک می دیان و گند از نهاده کان برگ که دران ق شر از نهاده بیوی انگو و گر نو هب ر باز آید اگر بسان دم در کن و گاز آید زسر چکو م و په خود چکار دنایاده که محوسه و بدستم کان ر باز آید</p>	<p>رنی محبت رهانی که بار باز آید به پش شاه خلاش کشد ملن ششم در امظار خدمکش می پر دوی هیم پر ببرداش نشسته ام کرد ولی که با سر ز لعن اوت سر داری په جوره که کشند دبلان بی سر سک من زند معج بر کل روح اگر نه در حرم و کان او رو و درن رعیت شده قضا است بیدان خاطه</p>
--	--

<p>کفتم که ما من شوکفت اگر باز کفنا نهار دیان کی که نهاده کفنا که شب روستا و از راه دکردا کفنا اگر بدانی سم اوست دیراید کفنا خنک نیمی که کوی دیراید کفنا بکس که وابن ناوقت آن داید</p>	<p>کفتم عم نو وار م کفنا عفت سرای کفتم دنهر بان ای رسیم و دیان کفتم که بر جایات راه طریقیم کفتم که بوبی زلفت که اوه عالم کرد کفتم خوش موای نگرانع خدیز کفتم دل محبت کی غرم صدی داد</p>
---	---

کفم که نوش اعنت مارا بادرست
کفه تو بند کی کن کو سده مرد راه

کفم زمان عزت دیگی عن سرآ
کفه حوشش غلط کن خصه هم سرآ

دست طلب بدارم کام من آرای
کبشتی نرم دارد و فات و بند
سجای روکه خصی واله شوند و هر آرای
جان بر بست و حضرت در دل کنیت
از حضرت دهشت آمد بخت خام
بر بوی اکمه روزی پادگانی خورش
کونبد و حسپر شر غسل عشق زن

معاشران ز هفت شاه ناداره
بوفت سرخوشی زاده دنار شقی
چولطف باوه کند حبلده دریخ شان
خود رسان مراد او و دست آرد
سخوز خدا نانے غم دفای دار

حقوق بند کے خاود نامادا
تصوت نیمه حکمت و خاره
زعاعشان پرسه و در زاده بادا
زغم صحبت ما در رسان ناداره
زی و فای دو زمانه بادا

<p>زمره‌ن پسره زاره ما به مادر روزی حافظ و آن سنه نهاد</p>	<p>سند دست اکر خد رشت لی بود مرحمت ای سانک ن صد طلاق</p>
<p>بسی خوشت بی فهم اس در این داس بکاد خواهد دو فرم کند که کوش و هوش غام اهل باید که از مصاحب بی جنس اصرار بید کر علما و بر الطاف کار سانید چون دست که غم بر زده شاهزاد پیش عاشق و مسوق فرق سار بر اکنی که درین خلقه بنت بیش و کردب کند اتفاقی رخواط</p>	<p>محشران کرده از رلف مادر پیر حضور مجلس است و دویں باب و حنف سانک مل مکنند نمیت بر غلط پر صحبت اس خرت بحان دست که غم بر زده شاهزاد پیش عاشق و مسوق فرق سار هر اکنی که درین خلقه بنت بیش و کردب کند اتفاقی رخواط</p>
<p>و بد می بخواهم دل طرب که مکنند ای هنگان بن شرساری بکنی پیش باد و دوکل زبهای خردی پا در من مکنند م دعا و بسیار دیده</p>	<p>اب راز اوی برآمد با دل نور و ری داد ش شد ان در حدوده دمن ش کله ایم محظا جود است آرزوی خود بی مدد کویا خواه کشود از دو نعم کاری</p>

بَلِي و صدْرَادَانْ خَذَه كَلْ آمَدْ نَعْ
و امنی کرچاکت سَدْ دَعَلْمَ زَدَی
این حکایت کزب لعل تو من کفم کفت
بر عاشق کش مد اتم برداخ طارکه
عدل سلطان کر پر سد حال مطیون
کوشکرسه از از آسایش طبع باهجه

بَوْيِ خُوشْ تو ترکه زنها دصباشید
او بیش سرا بیوز دل حق کندارن
پر ب کاست محمد رازی که خس
ای شاهحسن حمیم بحال کد ملن
ما به زیر خرقه نه امروری یشم
مامی بانک حکت نه اموز خودرم
ساقی بانک عاشق دل اسکنده عینه
سر خدا که عارف سالک بکن کفت
پر حکم عنص صواتت محض حیز
محروم اگر سدم زنر کوی اوچه
از هکشن زمانه کر بوبی و فاشن
از نار و آشنا سخن شاشنیده
کر گفت رخود سخن ما شنیده
دل شیع آن اه که حکفت و حما
کیکن ش بس حکایت شاوه کشیده
صد بارس سکیده این با هاشمه
بس در شد که بسند هنچ این میدا
که نکن کفت فضه با هم رهاسنیده
در صریح که با وده و دشنه ای کشیده
فر خنده بخت ای گرسنه رضاشیده
اگر کشن زمانه کر بوبی و فاشن

<p>گز دلی پوش صو مده بی رهانه در بندان ساسک نشید یا شنید</p>	<p>چش سکم مایه در گفین شام ول حافظ و طفظ بو و عا کفست ول</p>
<p>دیفه کربه هدفه هفت ده خان فاده میبل غاب کل کشید که کرد عرض استان خانه دید که با کسی دکرم نیست بر کفت ده که بر باده شده دش بخود خود که کم شد اگر دین ره بر هری بر کمی عش سنه پی دیل اد ده ز سه نای هشتی په دوق در ده کم رغفه سکات که در طریق ده عجی په ره عشی فیضی پست خداردادی ای دیل اهرم کلی بند پستان آبر و خطا که داشت موسم و حافظ موری که پادشاه بگروم جرم صوب شنید</p>	<p>رسیده مرده که آبد بدار و سرمه صفه منع برآید بط شراب که بر روی ساقی هوش کلی عسل مرده چنان کرمه ساقی دلم ز دست بر سایی منع بر گفین عکل بخواهم بکوی عش سنه پی دیل اد ده ز سه نای هشتی په دوق در ده کم رغفه سکات که در طریق ده عجی په ره عشی فیضی پست خداردادی ای دیل اهرم کلی بند پستان آبر و خطا بهادر بگذر داد کسر اور ده شراب دوش کن حالم ز بی کشید</p>

جان برابر دی عید از جان نمایند
شکن کشت چشت هائین
پوش روی دشود حط از فنجان
گردش مرت صبح در چن گلد
بوز حکم در باب دند و عود گد
پا که با تو بکویم غم ملالت دل
بهای صسل نوکر جان بود خود رام
چشم روی تو روشن خود ریکرد
بب رسید مراجان در باریاد کا
زشوی روی تو حافظ نوش هری
خوان سطیش ار کوش کن خود را

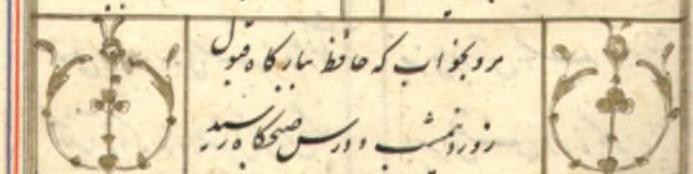
هال عید در ابرویی بار نادو ده
کان بروی بارم خود سرمه نمایند
که خواهد خط تو بروی و آس بلکا دو ده
که کل بروی تو برق چسبع خدم ده
کل وجود می عاشته کلاس دند
چرا که پستو مازم بی جل گفت ده
که جنس خوب سهر بهر ده در خود
ششم روی تو روشن خود ریکرد
بر رسید اید و طلب بر رسید
خوان سطیش ار کوش کن خود را

دیدم چونش بست کرد
بادر بسان شکن شکن کرد
در بحر فاتحه ام خواست
مرکس که بدید چشم او گفت
در هاش فتا و دام بخواری
خرزم دل ایکه سپحو خان

راهی دکر باره از دست بردا
 نخانیدم وستی که انگور چند
 خواهد آشنازی که در هم شد
 که از زوی من رکن رزوی بردا
 که کار خذایی رکن رکت خرد
 قصای خوشه است بدسترا
 بر انکو خواه فقط می عش عزرا
 سو دست وحدت ز جام است

شاه

پاک راست مخصوص را شاد سه
 پاک راست مخصوص را شاد سه
 جمال بخت درونی طهر تاعیه
 پسر در در حوش اکنون زندگانه
 زفا طعن طرقی این نهش شومن
 غیر بصر عرضم برادران عزیز
 صبا چکو که چه برسدم در غم
 ز شوق روی تو شهبا بدیل بردا

ای صبا کمیتی از گویی فضایی من
صفت پیشل و را بمن اکسر مرد
در گلکه و لطف با دل خوشیم حکمت
در غریبی و ذوقی و عین دل پر شدم
سکن از نام اربن می او سارعین
ساقی عشرت امروز نیزد مکن
ولم از دست بشد و شک حافظت

زند و عاده نسم راحت جانی من آ
بلشی از خاک در دوست شانی من
دانبر و عاشتمه ام و ترد که ای من آ
ساع عنی رفت نازه جوانی من آ
اکرا بشن شستان زند رانی من آ
پا زدیوان قضاخط اهانی من آ
ای صبا کمیتی از گویی طلاقی من آ

پیر از ده دل و مرده دلکه از پا
ناهه خوشیم از عالم اصره
شنه از رفعت عشق دل پا
لی عباری که بعد از آن از اعشار
ساقی آن منشح از بزرگ دل
بهرا سیش بن دیده خونبار پا
جزی از بآ رس به عباره
با سر ایشنس مرده که که رانی

ای صبا کمیتی از خاک در دل پا
کمکه زوج منه از زدنی پا کبو
تا معطر کنم ز لطف سیم تو شدم
بوفای تو که خاک زه آن بر غریز
روزگار بست که دل همه هقصوده
کمودی از خاک در دوست گوری
خانی و ملاعده دلی شیخو ز خباره
سکر آنرا که تو در عشرتی ای منع پن

<p>عشوہ ران ب شرس سکر دیا و کم خست و خرابا ن سردار آرد</p>	<p>کام جان بخ سداز صبر کر دید دلی خاطر بخ ارزش بین کن</p>
<p>ساقی بردوی شاه پس مادی کارهی بگرد بخت ما کار ن فردا از فی کند روزه کشا طا با ای کو پیر بر کرمشه ساقی کنم عا ار فیض جام و قصه جیش کامکا پارب حشم زخم ز هاش کام جام مرقص نوبیں در شا چوار بر قلب بخیں کن تقدیت کم پیغ شخ و خود ره سرا بخوا نا خار باده بوسک ارزش فکا</p>	<p>عبدست و آخوندیل و دیان دهلا دل بر گرفته بودم از نام محل بی کروفت شد سوره نقصان صبح خرنده جان بدست ندارم هر کن و دست شادر دوت و شسوگوس خوش و دلیت خرم دخیز دی می خوز بشر سبده که زنی در که ز بی که پرده پوشی خن کریم تر سخ که دوز خسر عنان غیران و د حافظ خرفت دوزه کهل هر مرد</p>
<p>کله حسنه ران بود و لکن عزم وین سر سور بده باید بسیان عزم</p>	<p>یوسف گلکشته باز آید گمکن عزم ایعل عذبد د خالت به سود دل بی</p>

دایا کن بنا شد کار دران غم خور
 باشد نه در دل زیستی این غم خور
 پر کل بر سر کشی برع خوش خور
 سر زنش کر کند خار می بندان غم
 جهد بند اند خدا هی حیل کردان غم خور
 چون زرا و حست کشته نی طوفان غم
 پسح رای نیت کار نیست مان
 تا بود و روت دعا و دری این غم خور

دو بک درون کرد و دری بدراد و فلت
 که بجا عسر خواهی زیر بخت جن
 این شدن و سده عن و آنف نادر
 در پا بان کز رشوف کجه خواهی ردام
 حال بدر و قلت جانان ابرام
 ایدل رسیل فانی و سی بکند
 که سرل بس خطرناکت تقصید
 خاطر و رکن قفر و خوت و سیانی

سی و اخی لست سکر زنخوار
 که خوش نصی عودی ازدخ بار
 خدار از بس مغخار و ده بر دار
 که خواب اتو و دایم ای بخت
 که بر قصد بام مت می شد
 خرف زانه سرمه زنده دسته
 چه سجنگ پیش عشی که با کار

الله ای طو طی کوبای اسراء
 سرت بزر و دلت خوب شاد خاد
 سخن بربسته کفنه باجران
 بروی زان ایش غر کلای
 صدره بود ایکد رزو در دره هطر
 این امیون که ساقی دلی گفته
 خدا و مر حست نخد کار بان است

بزد و ز بیه میت این کار	سکندر رانی بختند آیه
خد او نوادل و نم کنمدا	ب صنی عسد وی جان ما شد
بغظ اندک و سخنی بیدا	پا و عال اسل در پشو
حیث جان مرس ار قش دوار	پسوردان کووا سراز پسی
علم ش خان ادر پشم و اسعار	پن دولت مصغور سایی
خد او ندی بجای سند کار	خد او ندی بجای سند کار

ماز اکر بخت لی کل روی همار	ای حشم از فروع رخت لازم را غر
کا ز دشت خوبی بشد و ز کار	از زده کر سرگ خواهان روزا
بر نظر خود بیان فویا شد خار غر	ان پس از محظی فی منت هر کرا
روز شر اقی را که نهد در شاه غر	در مر طرف زجل خواه شکست
در باب کار را که نهاد است کار غر	این کند و دم که هفت و بیار
سد اکر دخان که کذشت اختر غر	عنی صسبوح و سکر خواب بادا
حمد و دل که پسح نهاد کند از غر	وی در کنار بود و بطف سوی

حافظ سخن کبوی که صفت جان	
این نصی خدار دشت با و کار غر	

بچوار خدست زدان گنم کار و کر خانم ایت در بکده کار و کر هارم کو هر خود را بخسیر وارد کر حاشش سکه روم منی می باشد کر هم بست آورش باز مرکا مردان بادت دنی بهر مازاد کر غزه شوشش آش غزه طراز و کر کندم هصد دل رسش بازدار و کر غذشته دین باد رسداز کر	کرو عصره نخن رسم باز کر خدم از زد که بازیده کرمان برم سرفت بنت درین تم خدا نامی پارک رفت و تی صحبت درین سای کر مساعده شودم دازد جسخ کوچ دانه سرسبه مان که بنسان گشته عفیت سلطنه خاطرم از گلداره روم از زد بنا لم که فلک مرسا هز کویم مزدین و هفت خاطمه
--	--

خرم سوخته که زاهم کو باده کو پاسیل غم و خانه ریشه داده ایدل غام طیمع اسخنی زنها و دو کو ایت بزج و خله بقداده مزدا کر سلطنه طیعت استاده بار باز خاطرشا دنیه پساده	روی تابی دو خود خودم از باده پهود دویم دل دویده بطبونا دیلا لف حون غزه خاشر که سویمه بن کو سعده اش کده خارشکش سی بازده درین راه بجانی نرسی دو شکفت برگان دزد کشم
---	---

روز مرگ نصی و عصمه دیدار
حافظ اندیشگن از هزار کی خاطرها
دوست پر منان باد که باقی سلسله
و اکنتم تا بلند فارغ داده است

ش فرست دهی شد مازی
دلاور ع شش شاه قدم باشد
من از زندی نخواهم نوبه کرد
سلام به حی طیلع البغ

که در این ره بنا شد کاری است
دو اینستی با همه الخب
نهان این لهدول آن داش زجر

دم رفت و ندم دی دلبر
برآی صبح دوش دل خدا
وف خواهی خاکشیش خفظ
کسبن ریکمی منم ش ب مح

دوبی خاد مرآ کو که دلی رفیان گرگ
بر ب شش این دیدار آس در شی
زک در دوش که در جوز سرمه دارد
پس ش اش را که دلی رفیان گرگ

برگشته خوش آی ز رحکش گرگ
در غفت سیم شماره اش و رخمه رایک
اتشم عشی و دلم عود و هم مجر گرگ
ورندگ رکو شردو حسنے قهاده گرگ

حکم اینوار روز ب زاده هم و میر حاج
در صاع آی وز بر خرفه بر اذاده

بسم در بارزو ز رسبری در بکر بخت کور وی کی داشت می شکر بر ب عجی طر بجی دل بناع کر کونه ام ز دو لیم حشک دن رام بکر	صوت بر کش رمز و ماده صافی در دوست کو مادر سو و مرد و جانی هی بل نشنس کمی دوست می باشد ز مد نکر از رم آتش ای ای خشم
کو سن محکم دزگ کسر نفر کر	حافظ ای استاد کی رم دکو غطرا

تو پر زایدیه رحمی کن مراد دل آخوند و غای سبجدم در کی هون آیا کار بکوش عمل حکم و بترم رف بخوند رنگت دش ره راد و خود تکمی کار خوند بنوک کلاک سکت آن لطفی شی کار خوند دم صحبت شیر نهاد ساروزان کار خوند نو گوی تام حافظ رسانی رم	دلا چدم روزی خون رزیده هرم دار نم مایب ک جاناز از سعادت دلی خشم مرآدنی عنتی می خشند روزی چو باز خون من دونان رو دعی شما له استاد من ام بخواه شد ریک دلا در کلاک شیخی کزانه ده کری بئی خون ماده از نور دیجی ای علیک اور
---	--

وزو بعس سکنی خرد من مدار بیم و مصل منع بخود من مدار	صب مار مزل خانی کند ای ای سکنی ایک سکفتی بکام دل ای کل
--	---

گویم که ماد عالمی ظرف دارم دنیا
 سخن بکری و زدن طوطی سکل بر نفع داده
 زامل معرفت پس محضر درین دنیا
 از دو وظیفه وزیر و خشن درین دنیا
 که در جهان سخن سیم در درین دنیا
 روابط و موده از من برگذر درین دنیا

هربیت عیش تو دوم خونه اند نویوری
 کنوز که حشمت نوشت لعل شرت
 جهان در مرد پدر وست سهل و مفتر
 مکارم تو بآفاق تمسرد شاعر
 خود که خر طلب سخنی سخن است
 پر عین هشم رو و جان پر خاطر

پیشنهای کنست بشنو و بکنم
 روز صل روی جوانان منشی بردار
 سیم مرد و جهان پیش عشقان و وج
 سعثری خوش در روی سار مرحوم
 بر آن سرم که بوسشم می دل کنم
 چونست از ای تحقیردار ما کردند
 بزم موت به هنارم فتح رکبت
 می دو ساله و محبوب حافظه سام
 دل و بدهه هار اکم پیش سکر

هر آنچه ماضی شخص بگویدت پدر
 که دیست کمک عمرت کمک عالم
 که این ساع قلبست و آن بهاء بکسر
 که در عین بکویم می نیم داده
 اکر موافق تدریس من شود لعنت
 کر اند کی مژونی رضاست خرد
 ولی کر شمر ساقی من کند فقصه
 بین پس است مر صحبت ضغور و کسر
 جز بزری مجنونی رسنه این بجز

دیث تو بدن زنگ کو حافظ
چهاری گفته خواجو و معمول

که ساقان کان بر دست اند
که شعر حافظ نام بر قسم غم طبر

و بگرد صالح سعدی علی صبور
ای کل بشکر اگر کوئی بادن
روز آگر بکرد لصوت است اسد
او ذات غشت و نکات تلخ
که بگران ایس و طرب خرسند
کی خدمانک حکم و خوش خود
حافظ نکات ای غم بخوان متن
در بحور و میل سد و درست نوز

نم که و بده مدادر و دست کردم
بازند ملا کو روح از غیر مسوی
شکد و فطره که ای ای ای مدین
طهارت از بخون حکم کند غنی
و نکات طبقت غنی باشد

چه سکر کو بستای کار سارند
که کسای مرادست هاک کوی نیاز
بی که بمنج دوست کنی کردم
بسیل نقی عقش درست هنی
که مروراه بند بشد از پی دفران

در بیت مجامعتی بحث پاکه بگزیر
 من این سخن صن حضرت نم
 اکه پس حسن تو ز عش غیر شمعی
 ابتد و بد استم رجت علیه
 غزل سرایی نا بد صرفه بنشی

خود شکر که دیدم لکام خوبی
 روزه کان طریقت ره بل پسر
 غم پنهان بر تجویی ریت
 چ فشید که مت طفلا بخت
 جن سپاس که محب نورت بد
 پیغم بد سد علی بحث زانی
 عرض کر سر حست در ز حاشی
 عالمی که بدوی من آمد از غم تو

فکله رفرم عش در جی روز عراق
 دو ای بانک غنیما حافظ بشی

ای سرمه ای حسن که خوش بودی با
فرخده ما و طمعت جذب کرد راه
از اکه بی عیسی بر زلف تو دادو
ارفعه وقت مکرر دعا کم
روانه در از سمع بود سور ذل ولی
دل کز طاف کجه کوبت و قوق
مردم بخوبی و بجه حاصل نصوح
صوتی که متوجه زمی کرده بود دو
عن باده هست بر بر خرم رفت کن

اعن فراسار تو مر لحظه صد بز
برده اند بر قد سر دست قبی با
عون خود کو بر آتش سوزان سوزد
عون زر اکه بر زند هرا در راه کاز
پی شیع عارض تو و لم را بود کله
از سوق آی حسین ماذد سرچا
لی طقا بروی نوخار هرا جواز
شکست عهد عن و نیزه زد
حاطه که او شن از باغ شنید

سادگشتی مادر سلطنه شراب ندا
مرا گشتنی ماده در فشنک ای با
بکوی پیکده بر شته ام بر رخا
پار زان می گذر که سکوچانی
اکه هست و خرام تون بزطفی کن
بنیشب کرت آفتاب می با

غروب و لوله در جان شیخ و مباب
که کفته اند کوئی کن دو ای ام اوز
مردو که در کرم مایه صواب اوز
شرمه شک و حد در دل کلاب اوز
نظر بریل کرشته خراب اوز
در روی دختر کل پهر رز خا ب دا

مر ا پکده در جسم شراب باشد بسوی بلوخن ناد که سب اهداه	محل که روز ده قائم بجانک بس زند روز ده چن عو خانط بجان رسید
ذر گلک خن حم که جو بد باز سر جنگت با که کوید باز کرکس میست اکر بر و بد باز پش خانج بخون شدید باز پرش موی تامنود بد باز ساغر لاد کوس بیو بد باز کرمیسه دبر سو بد باز	عال خوش دلان که کوید باز چر غلطون حم شیش شراب پرش حرشم می پرسنای مر که چون لار کار کرد اشنه بکله در رده حکان گفت سخن بکشید لم عینه اکر کرد میت الکرام حم خانط
بر ایمه جام اعلیت در دی ایش نیوز تا په خواهد سد درین سود ای ایتم بیزند سر جنگت شیخی مور براد ایتم اهل دل دابوی چیز می چار ایتم بیزند و چون سایه سردم در بی دیتم	بر من ای ای ای لست کام میوز روز اول رفت دیم در هیر فیض ای خن کفتسن شی دلف بر یک نام من رفت در دنی بر چاهان بر قور دی نو تا در خلوتی دید ایها

در ازدیل دویست مارسانی بعلت
ساقچه به عذر آیا کنون گز
ای کرکنی جان بدینه مادست دل
ور قلم اور دحافظه قصنه لعلت

جر عذجی کمن هر کرم آخ حم خود
در بیان نیکه ای عشن او خا حم خود
جان نخاشش سرد مرتباً اهم خود
اچخواں تکید هر دم ز قسلام خود

پیش ز امکنه شود کا نه سرخاک
حابن خفده در کبند خلاک اند
ائشی ارس بکر جام در علاک اند
از ب خود شفنا خانه تر ماک اند
ماک سو اول وس و مجهه رو با
دو و هیش آیه ایه اور اک اند
برنج او نظر از هسته ماک اند
و آن قاد راه آن غام علاک اند

خرودر کا ش زرا ب طرباک اند
حافت مراع داد خلی موکنت
کلک بن مرز عذر دانی که بشانی ده
دل را که ز عار مزرعه لفت بخت
عوطه در اسک زدم کامل پلصف
پار ب آی زاده خود پن که بجهت
حشم آکو و هظه هزار جانان ده
چون کل ز رکنست ا و جام فیک خلا

در نوع دعده دخال وضع دار
مرز رجا مر تقوی و حسره د پیز

و لم رو بذه لولی و شیست سر را بکر
هزی سپه س حاک هر دیان ده

رُمَّه عاشقِ داد نه صرت قصه جوی
علم آن کلماتم که آتش اکبر ز
بایش غرمه پایزوی خود که در
پنجه حسته در کام سب ادم جوی
سماکه ها نف بخانم دو شکفت
پار بکشم نه سحر که خسر
پسان عاشق دعسوچ سچ علیت

بخواه جام کلام پی بخاکت آدم ز
نه آب برزد، نور سخن بر باش بز
مزار بعشه در حکم شاه سورانکز
که خرزد لای توأم مبت صح آگز
که در قام رضا باش و اتفاکنکز
که نازول بزم مول نورستا خیز
نو خود حباب خودی خاطف اری خیز

دلا رسپتی سفر بخت سکون ایش
و گرد تمل خابان سفر مکن در وش
لصبد رسقط به بشن دسان عرقی پیش
زیارتی مطلب کار بر خوزاسان
فلک مدوم عادان و به زمام مردا
و گر گین کش دعنی نکش رو دل
هوای سکن مالوف دعده دیدم
بسج در دکر مبت حاج خان

نیم و دضه سپا زمک راهت بس
که سپر معونی و پنج خاهاست بس
که انقدر ره جان کسب ای جاهاست بس
که شمش فی محل دنی خواهست بس
تو اهل فضنی دو اش سکن هست بس
حوم در که سپر غافن ناهاست بس
زوره دان سفر کرده عذر خواهست بس
و عای نیش و در صبح کافن بس

بیست و دو جهان خوکن که در دو جهان

رضای برزو آن غام ناداشت

لکن خواری گفت جهان هارا بس
برن حسن سازی آس سده در وان هارا بس
او کز اهان جهان طبل کران هارا بس
ما که در دیم و کدو دین معاف عارا بس
پیش برای رست زهان کند ران هارا بس
کر شاهزاد بس سود و زان هارا
دشت صحبت آس نخان هارا بس
که مرکوی نوار گون مکان هارا بس
طبع حول آب و غل نهادیان

من دیختی اهل بردا در درم
عقر در دوس س پاد اش عمل قی
نشش برای عربی و کوز عرب سن
نهقد نازار جهان سبک دارد جهان
پاره بست صبحات که راه دیم
اور ده خوبیش خدا نای به ششم نهشت
حافظ ارشد فنت کله پی اصنا

دارم از رلف بسایر کله کرس
که خان روشده ام مسر و سامان
که خان سید و فائزک دل دیں گذاشت
لکل حسیر عده که از رکش ایلی نهشت
ذاهد ازه بسلامت بکسر کس بی غل
کو کسریه بی دسلامت هوشم بود لبی

گر کی عیشه بده این که سیم کی میرس
حافظ این فصله دار است غواصی پیش
کنکشن نف بخون کر بشی کننا

چنان را که گفت که احوال ما مرس زابنی که لطف شامل و حق کردم حواله سے که روشن شد و خود پیش اکتی ز علم در ویش نبود ادویق پوش صومود طلب محوی در در قرطیب خود باب غشت غضن خوبی صحبت و اخلاص دید ما فصله سکند و دار انکواده حافظ رسیده موسم کل معرفت کو	پرکانه کرد و فصله پیش ایشان پیش از پیش پرس فصله زبان و صبا پیش جرم که شسته عفو کن و با جرا پیش ایم کس که با تو گفت که در دش راه پیش عنی رعشا حسین کیم پیش ای محل در بدخش دنام و او مرس از دوچ سبزه محو کن دنام ما پیش از ناجیت حکایت هر دو فا پیش در باب نهد وقت و زیون دختر پیش
---	--

از هی سپاه که گجد زنی بر ساحل بود نزول سلیمی که با دش هر دم راه حمل عذاب بوس سکمه نزدی عرضه	بو سر زل بر خاک آن اوی و سکمی بر صدای ساره بنا نمی و نایک کر فرا فت نویم ای مهربانی داری
---	--

بُشْرَوْدَارَه آشْنَاءِ هَمَاسَتْ بَاهْرَس
 كَرْهِ شَهْدَارَانِ خَادِهِ اَخْتَهْ رَعَوْدَه
 كُوْشَاهِي خَرَوْمَه اَزَوْدَارَانِ آنَمْ نَهْ
 ذَرْكَهْ دَهْتَ بَرْمَهْ بَرْسَكَسْ كَهْ
 دَرْنَهْ كَوَيْ عَشْ تَوَانِهِ دَهْ كَهْ كَهْ
 اَرْجَاهِ بَحْرَتْ شَامْ سَلَبَهْ كَهْ

در عَصْمِي كَشِيدَه اَمْ كَهْ بَرْسَه
 كَشَهْ اَمْ در جَهَانِ دَاهْنَهْ كَاهْ
 اَنْخَانِ در موَاهِي خَاهِ در شَهْ
 مَنْ بَكُوشْ خَوَادِهِ زَهْنَشْ دَوَشْ
 سَوَيْ سَبْ بَهْ بَكَذَهْ كَهْ كَوَيْ
 لَيْ تَوَهْ بَكَهْ كَهْ كَاهْ بَهْ خَوَشْ
 بَهْ جَهْ خَافَهْ عَزَّهْ دَرْدَهْ عَشْ

بَكَشْ مَهْرَوْهْ فَاهْنَهْ

بَهْ جَهْ خَافَهْ لَطَهْفَتْ خَادِهِ بَهْ

بگشیدارم و در شعر خاندنش
 که در زیک دزدست و دزار نمیش
 کرچه عن محکم که ارسنده حشم
 خود کی شد که خود مم درین حمدش
 که بیان حلفه بگوشت مخادر
 بر در زیگاری خود را داد
 صدف پنهان خاطط بو باد کم
 باین بشکران کم صرف کار ننم

بدرم شاه طفت بیانی روی
 من عان به که از زیک نکند ارم
 بوی شیراز ب محون سکون
 دری آن کل نورسته دل نایار
 خادمه سایه تی حاکم شری دام
 بارده دارمن ارقب ب مناسن
 باین بشکران کم صرف کار ننم

بی پس ارم بو ارجشم حسوش
 چشم دارم که سلامی بر سالی پیش
 محترم دار داش طراز غیرشکنیش
 جای دلها ی غریبت هم مریش
 سفله آنت که باشد جز ارجویش
 دوز در رافت دور فراز جانی مش
 سرما و قدمش بی بود هم
 مرکب ای اب خود رخت بچویش

برب آن توکل خدا کن سردی
 کربه منزل سلمی بسی ای ناید
 کو دلم حق دفا با خط و خات دار
 بوب نادکشی کی کی ایان لکش
 در مقامی که ساداب ادمی بودند
 کر خدار کنی دفا کشت بعد مرده
 بر که بر سد ز طالی مد عشقش نیل
 عرضی از درینجا نسب پاده دو

شوده ظاہر ملت انفال و نیت

آذن بفسر و لکش و لطف شفخت

سعا شرد لبسته بی هرمن و سانی که خود ری	گز را ب دمای پد طبع شود باری
کوار ابا دات بان غرت که داری که	ا لا ای دولتی طالع که در وقت مدتی
سندنی کو بر اتش ز که داری که بازی	مرا کمی که بر حافظ رعنی دل بخوبی
بو بزر نیش امام بدست آدم کاری	عدو سی طبع داد نور رکن که بزیدم
که همانی دل هرورست طرف لازم رای	شب صحبت عینت داش داد جملی
که سنتی سکنه با عقل دوی کشد حاری	منی در کاره حیث است و سانی اینجا
که سکونا ن سرست هانوی بروی	نیت عمر شد حافظ هاماها منحاج

دلم از عشواد پیری شکر خانی بو خوش	ای مرشکل بو تطوع دمر جوانی
پیچو سه دهن خدر رانای بو خوش	پیچو چکر کرنی است وجود دوی
چشم داری تو ز مادر ده بولای بو خوش	بیس و مادر بو هرمن خدا خال بوی
هم شام دلم از زلف سمنی بو خوش	هم کلستان خالیم رتو پر اش دنکا
یکند و د مر از زخم دسانی بو خوش	پیش حمایان تو پرم که دین چاری
کرد امام خاطر خود را بتوانی بو خوش	دوره عسل که از نیش فی بنت کند

در رسانه

دیهان خاکه زمین خضراب

بر و دهانه پسل تهی خوش

صومی کلی چن در فرع خاکه ش
خانه و شطح در راه آهک حکم
رها کران که شاهد و ساقی خسند
دایم هراب بعل رذای هرم عاصه
مارب بوقت کل کنه بند و عکون
ای امکه ره بشرب مقصود بردا

دین نهرخان رایی خوکوار خش
پسخ و طین نمی و میکار خش
در خفه چن به نسم های خش
جرم مرای کاه زندگان های خش
پن های سه ابر و دب خوار خش
پن بخوبظره مبن خاکه خاکه ش
عاد بعفو و لطف خدا و دکار
کو خام زدی قطع ش زند و داد

دیهان که نخ دوزی صفت کل
ای دل از در بدهش از بر شاهی
با چن رفت و خش با دل نظری
دند عالم سوزه ای صفت هی کله
کله ر تقوی دوزش در دل که قوت

برخای خاکه دان صدم علیل پل
منع بزک چون درام اند علیل پل
هر کرد وی با چن و جد سبل پل
کار بکلت کنه د پر و تامل، د پل
د ام و کر صدم سفره از دنگل پل

نذر و دان بگش بر کار نه اس کشیده
ساقی در کرد شن ساغر عقل نمایه
کسبت حافظ نام نو شد با دل آدود

ابن لب بوده که کار جد کار کی بیز
دور چون با عاشقان میشند بیز
عاش سکین هرا خدش بخیل بیز

کلم بل بد آست که کلم شدای
در بایی همه آن میت که عاش کشیده
جای آست که چون سچ زد و زد
بل ارفض کلم آموخت سخ و زمزد
ای که در کوه مصو قز ما مکدری
آن سندر کرده که صد فله دل بزره
همت عافت بکر پهلوی خا داده
صوفی سرخوش این دن که کر کله
دل حافظ که دیده تو خوکر شده بود

کل داده شکر که چون عسود کند و کار
خواه آست که باشد غم خدا کار
پن عابن که خرف بسکنه باز ایش
این مر قول غشنیل تمه زنخاه
بر خدر باش کسر بسکنه ریوار
بر کی مت خا با سلامت در ش
جانب عاش عربت در نگارش
جد و جام دکر آشنه سود و سمارش
ذرا زور و وصال است جو از ایش

جد و لام فشنح کم رویی دنایی بیز
کوبت که مر ساری پرستی کن

بوی کل ضئی تم صبای بیز
سماه می خود و نه ماها پارسای بیز

بُونُش وَسْتَطِرِ جَتْ خَادِمِ بَشْ	جَوْرِ سَاكِ عَقْتِ بَيْ عَادِمِ
پَا وَهَدْمِ حَامِ جَهَانِ غَامِ بَشْ	كَرْتِ هَوَاسِ كَهْ جَمِ بَرْتِي
نُوْجَوْ بَادِ هَبَارِيِ كَرْهَ كَثِ بَشْ	جَوْنَجِ كَهْ دَرْوَسْكَتْ كَاهْ جَهَانِ
هَرْزَهَ طَابِ بَسْكَنْ دَكَمِ بَشْ	وَفَاجِنِيِ كَسِ درْجَنِيِ شَسْوَيِ
وَلِيِّ مَعَاشِرِ رَهَانِ آشَهَمِ بَشْ	هَرْدَهَ عَتْ سَكَالَكَانِ شَفَطِ
<hr/>	
حَبَفِ حَجَرِهِ دَكَرِ مَاهِدِ دَلْهَسَمَائِ	اَكَرِ بَنِيِ شَيْفِيِ درْسَتْ پَانِ بَشْ
كَوْكَهِ خَاطِرِ عَشَقِ كَورِ شَانِ بَشْ	سَيْلَجِ رَافَتْ پَرِ شَانِ بَدْسَتْ دَهْدِ
نَهَانِ بَشِمِ سَكَنَدِ رَهَوَجَانِ	كَرْتِ هَوَاسِ كَهْ بَاخَرِ نَهَشِ بَهْ
بَادِنُوكِلِ اَسِ عَبِلِ غَرْلَوَانِ بَشْ	دَنْبُرِ عَشِ نَوَازِيِ نَهَكَارِ هَرْ عَزْتِ
خَدَهَرِ كَهِ رَهَمِكِ بَادِ سَلَطَانِ بَشْ	هَلْهَنِ خَدْسَتِ دَاهِنِهِ كَيِ كَرْنِ
وَزَانِهِ خَادِلِ كَرْهَهَ شَهَانِ بَشْ	وَكَرِصَدِهِمِ شَهِ كَمَشِشِ زَهَهَا
سَوَادِهِ خَادِلِ كَرْهَهَ شَهَانِ بَشْ	وَشَسْعِيِّيِ بَكَرِهِ قَمَدِيلِ شَوِّ
سَوَادِهِ خَادِلِ كَرْهَهَ شَهَانِ بَشْ	كَهَالِ دَبَرِيِ حَوَسِنِ درْنَطِ بَارِتِي
تَرَاهِهِ كَفَتِ كَهِ درِرِهِيِ حَوبِ جَهَانِ	جَوْسَشِ خَادِلِهِ درْجَوِ رَيَاهِهِ

آبرزای دولتگانه مرادون خان باش
دان نادبه که در صطبه عیش دوشنده
در خرقه و اشنه زی ای رف لک
دلدار که گفته بتوام دل نگرفت
خون شدم از حسرت آن پل داد
نار بخش رغصه غباری شید
خاطر که بوش مکنده خشم جان باش

دین سوخته را خرم اسرازهای
داراد و سه ساعت برده و کوچهای
حمدی کس در سرطنه زد ای خان باش
کوهرسم ای بانه سلامت گران باش
ای من محبت بهان نهاده ای خان باش
ای سیم برگش اعف نامه دهن
کو در نظر چفت حشد هکان باش

که آن سکاری گر شسته را خدمت
چاپت در سرای نظره محل نهاده
که دولت محبت کان ای روخت کا خود
حرا که رشم عی دم راحل بخش
زمان برسد دنیا بی دن کل داده
که منج بزم داشت بدوش بر میش
کرم خیر بدستی خند بر دل بیش

دلم رسیده سد و عالم من در دش
چو سر بر سر ای ای خان پل سرمه
خانه خدی محسر می زرد همای
بکوی سکده کربان دز فکنده دم
ز غر خضر باندند کافت اسکنده
خابدم آن مرده سیح عافت کش
ذات سعی طیان نواز خون سکد

بائی کر ز س دست مرکد ا حافظ

خزیر گف آوز رکن خ قار و م شش

که در شاه بی عست می دیر بیوش	سخ ز نف عنیم رسید مرده بیوش
هزار کوچه محنت در راه ن دیر خاوش	شد آنکه اهل نظر بر رکن ره پسر
که از هفت آن دیگر بینه مزدوج ش	سالن حکت بکوم آن حکایتها
ربوی بار بیوشم دیگر دشان	شراب خاکی رشی محبت خواه
امام خواجه که سعاده بشکشد دیگر	بکوی بیکده دشیش دیش می
کن نهشی بدهات در زهتم نهاد	دل دلات خرت کنم در باه
حرب اد طلبی در صفا می	محل نور تجلیت رای ای نور شاه
که هست کوش ایش محمد ایم دیر	بخر شانی جلاش س ز در پیش
که ای کوسه شنی تو خانه خود	ریور مصلحت کلک خرزوان

بیست کنون ل سینه بایکوش	بر زور من در ارو طاقت دهبوش
حر بندی مهوسی ترکی بخت بوش	لکاری چاکی شکنی رو ش
سبان دیگر دایم نزخم جوش	زتاب ب تش سودای عشقش
کوش تمحون فنا کرم در اعوش	چ پراهم شوم آسوده هن

که کو پسندیده کرد ا سخن ا نم
دل د دینم دل د دینم مرید است
دوایی بود دایی نست صادق

گزند مهرت از خانم فراموش
رود و شش رود و شش رود
ب و شش ب و شش ب و

حافظ فرآیش سد و عقی ماراد
ن و محبت که بوسیکد دویش
کرد م سوال سجدم از پر نور و
در کش بان در ده کنده ارد و می بون
کفری کفری که حوزه ای عزم کو ش
عزم سیس د جوانی و زیبایی
پروانه هر ا در سیدای محب جوک
نمایده پسح دیده و سیده پی کو کی
نست بان که نسته داری که

در عهد پادشاه خلخال خرم بو
صونه رکن صونه بایا هی حم
احوال شخ د فاضی و شرب ایهود
کفه که سنتی ایت عی کرد محی
ساقے بهار بر سد و عجمی باشد
عشق ایت و عقی د جوانی و زیبایی
ن ایند محظی شمع زبانی و ری کنی
ای پادشاه مجمع خوبانی مثل تو
خدان بان که نسته داری که

کفت خیشند که بی بون
مرثه رحمت بر ساد بر دش

ن ایند ای کو شه سجن ا دوزش
عفو آنی کمیت کار غیرش

این خود خام سنت
 لطف خدا آشناست از جرم است
 کوشش می دلخواه کمسوی باشد
 کرده و صفاتش بگوش نماید
 ردمی خانه خانه کنای بست صعب
 روح درین شاه شجاع امکان کرد
 ای ملکت الیش مرادش بیهوده کوشش

خداوندانگو داده اند زوالش
 زدن بادها صد لوحش است
 بیان حسنه ای آباد و مصلی
 پسر ازاد آی و فیض روح قدسی
 کی اند سکر مصری پسران
 صباران بولی شکنون سرت
 کن مداد این خابم خدارا
 کر آن بشیرین پر خشم برزد

چهار خاقانی چو می رسیدی ز برج

نگزدی شکر ایام و صاش

کم کقدم سا پاسایم ز دنیا و مردویش
ز لعب ز همه حسنه کی و منع علیش
هذاقی عرض آزاد بدل شوار تمح و بوریش
که من محمود این صفا نه به است هم
بله ای خان حشت نظر ای دنیا و بوریش
بشرط اکنه نخایی کیم طبعان ای کیش
و یک حشنه همی آی دندیش بودی هریش

شراپی نخ سخا هم که مراد هن و زوره
پا در می که نوان شد ز که آن
ساط و سردون رو روز از دندان
کند صید برا ای عشق کی خام حرم راه
نظر کردی در بو شی شی فی دری
پا در می صافیت راز د مر جام
کان اربی همانی می محمد صراط

برون کشید باید ازین دنیا هر جو شی
آتش ردم عکل من لکت خست خو
کل کوش هم کرده رشاخ دیت
بسیار آن رهی شنید رخت خو
عکسر رعد سست و نهایی خو
عرف آب برگزد رخت برج

دار غوده ایم در بن شهر بخت خو
از بکد دست بکدم آزاد هریم
دو شمش عسلی خوش اید که هر زد
ایم نو شد باش کی آن نزد خو
خانی کرخت دست همان برو
که هرچ سبزه دند سر بر بلک کش

ای خانه از مراد سه سه مام

جمشید نزدی ور غافلی رکت خوش

کر شما پو شهد نتوان داشت ام تو رو
حفت سیکرد حمان بر برد مان سیکش
در مرد و در عرض آند و بر لطک که کنها بون
نی کرت زخمی رسدوی حکمت ای در
کوش ناخرم نباشد جای خدم کرد
رازگر اینجا خود اعضا خشم خود را داد
کشت خون در هدای تا لا ای دار کو
یا سخن داشته که ایند و اینا نام جوش
آصف صاحب ایران حرم بخش عرب

دو شش بس کفت پنهان کل دانی هر راه
بلینه
کفت اسان یک بر خود کارها کرز روی
و اکنهم در داد جامی کرو غش هنگ
بدل خوبین ب خدا ان سعادت چشم
نامکندی آشنا دین مرده زمره شنی
در حرم عش نتوان زد و مارکت
کوش کش سذای سر زده داعم
پر سلط خوز ده ای خود فروی
ساجنا جامی که زده های خانه هم

بر سکنه که پوست ناره سعد جاش
که دل چیکش از فور کار بجه ای
روحی و بده با بو دهر سه نش
ولی رئیم تو در عرضی کرد پنهان ش

چه بر سکنه صدارت غیر از نش
کجات سفنه نا که شمع غصمه
سیم صح دفانه که بر دست
زمانه از فرق کل شال روی و سه

نو خشون شد عشر اکر ان جدید
 جال کعبه مکر عشد در مردان خواه
 برین سکنه هفت الحجت کوئی آرد
 بکرم آس سرزلف و بست خواجه

نبارکن اسد ادن و دکه بنت هاشم
 که جان زنده ولان ساخت در راه
 شاه بوسفت دل زده زندگان
 که داد من است نهاد کمر و دست نش

تمم بست و خاوه و جلال ساده
 شراب خاکم بس نی خانه پا
 خدا برایم شست و گوی خود کنید
 پن که رقص کنان بردن بنام حبک
 پارمی که خوزه شید محله افرود
 بعثات نظری کی شکر اینست
 بعض سبزه عزم نوشته ایم پا
 شربخوار ایم عسیر ایم بست
 پن و حسنه خانه خدا جد اکنها

شب بیش کوی سرداران از خدمت
 در دفای عسی تو مسحور هایم جشت

سکه سل آشیان از دیده در رام خوش
 سپهان در آشیان عش تو نوئن خوش
 با کمال عشق تو در عین لفظ خوش
 کی شدی روشن بگتی راز همان خوش
 در نهار سر شجاعی را بسی رام خوش
 این دل زار زار اسکه رام خوش
 تا در آب و آتش عشق که از اعم خوش
 تا منور کرد و از زبد ارتای اونم خوش
 چهره بخوبی بر آن جان بر قلایم خوش
 آشیان ای ای و در مثالم خوش

در زوب خوابم نمی آید بحیم غم پر
 رشته غرم مغرا صنعت مرده شد
 پی حال عالم آرای نوروز رسید
 گرگت اسکه گلگو نم بوزی کرم
 در شب بخوان مدار راه و صلی بر
 در بیان آب و آتش مخانی برگشت
 کوه سبرم زم شد پوی م در داد
 سر زو ازم کی شبی ز دصل و زور ردا
 چو بحیم بگفتن مفتت ما در داد
 آشیان هم تو خطر عجب در برگت

باد ادان که حسدو نکار خ اید
 بگشت آنها خساقی عیج زیان
 از عزیز ساز کند زهره بانگ همای
 چنگ در غلبه آید که کی بسته کرد
 و صنع دران بگذر ساغ غرب رکبر

شیخ خادر فکندر برمه اطراف شاع
 بخاید بمحبی بخادان اونا
 از عزیز ساز کند زهره بانگ همای
 چنگ در غلبه آید که کی بسته کرد
 و صنع دران بگذر ساغ غرب رکبر

عادران بر سر این دسته نخواهد زد	خرده است و دنای می بندست در پ
که بود و بست عطی بخش دیگری نخوا	غم حسر و طلب از لفظ جهان نخوا
جس عالم دعلم جهان شاهد شد	مظهر لطف از اول روشنی حشم

که ناچار بسیل سهل کنم علاج ده	محبوبی همستان بعثتم در با
که بود و رش بزیره بر دشنه خود	پهرده کل سردی لکاه سکدم
که داشت نول میل هزار کوزه را	حنی بحس دجانی خوبیش نموده
نهاده لازم حسر ای ای دل صد	که ده رکس رغذه از غربات بزم
دهن کشاده شفافیت خود را نمای	دنی کشیده چونی ببریش بزم
کهی حساسیتی کشیده را	کهی پیروسته از صراحی از گرف
که حافظه بسیار برسیل غیر عالی	نشاط و عیش دجانی چوکل غیر بزم

که کوشم رانی طرب و دیگر رانی طرف	خلع اکرده و کند نهش آور گرف
و ده که درین بدل که عمر غیر دلطف	فریبت کرم رکس منت این ل در آن
که کوشم اربوی نوام پسح کشیده شد	از خم اربوی نوام پسح کشیده شد
با در پرستن شنبه ای سرما خلف	ضد عذر پرورم مهربان سکنید

<p>سخنی را هدی کو شنیش علیک کس نزد استار چنان نیز مردم اور ۴ ست ریاست محبت باره بخوبی اور پیش داده باشد این احیا س در قدر رفت و درست شنید</p>	<p>من بیان را هدی کو شنیش علیک ابروی دست کی شود و شنید بخرند راه این نیش خوان و لعل صوفی شهر من که حسنه شنید حافظ اکرم قدم نهی در زده خدا مصادف</p>
<p>دکنیه بودم شیخ دانستی ای قوی شنیش خوان و میگران دری بر سر پیشید و بنا بد سر زمان دری بر استاد که نهادم بر بستانی ای تم و کل فضای دم صخان دری ف آزاد روزی صبرم زندگان زموج شوئی نو در بحر پکرانی دری دام جون حبک بر بخودم زخوانی ای بست کردن صبرم بر بستانی ای</p>	<p>بنان غیر خدا دوسره بان فراق پیش خل خایم و عمر کشکش برین بدت عمر م که برآمد و صبا سری که بر سر کرد و نیز خرمی بودم چکنده دعوی و صلت کنم عالی کشید کنوش خواه که در چبه عالم گردید بسی خاند که شتی عمر غرقد سود لمسور شوئی دلم شد کی ب داری غلک چودید سرم را بر پیش</p>

پی شوی کریں و ببرشیدی حافظ

بست بحمدادی کسی عنان نه

حتم اس دمی پیش و رفی عین
جهان و کار جهان خلیج دریا است
این داده که ناین نه نه نه
با من رو رفت هر غشت قلت
ما که تو بزرگ نکار و خدا جما
لها که نرا در خردخدا است
اگر خوبی ساخت پھون نی برد
اگر زمک عین اسک من دل غذب
کیاست اهل دل ناکند دلات خبر
خندک کفت که حافظ علام طبع ام

گرفت دام میر شود زمی تو فتن
مزده بارس ای نکت کرده اهم بین
که کسی حادت رفته تو برسی
که در کلکله عسل نه نه نه نه
صورت که عفس نکند رصد
لکن آن نرسد صد مردانه که عین
خوشست خاطرم از کفر خانی
که هر خاتم همیز منت عجوبیں
که ما بد وست بزدم ره بیع طری
پس که نایخ خدم بکند تحقیق

اگر شراب خوری جراغ فاش رجا
بچاندی نوای سر و ناز برورن
ضد وزی پیشی حدادی خدا

اران کن که نفعی رسد بفرماین
که در داده که ما و ایکس میر
پذیب بر کفر طریقت است

که پدر نفع دخواز کار نفع هاک چنان میست که راه میت زیر دنگ ساده ترینهاست و زاید طارم هاک و عایل دلت باشد موسن دل هاک	بر ببر چه تو داری بخورد نفع محوز سدش هکنی راه دشنه سه صنی ورف راه فرز طر و سه شده و زم جهونی راه شن رفی براه سکنده خاطر عوشن رهجان رفی
--	--

کرم تو دوستی از دشان مدارم و که نصد هم از بجزت تم هاک زنان نان چوکل از عجم کنم کن هاک و چو سه بود لی ندر فراق نهان و که تو زخم زنی به که دیگران مردم بیان روحی قد طا بان چون علاک پرسوم من دوست ندارم فر لقدر پیش حوزه کسی کند او راک که در راه تو هند روی سکت بر جا	مرد و ششم اریکنند فصاد هاک مردا پید و صاحل تو زده پید ارد نفس پیش از باز شنوم بوب دو بخواه و چشم اریچان ویا اگر تو زخم زنی به که دیگران مردم بضرب سیکاف قلایچان نه ایدا عنان زخم اگر سبیه ششم نزد خان کمک تو بی مر نظر کی سپند سکم خلق غمزراز ناس سور طا
--	--

حق کمهدار که من سردم آسود	ایم رسیس مرابا بب تو چک
---------------------------	-------------------------

بُلْيَ آسِ كُوسِهِ بِاکزَهِ کَهْ دَرْ لَمْ
در خود صفت ارت نشی خریک
کَنْهَهْ دَوْبَهِ کَهْ سُوْمَهْ مَهْ دَوْبَهِ
کَبْهَهْ پَسْهَهْ خَدَانَ دَكْهَهْ رَهْنَهِ
بَعْنَهْ بَهْمَهْ زَفَهْ رَغْزَهْ مَرَادَهْ کَرَهْ
پُونَهْ بِحَاظَهْ عَشَشَهْ کَنْهَهْ رَهْنَهِ

دَكْهَهْ جَرْنَوْهْ حَسَلَ سَجَهْ مَلَكَ
کَرْهَهْ بَزَرَهْ حَاصَنَهْ شَهْ سَهْ فَلَكَ
وَعَدَهْ آزَهْ دَهْ بَهْ دَهْ دَهْ دَهْ
خَنَهْ رَاهَهْ مَهْ خَوْشَهْ نَهْ دَهْ
مَنَهْ نَافَهْ کَهْ رَبَنَهْ کَهْ کَهْ اَزَهْ فَلَكَ
اَیَهْ رَفَتَهْ اَزَهْ دَهْ کَهْ دَهْ قَدَمَهْ دَهْ وَرَهْ

خَبَّهْ بَهْ بَشَهْ سَهْ نَهْ شَهْ	کَهْ جَاهَهْ سَهْ رَهْ سَهْ لَهْ
هَلْسَهْ دَهْ بَنَهْ سَهْ	اَیَهْ جَهَنَهْ سَهْ کَهْ اَهَهْ
عَصَهْ بَزَهْ مَلَهْ خَالَهْ هَهْ	اَغْرِيفَهْ نَهْ دَهْ لَهْ مَهْ
هَبَهْ دَهْ اَلْحَهْ حَاهَهْ اَهَهْ	مَرَجَهْ جَاهَهْ سَهْ لَهْ
عَصَهْ الدَارَهْ بَعْدَهْ هَهْ	هَشَهْ شَهْ دَهْ حَاهَهْ عَنَهْ لَهْ طَهَهْ
سَاهَهْ اَكْهَهْ هَاهَهْ سَهْ بَهْ	نَاهَهْ اَهَهْ زَهْ شَهْ بَهْ دَهْ خَاهَهْ
هَصَهْ العَشَهْ لَاهَهْ سَهْ	قَهَهْ مَاهَهْ سَهْ سَهْ
رَهْ کَهْ مَاهَهْ کَهْ سَهْ	آهَهْ اَیَهْ کَهْ بَهْ بَهْ جَاهَهْ وَهَلَهْ
حَاهَهْ عَشَهْ دَهْ سَهْ	نَاهَهْ عَشَهْ خَاهَهْ سَهْ

اگر بگوی تو باشد در محال دصول
 فدارد ز من آن دو سین رعن
 هزار خواهر محسن تو صفعی دارد
 من سکنه در جعل خود کی نیم
 په جرم کرد و ام ای عیار دل خیر
 په برد تو من پسوای لی نزور
 که در دم پیکنم حال دل که اکوم
 خراب بر دل من عزم نوجای فای
 در بر عش ساز و خوش شفا

برگزید که گفتم در صفا آن شهاب
 بحفل عش در زمی اسماں بوداول
 حاج بر برد و این که خوش آمد
 دل داده ام عاری شوچی کسی نکای
 گفتم که کے بخشی بر جان نوام
 در عین کوکرسی بودم خویم

از نوع پنجه نشت هر گز نشاند
در بب که نمی آید از در گردت حمل

اد راه دیده صد و طوفان فوج دید
ابد دست دست حافظ نعمود حشم آمد

بعد کل شدم از تو به شراب حمل
صلاح من مرد دام دست دهنی
بود که بار بر سخنده رها خلق کرم
دخون که رفت شب دوشی ز مردا چشم
نخ از خاک نو غربت نایق امام
که نیم روزی رفاقت سکون
کردند خل نخ خوش در عاصمه
اگر نهاد بعل نوشید شراب حمل
که نمی آید بعل نوشید شراب حمل
که شد نشسته آس حشم رعنای حمل
نخ بیست ران بست آن بخوبی حمل

بعد کل شدم از تو به شراب حمل
صلاح من مرد دام دست دهنی
بود که بار بر سخنده رها خلق کرم
دخون که رفت شب دوشی ز مردا چشم
نخ از خاک نو غربت نایق امام
تو خود رهی رزی رفاقت سکون
اد ران نهفت نخ خوش در عاصمه
چه از زربت جام هر سه خدنه
دواست نرس مت ارگند سرور
حه بیست ران بست آن بخوبی

پا کدوی ز همسدم ای نیمه
که بست سهر حشم راشنی حمل

شست روح داده و شست برقی صد
اها صبا بحال بمحب بفت فازل

من بدل زوگ عشنه هر م	که پیش هم خواست هر م
نصب حس در حد کا است	نگوتم ده که نیکس فقیر م
صح رکن که من در در غرفت	جو بخت جانم که چه هر م
خان پرشاد فناي سپاهار و	که دز جوش کم شد از صدم
ب دا جز حسب مطر دل	اک عرفی کش کلک در م
در آن غوغای کرسن دل	من ارسه غافن است هر م
جو طفان ناکن بن زاده فری	بسیب بوستان دشمن هر م
واردی کرد ام با میعاد دش	که زور غم بجز ساعت هر م
وش اندم که استفادی سکی	فراغت بخشید از هر دو زیر م
من آن نرغم که بر شام دعوکا	نیام عرض می آمد صدم
ش اندم بر فشم دل رفظ	که ساقی کشت بار ناگزیر م
بنینم کردید و سنش بکنم	و گزیرم زده است هر م
سخان ابروی هارا کو زین بز	که پیش دست و باز دست هر م
ترادی آقا ب صحیح نیز	که درست شب بجانی هر م
غم نیستی که زمام در آورد	بجز ساعت که باشد و سنگ کنم

بوزارم درس ای مرخراهات
بکیسوی تو خوزارم دوش سوند
بسوزان حشنه و تقوی حافظ

کاش جوعه جوانم کن که روم
که از زی نومن سه بزرگرم
که کر آش سوئم داده بزرگرم

عربست نامن در طلب مرکا
لی ماه مهر او زر خود ما گرد زارم زند
او و کن که کلچه کو لفتش فا و در کو
تابو که بایم آگهی از سانه سروی
دانم سر آزاد عصمه رار گنی کن قصمه
مر خدا آس آدام دل انم محکمه
ها گه از خود غایم وزنی خونده

دست شفاعت هرزه اتن بر گلچه ای
دایی برای سی سیم مرغی مایی
سالی من اند رعشی و داده هایی
کچه کن عشق از مر طرف بر گلچه
این آه خدن اشکی که می برج و می
نفس و صدای سکنم فال و دایی نم
و محلبیں رو عابنان که که جانی نم

غم زند و کشش کران نی نم
دو اش بزی خوی رغوان نی نم
خر که مصلحه خود را آس نی نم
که در شانع شهای ش نی نم
پن که اسل ولی در جان نی نم

غم زند و کشش کران نی نم
بر ک صحبت پر مغان نخواهی
شان مل خدا عشقیست خود داد
دین خارکشم سبز عذر نی نجده

چرا که یعنی وقت اینجا نمی‌باشد
 زن برس که خود را نمی‌نماید
 که با داشتن روشن عیان نمی‌نماید
 بجای سر و هر آب روان نمی‌نماید
 صفاتی به این رسانیده اند
 زن و بخته خاطف که اندرون را
 خواسته از خود مادر و مادر من
 بخواسته از خود مادر و مادر من
 نشانی خودی بنشان که دل درست
 بران رود و زده هر ان من هزار قصوی

حس صفت وقت نخانه و خوش نمایم
 تا هر چنان و غیر از جهان کم نمایم
 شرس روح سانه دنی نمایم
 بنی ارض خان را که دلی بگیرم
 کرد و دست کرد و من خان را نمایم
 مردانه از کرانی منت دل سکنیم
 که مکدر شود آشناهه هر ایشان
 این شاعر که تویی نمی‌دکند زنیم
 بسیکت من و بارغم او بهایت
 بودم کرد سهیات خداها
 من اکر زن خواه باش اگر خاطف شاه

بند و صفت عدم دلم آرداه گمن

که اکر دلم زن از خون خواه بگیم

ز خام وصل می نو شم رباع وصل کن
 نخن با به سکویم رهی در خانی فرم
 ر خال مذبه با د آور که خد سکر ردم
 هم نز عابت خان نهای خانم نهای خانم
 بیم ربب نهای ساقی و تاج علی خانم
 قزو طرف می سه م که خا کشام
 که خانی نخسنه بخواهد زوک کلکن
 که با جام و صحن هر شب مذم نهاده
 علام اصف دو راحل این بقیع الدکار

اگر جرسنه دارو سکم که بادله ار کنم
 گرد و اند خا نم شد که در عش نهاده
 چهر خا کی که باد آور فضی نو ز پا
 لبت سکرستان داده و شیخی بخواه
 شراب نخ صونی خوار خادم بخواه
 نه کو نقش بخی ز دلخاشش نهاده
 اگر دو رسیده ای دوار خا هم صیز
 د بوز عش د مرستی زمی شوده اه
 د خاده ای وحی بخی د کاره کسی آه

سان خشم خارت مرادان دزدی
 پا ز خشم ای نهیں ل که بارانت رف ای
 مراده زی سبا آندم که بای د تو فشم
 عدای با شکری سخی ای عی خصم
 که غوغای سکند در سفر و شنجه کن
 خرام با اکرم علی بی دوت کرم
 که کرد ای من و فری د کشی ای

بزرگان سیمه کردی هر ایان بخودی
 ای ای نهیں ل که بارانت رف ای
 نهای بآتش دو بی شدم عی خی
 صباح الجزر ز میسل کی سایی خی
 اگر بر جای من عینی که نند و دیکم
 جانی پرست دلی می داده فری د کشی ای

شب رفت مم ز بسر روم ناصر و ری
جهانی و باتی خدای ساده و ساده
حدث اوروز سندی که دل مسرا
اکر در وقت جان روزی ناشی شد
که سلطان عیلم داشت عشی نیز
سنانی علطف باشد که حافظه و اطمینان

کردست و بدر خشم کسوی تو زار
زلف بورا غیر و زارست منش
بر و آن راحت بد ایش که ایش
آندم که مکن خنده و دم عی صدی
چون خارس الوده خارسے
و رسید و سبی ن خیت اکر آیه
کر خوت مار ایشی از بخ لفڑی
محمود بود عاقبت کار درن را
حافظ عنم دل ها که بود محروم زار
چو کنی چسرا که بخ کانی نیز ایش
ور دست سر بیانی ربانی غر و زار
در آنس دل مش بروجی نم کنار
ستان نو خواهم که کنار زد غار
در بگله رزان کم نشود سوز و کنار
محراب کانی نه ابروی تو سار
چی بسح در آفاق جان سر زار
که مر بر و در سر سودا ای یار
جز جام شاد که بود محروم زار

غاز شام عزمه هان کر ماغدا
بمو بای عذر چانه فصنه بر زار
که از جهان راه در سر سفر بر از ایش
پا و مار و دار این ن بکر هم نه

من از دیده سیم نهاده بلا دعه
 خدا برادر دی ای فرستن راه
 خود رسمی من کی حساب برکرد
 بجز صبا و مثالم نی شناشد کس
 هوای تکیس نهاده ای زنگ است
 رشکم آدم و عیم کفت دوباره
 رحکت زنده بشنیدم که صدمت

چهل سال بر فیغان خود رسان بارم
 کوچی بکده دیگر عیم را بخورم
 که با پیشنهای طفل عشی نیازم
 عذر من که بخوبی بابت دسازم
 صد پیشنهای زحک شزاده
 شکایت از کنم خانم خانم غلام
 غلام خاطه خوش لخوش از ادم

در خرابات نغان گردانیده ایم
 حقه تو به کرا مرور خود را در نم
 در خبر رو اند بد دست فران ای
 بیهوده دل رکشته کنیم ناکس
 صحبت خود نخواهم که بود عیم صدور
 مر سودای نور دهد کامدی همان
 منع سان ز قفس خاک هوای کشم
 که بدوی سری بر تن خاطه باشد

حسل خود بجا و ده روان از ادم
 خاذن بکده نهند دانند دارم
 جز بر آش عرض شی بخود روز ارم
 زا که بفرجه غلت بنت کنی دارم
 با خال نو اگر با دگری بروز ارم
 حشم روز امن که فاش کنی دارم
 با سیدی که دگر صد کند شهاده
 پخور لغت بمرادر قدست اذ ارم

بر بیچر خود عذری سخا دم چن شش هادم جمی عالم من لطفه رو اون در هر شان دو بودم بنش در تو اون که بود با عذت م از بیچر شکم که رساز نکنم زان شب که من از غم عذعا دست دازد فرزاری و برد مفت ارم کام بی شفای مسیده اون بی خار عمری بود آن لطفه که جانی بگاتم	گردست دو خاک گف پانی نکارم پروانه او که رسدم در طلب جان کر قلب دم راهند و مت عذری دان نشان بر خاک گرس از مرگ بر بیکن روز شدم غرق اسد از زنگش بر زجاجی هن داد زیض سپاه تو بدله اری عاشق ای بادران نا بدهی من اور خطاب بعض حیره اجان عزیز
---	---

که از بالا ملبدان شر سادم و که نه بر بشد ابیه بر آدم کرشت نادور اختر می هم ارم که روز مردم آزادی خواهیم اگر کرد اگر نه زر و ز کاره چند حقیقت سپکند ارم	ز دست کوتاه خود بزرگ ارم کفر پخرن می کسر دم دست پشم سپرس و ضماع کردن بدین سکرا نه می بوسی خاک من از بارزی خود درم نمی سکند اگر کنتم دعای منفرد شان
---	---

سری دارم و حافظ سکن
مکن عیسیم خونی خود را بست
تو ز حکم خوانسته برگرفت

لطف آس سری سند دارم
کردست آتو ز آهوی شارم
بجای اسکن اکر که سه بارم

کرد اتفاقاً در لیشتر کری دیر کام

چون حشم کشاد از کرسن سند دارم
خون ل عکس دین سند به از خدم
اده اکر نداگه درین رو دنیا شد دارم
از بی شی گاه سر نند و شکر دارم
ای پیش دل گلکشته فرو نکارم
ها که کو بزم که بکو بخشی با هارم
کو پیشی رغبت که کند پند دارم
که درین پرده چشید اند شزاده کارم
بخواهی که درین که کلاه دیر کام

بطری جعل مکن سرنی دوم که علام

پرده مطریم از دست بخواهی برو
نم آش شاعر حاسه که افغان

نهصد ایده نهاد عالم درین باده پی

چون ترا او کند ز باد غمی با هارم ده

دو دنبت با فانه ا و شد در جوا

با سهای سه دل شده هم بست

دو شش سکفت که حافظ مرد و ده

کز سر ذ رعف و رخش بغل در دارم
وین مرضب زان در پوش دارم

در شناخت غیرت ضمی خوش دارم

عائین وز دارم و بخواره ما و برد

که ای سجدہ ام نمک و فتنی من مر اک بست رو و درم لقمه رهمنی	که ای سجدہ ام نمک و فتنی من مر اک بست رو و درم لقمه رهمنی
اک زعل سب پار بونه چشم رها و ده خود دین مول شده و عینه با بندان ساده محسنه	اک زعل سب پار بونه چشم رها و ده خود دین مول شده و عینه با بندان ساده محسنه

پی توای سرو دان ها کل دلش حکم آه کز طعنه بد خواه بدم بدم رو	پی توای سرو دان ها کل دلش حکم آه کز طعنه بد خواه بدم بدم رو
بردای زاهه بر در در کشند خوده برق عزت حسن محمد ارسن :	بردای زاهه بر در در کشند خوده برق عزت حسن محمد ارسن :

دادی کر بخرا غنی کند اش طور شاد رکان حسنه دی کی مراد	دادی کر بخرا غنی کند اش طور شاد رکان حسنه دی کی مراد
صفحه اعم عش توهند سکر کنم دل دلو نهادان سد که دل دو دل	صفحه اعم عش توهند سکر کنم دل دلو نهادان سد که دل دو دل

در کی نه محالت که خود را کنم در نظر قش نج حسب آنچه را کنم دل و دین را امداد بازم دو فرآنم چونکه غصه در حسناست چه بفرآنم	باز رف تو مجموع پر ش نی خواه از زمان کار آزادی دیدن خانم باشد که جدا نم که دصال نمایند دست بیست اند صلاحی زنها دای خواه
--	--

صد بار نوبه کردم و بگیر نکنم با چاک کوی دوست برادر نکنم کنهم کنی و گزند نی نکنم تا در بان بگذارم سه بر نکنم کنهم پیش و کوش هر فر نکنم نازد کر سه برسه بجز نکنم متوجه حبک بنت برادر نکنم من برک خاکبکو سی بیان در نکنم	من برک عشی و شاهد و ساعت نکنم باغ هشت و سایه طلبی و خضرور نفس درس اهل نظر بک اسارت هر کر بنسود رسه خود جز مراد و اغط بظر کفت حرارت فی حوز این تقویم عام که باز اهان شاه هنچ بظر کفت بردازک عین هنچ خاک بر پنهان خابی دوست
--	--

در بسن فخر کار اهل و بگنیم در گنیم انتظار دقت فرست بگنیم	در نکاری شد که در پنهان خود نگنیم هاگه ام زدرا م صمیل آرم خود را
---	---

در حضور شن بر سکونم غفت بگنم در رفیقان راه استاد است نگنم لطفنا کردی نبا تخفیف رجت نگنم با دو اراد پدل که خدمت نصوح نگنم زین لبس در بیان کوئن از کچ علوت فال و زدای بندم امروز غریب نگنم بکراین شوتفی کرسیا خلق نصب نگنم چون دعا ی پادشاه ملکت ملک نگنم ای هاشم شناس بوسی حضرت بگنم	در غلط مابوی حق نشید بسوکس سخن چون صبا آقان و بخوان بر قدم کوئن خاک کوت بر نما در حفت هزار زلف و ببر دام راه و غرمه اس نر بل دیده بمن پوشانی کرم پشت هاشم سک حساب ز خیر هرام حافظم در مصنی وزوی کشم مهنسی از نیم عرش ایں سکنه بیان حمزه ای ایند افع جاده دارم رسی
---	---

خوش دمی که ای فخر جهوده بزم دوم لکھش صدا کمی منع آن چشم درون دور که غافل رکنا دوچشم پدر مرا خد بر کش نکه نیزش عجب دار که مدد و نادیش چرا بکوی خرابا یسان بود و بزم	حجب حجزه جان می شود خندق پیش قصی خسرا ای خسی خس ای بیان نشید که چرا آدم کجا زخم هدوزه طوف کنم در فضای علم هم اکر خون دلم بوی عیش می ای مر اکن سلط خورست مسکن دنادا
---	---

طراد پریم نز کشم سین عین شت
ساده سنتی خانط رمش اور دا

که سوزه است هنالی درون بر یعنی
که پادجو دوکش شود بس کشم

چل سال پش دفت که من فرم
گز چا کران هر مخان کترن بزم
هر کز من علفت هر مفروس
از من عمن و دولت زمان ایکن
پرسنه صمد مصطفیها رو بکشم
در شام من در بکشی طلن سیمه
شیدار دست پا هشم خارب ارد
چفت علی چو من اند حنفی
آب دهواي هرس عب خدرو
حاط بر خود فتح ناکی کشی
نوران شه جنسه که درس زید نصل

و زرس کار دل هوش هر یعنی
کاشش اند کنه آدم دو یعنی
دیده دیده کر کش و بکشم
دیده دیده با یعنی دیسر بیهرا یعنی

از دل نک کنه کار در آرم ای
جز ده ام سیسے فلک ناید بده

<p>غص جنپ درین کشندین مخنم بکم جهد که خود را مکرا بکشم ها خوزلفت سر سودار زده در گفتم من هر اغترت امرور لغزد کنم</p>	<p>برند جام زین تخت روای فرم عای خوشی انجاست که دلدار باشد کشند قبا ای خورشید لقا حافظا مکم برایم خوسوت و</p>
<p>حواره خاک سر کوی بار خود باشم پسر خود ردم و سهر بار خود باشم رند کاس خداوند کار خود باشم که روز دن خوش بشنخاکار خود باشم اکر کنم کله را زوار خود باشم و کرکدو شم و شخول کار خود باشم و کرند تا باد بشرش رخود باشم</p>	<p>حواره خود عزم دمار خود باشم غم غزپی و غربت خورنی باشم ز محه ن سر اپرده صلیم چو کار عمر خسید است باری اولی روزت نیت کر ای اب دکار پستان مشمشه مع شقی درندی بود بو و که لطف از لرسته می بود</p>
<p>دل از پی نظر آید بسوی روزن حشم کنخ غذه دل بکشم بخوبی حشم نم ن داعم داین کوششیں ششم</p>	<p>چال روی تو وی مکند بکلش حشم سایکه مصل و کهر وز شاه مخدوم سرای تیک کشت سفڑی نی پشم</p>

کرم نخون حسکر بگزف و ای خشم
اگر رسید خلی خون من کردی خشم
براه باو نهادم پسرانغ روی خشم
مرن نباوک والدوز مردم ایکن خشم

حور شک دوام سر خراشی
نخست روکه ددم بخ تو دلیت
بوی مرده و مصل توها محشر
بردمی کر دل در دند خاط

وی غمی پس که خوزی رکابی خشم
بلند حاجت و محاب و عالمی خشم
حالمی منی و من خانه خدامی خشم
سر اذیرت لطف شایی خشم
اپنی سرمه از باو صبابی خشم
که من سندم خون و هرامی خشم
با که کوئم که درنی روده حمامی خشم
که من اوراز بجانی سما می خشم

در خرابات مغان وز خدامی خشم
کشت در دی کش ای بکده یار دلی
حربه برین ندوش ای ملک لخچ کر
صفب عشقی در خزی و سا به بازی
ارج عطر زید از شرف شک خشم
بیت در داره بک لطف خلاف کمد
مردم از روی تو نصی ددم راه جان
دوستان عصب نظر بازی خاط

که حر است می نجا که بدارت قدم
روح راهیت ناجی عذر ای خشم

خوی پر مغان دارم دویست قدم
چک خاهم زدن بیلی ای خشم

<p>کو هم بسیع عد بخشد و افهای سیم سالهای از آن شده ام بر بینها میشم ای سیم خوشی با داشت عده دیم سر بر آرد و کلم رفیع کن عظم بیم ظاهر احمد و اش کند حق درم ورود غاصق نسود بداد اوایی سیم که بصفت و کرانی صاف برویم وزنه آدم سببه و صفره برش خیم جهنم از دوست لطف خوب بطبع سیم</p>	<p>چو که کند از رکار فروشنده بیش ما تکه هر عجب شداب خانه ای من کوش خدمت دریں من زیارت بعد صد سال اکبر بر مرفا کم کندزی و پیر از ناپصد ایمسند دل ول کلز بسود خود ادل روزی دیگر کن کو سر سرف اندوز که با خود بری دام نمکت که بار برش و لطف خدا حافظ از سیم وزیر بنت شاهزاده</p>
--	---

<p>لهز اتفت بشکاف نعم و سرح بوده من و ساقی بهم سازیم و منادیم بر زیده سیم عطر کرد از اشکر و محمد ایم که درست افغانی اغ اینم و مکوئی بود کان شاه خیانی با نظر بر سطر پا کیس دا در بیهار ایشی او زاده</p>	<p>سما کل بر اتفت نعم و می و سان غار ایم اکرم شد ایگزد که خون علی شفای شراب ارغوانی با کلاب با در تفعیم حود و سنت رو خی شن که دوی صبا خاک وجود باهی اعلی بینها ایم یکی اعتصل می ندیکی خانه ایم</p>
---	--

که از پا می‌خست بکسر ح و ضم ش را دار
ما حافظ که ناخذ در بالکل و بکسر آدم

بیشتر عده ای که خواستی می‌باشد مخفی
نمایند و خوشخانی نمی‌وزیر مرد

مجلس شنید و عربی مدد و هر دو آدم
نشیش نیک کرد و اراده عرض چنان
که شنی مر این عون و دشنه دار سلام
دوسته ارادی صحب برادر و خواه
د بری و حسن جونی غریب ما هم
نقش زعل کنار و نقش از خام
زلف و برادر زبای صیدل که تردد
شنبش آسوده جای فوز و حی خی
د انگه مخلص بخوبی دزد کی روی خام

عصفه ازی و جوانی و شراب علاقه
سافی سکرده ای و مطری شری عین
بر مکای ولپیش و قصر فردوسی
صف نیشان بخواه و ملکه داری
شادی از لطف باکی ملکات بیک
اده کلر نکت دفعه و شرود و خوارو
غمده ساقی سخای حزد احقر شن
نگزدانی خد کوچ علی و مطری شرس
مرکه ای غریب نخواهد خودی پیش

مرحده مضم و هزاره کی بارده
که از دو حضم برام آمد و مسند بکام
مرده آخوند خدار و مسد برداشتم

مرجدی بیشتری فرخده بام
پارساں فانقدر الطفار ای
فرازی س و مسوی فرامایی

من بیشتر داد و ناکف نایم
ذلک دعا که هاست کنگاه ایام
سرودی نمود و خوش مت خدا را مم
عافت دانه حالت و فکر دنیا را مم
برداشی شیخ کر شدین ما خود را مم
چای در گوشه محراب کند اهل کلام

چشم پدر هر اخواب نمود خوب است
تو رحم کنی بر من سدل گفتش
کل زحد بر دغنم نکرم بخی
منع و حم که عجز و نرسیده صیز
زلف دلدار حوزه را بصفه تای
حافظ ارسل ما بردوی تو در آشای

مرا می پنی و در روم زبانات سکنی نمودم
سما نام می برسی بند ایم خود را می
نرا هست ایکه کند ای مرا خارج کرد
هزارم دست ای ایس کن خارج کن ایم
و روز رفت رعی غفت و هم و ستم می
پشی و لوا تبار کنی زلفت باری می
کشدم در برت ما گاه و شسد در بخت
ترانی ننم و سلم زنایت می خودم

در به نم میگوشی بندانی گمک در دم
کند ای آر و نازم رسن خاک کرد
پ بر خاکم کند ای آری گمک در دن کرد
و مادر ایس برآورده بگنوی برادر کم
رفت بددیدم و جانی بعثت بازی
نخادم بربت بنت و جانی ایم

دغنم تو خوش می بش با جا خط گو خصم بده
چکر می بند تویی میم هر چشم ای خصم دم خدم

مرخد هر خسته دل و ناقوان شدم
 سکر خدا که مرد طلب کردم از خدا
 در شاهراه دولت مرد بخت خشت
 از ازمه ان کفر خسته خشت خاست
 ای گلیس جوان مرد دولت نکو رک
 اول رصوت و حرف حالم خبر بود
 فلت و اننم خزانه است میکند
 من پرسال دماد نخ عمر خواست
 آرزو بر دلم در عینی کشوده شد
 دو شدم نوید داد غذاست که خان

شرمی اسلامه خست بزم
 آن خوب عربی است که نشیخ درود
 از بازگشت شاه این طرز ترک
 چنان شکل هر آیه کرد و دسته شا
 در بنی عم عزاد سپهش بظفت

پش از جام و پسچ خوز علم ری کم
بی رکش سو هر چون کنقداد و می
کس بی دل می بل تا نزای جم

ساقی پا که موسم عصی است و دل
شنبور جام با ده کیان زان دل بو خود
حافظ تو هاک جم مطلب خوشی

دگر این که ردم عالم فرزند ردم
خوار کردم که می ازدای بخت ردم
بر در صو سعد با بر ببط و پناه ردم
نام کنم که بگذشت بر سکانه ردم
نام کی از نی کام دل دیوانه ردم
سجده شکر کنم وزیری سکر از درم
سرخوش از بگند داد باد سکه با

کرو این نهل غربت بسوی خوردوم
بنی سفر که بدلات بطلی ردم
نام کنم که چکشم شدان بسرو
آشناهان راه شن کر می خوشید
بعد این دست من در لف خود رک
کرد پنجم ابردی خوش باش
خرم اندم که خحافظ بمنای فرید
تبلو

راحت چان طلبم وزیری نای دم
من بی هر آن لطف پر شان دم
بعاد ای آن لطف پر شان دم
رفت بر بدم و نا هاک سیمان دم

خرم از ده کر بن شنید ای برای دم
کرد دادم که بجا تی خورد و اه غری
چون صبا دل خار و سی کفت
و دم خروج شت زمان سکنه بگز

دنداده او چو قلم کر سه م دفتر

لذت کردم که این عالم در دایم زیستی

در چو خانه نشستم راه زنها پریون

دوں چکش و دید و گرمان بردم

نمایب حسنه خوش شد در خشان بردم

مره که کبته احتف دودانی بردم

مردده و صلن بکو کز سر جان رخزم

مولای تو که کز بنده خوبش خواهی

پاره باره باره بات بر بسان ربانی

بر بر ترتیت طبایی و مطری و میش

خزو بمالا بجا ای بست پریون کا

که چو خانه ز سر جان بجان رخزم

تاخو که ز کت دنو خوان رخزم

چه ما از در بخانه کشادی میشم

بر بر دوست بششم و مرادی پیم

بکدایی دزد بکده دزادی مک

اسک اتوده ما کرچه رو انت ولی

لدت داع غمیش بماله باهاد هرام

نطف خال تو بر لوح صبده نوان

که از مردمک دیده مرادی میشم

از خط غایب سای تو سوادی پیم ده بعده عنت خاطر شادی پیم حیره از دور نجاه کشادی پیم	ت بو نشی عطری ول سودارده حون عنت را نوان نافت گردیده جر در سه تا خدشی حافظ
عربت نار باغش رو بهاده هنی ورواقی مرسرولن هکش مم جان بدان دو سینه هند و بهاده پی زلف سرکش سر سودانی بر طلاق همی کشت ناما مسد اسارت هم حشم پارمه نازی کد کفی که حافظ دل سرکش باش	روی وردی حسن پکونهاده اورهاد جام و ساتی هند و بهاده مم دل دبان دو سینه هند و بهاده پی زلف سرکش سر سودانی بر طلاق همی کشت ناما مسد اسارت هم حشم پارمه نازی کد کفی که حافظ دل سرکش باش
پاپی عمان مست ول دشت واده پر بآسی کاس عامت کشده اند کو ما وه صاف کس که لعنة زاده پر مخان رتو بـهـاـکـرـمـلـوـلـشـهـ	هزار عشی و مفسـهـ حـمـمـاـدـهـ تـماـکـاـرـهـزـرـبـوـیـ خـبـاـکـسـاـدـهـ هـآـشـخـافـعـسـمـ کـمـبـاعـزـ زـادـهـ کـوـماـوـهـ صـافـ کـسـ کـهـ لـعـنـهـ زـادـهـ

کا صاف پدیم و زندگانه
این دفع من که بر دل رخونی خادم
نه علطف پس که تمام بوج مادم

کاره و مرووده می ای دیل را
چون لا ری پس دفع دری کا
کفته که حافظ این نوشی خانیست

او قات و خادر و ره خانیه نهادم
این دفع که با بر دل دیو ای نهادم
از روی درین سندل ره نهادم
مهر لب او بر این خانه نهادم
ارزوی صفا بر لب خانه نهادم
پنداش این شده ره نهادم
چون میرو دیش کشی بر کش که
آنرا که سنه در رور و فر ره نهادم
بار ب که کسب و جد نهادم

مادر سرمه در سرمه خانه نهادم
در خرس صدر ایه عاشل دعا
سلطان نزل کن غم عش بادا
در دل خدم مس سین مهر خانه
آن بو رکز ایه برش دست کا
در خرد این سیش شانق سوان بو
چون میرو دیش کشی بر کش که
آن سکه چو ما پدل دین بو
قانع خانی ربو و دم پو حافظ

ابن خادم ای خانیسته ایده
نبا فتنم وجود این که ایده

مادری در نهی سکت و جاده ایده
در مو سندل عشقتم و مسرحد دم

زهشکشی اوی خانطاوی باید بگفت

زندگانی کل کوی حکایت با عیشم

غم جهان ز اخواره ز جانی کشم
ت پس برآم و دوای کشم پم
کارای آست و هوا سو و نای کشم
بایش آرد خدار اکه ضعای کشم
پرای کشام غمزای کشم
کار صفت ماد اکه خانی کشم
طلب سایه سخون نای کشم
ت بقول ذرعیش ساز و نوای کشم

بدر آرم شی دست در عالی کشم
دل که خارشداز دست رفای دی
حکای شد خ طرب راه خانات
اکه خرم برخشد به نیم زده
اور غش کزو بشن ما بکده ده
هدار خ طرب زان طلبی دل آه
بای خایر کم خ صد کاری
دم از زده بشد خ فقط خوس بچکا

چه کس بسد و دل خود از حق
سرحق اور حق سعده ملخی کشم
کار بر صفت آنت که ملخی کشم
که را ب سود ز سعی بکشم

ما کویم دیسل ناجی کشم
رقم مخفط رو فروش نکشم
عپ در بیش نوا کر کم و من ده
خوش برایم جهان در نظر راه ده

آهان کشته ای را ب نهادی سخن
 ساده اکر جر غرداش ب نهادی سخن
 کردی کفت حسادی در فوجی بر پنهان
 خاطرا در حضم خاکفت کفرنام

خود خلطف و دلخواه ماند ای ششم
 مادرخت دوستی کی بر داده
 لکلکو این درو شنی نو
 شویه حشت و ز حکایت
 نخنها رفت و شکایت کی نکزد
 کفت خود دادی باری طلب

محی هر خافت و بخانی سوم
 بفت در کس کرم و دقت طبیعت
 خوش مو ابست و جوش خدا بر
 ارعنون ساره لک روزان مل هر

بگمه آن به کبردن بخوشنی کنم
 اتفاقش می صاف بروزی کنم
 کوچو خوب شاش که ما کوچی کنم
 در بخن کفت محل بخن حق کنم

خود خلطف و دلخواه ماند ای ششم
 مادرخت دوستی کی بر داده
 لکلکو این درو شنی نو
 شویه حشت و ز حکایت
 نخنها رفت و شکایت کی نکزد
 کفت خود دادی باری طلب

محی هر خافت و بخانی سوم
 بفت در کس کرم و دقت طبیعت
 خوش مو ابست و جوش خدا بر
 ارعنون ساره لک روزان مل هر

پا چشم اش چه ای هوس بگشتم چشم دپور که عطر بدمی دایم بغلانم که در میم کل خاشم	کل بچشم آی دواری نزد پس ای چشم از قبح با ود شراب بروها حافظ ای عال غحب با کوکف که
دل را بخراحت در کشم سنه ای شاعر زر خوار در کشم عذر کنیم ادبه و شاپنگ کشم روزی که رخت جان نی در کشم عذر ای رعوفه حور رخت در کشم باز کنیم خوش چرا پر کشم	صوفی ساکه جانه ساکس کشم بر خدا که در من غفت نمودت مردن چشم بر خوش داردم کام از جان براں که محمد خدا روز ای کرن رو خند رضوان یاد حافظه خدا است خیل خوار
کار دشان گلست بکشم چشم بسی عاذ خاک ریشم بخوبی خود غرفه کشم ای شاعر بخ چو میشم ما گنیان افسه دل کشم	کر خدا ند کان ما دیشم بخ در استشی و یکشته موش رضوان وست غور شاه بخت ای کر کشنه شاه سید ای بخت راه هشت

که تو در خواب دناده کشم
روی نعمت ببر کیا که بزم
دوستان را جای فسح دهم
ببر سر بزم دانم بزم
که داده اعتراف داده بزم

که غفت شار صفت
شاد مخصوص داشت که ما
دشمن از خون کفن سازیم
بخت دو درشیم با خود
و ام حافظ کو که مازد نند

بده کفته ام دناده این دنمه خودی
اکه استاد از ایل کفت بکوکوم
که اردان دست کرمی روردم بزم
کو مری دارم و صاحب نظری
کلم غم بزادگی راهی بزم
می سه ایم بوقت بزم
کو کمن عب دمن سکت صنی

که من دشده این دنمه خودی
در پسر آن طولی ضعیم داشتم
من اکه خارم و کرکل حمی ای
دوستان عب رسیل خرا کنید
که صبا دلی ملعی گلگوی عشت
غذه و کری عشا ق زجای و کر
واعظی کفت که حافظ درخواه سوی

که من ششم حات ز ماله بزم
مرد خود در دی کشش خوش بزم
عبوس زه بوج خارش بند

<p>کدام زبرم خاره از کجا خویم برخسته تا دردی کشاخ خویم چ که پردم بند مردم خواست که هر خاک است بازم حاله باشید آنها و برجیم کشیده در حرم عوکا خوش چونیم علم محبت آن خاک غیرسboom غدر زرقی شخص شیخ فردیم </p>	<p>کرم پسر مخاف در بردی گشته بعس ز به بود خاک شنیده کمن درین چشم سرنش بخوردی تو خانه دخراهاست در میانه ز شوق کرشن است بلند بالای شم خانه بر شنکنی اردی غبار خاک طلب کهای بود سارمی که نعمتی حافظ از دل </p>
<p>مادر بز زده خون نخورم دو خام تو مرا پس که درین کار بخان سکونم مدد وی رلف بی خله کند و دشمن انقدر بنت که که هدی می شدم بیض عقوش نهند بار بکش از دو خام نها خف باشم اگر بخوبی نخودم پرده برسه صد عربت ای قیما </p>	<p>که حاده اشنه لجن خرمی در جو قصد جانت طبع در بخت نگذین من کی ازاد سوم از علم دل خویم دارم حاشیه سه که سوم معقد عیاشت بست ایدم که علی رعلم عدو در در درم رو خدم رضوانی جو کند نمود خرد تو شی من از غایبت ای قیما </p>

من که خواهم که نویم بخواهد این
که از دست زده طلب مجلس وله

حکم کر سخن پسر مفان نیویم
سرخ حافظ برد و فت ساع از هم

بشهود می وردی بر زاده میم
من که دنایم جامعه پر صلاح نیم
دانگه در حسنه دی ری عالم نیم
پایانه که فسه بان بکار فرگیم
غایانی که در حسنه فرجه دیم
که در کان بسر برگان زده نیم
که از در تور سد که بخواهی نیم
حافظ راز خود و عارف ذوق نیم

کرس از هر شش مد علای مد نیم
ز به زمان نوا بمحظه رای بد
شاه سور برده سه ای ای سایه
بر چن لفتش کنی ار خون لی خان
اعقادی بنا و بکسر بفسه خدا
شروع بار من ای با در بار بخوا
دانی از ز مخدو خون لی در هم پ
من اکر زدم اکر بشیعه دکارم

سماق بندگی دو عاکوی دو نیم
برون شش عای طلاقت مردم
نا اشما عی عیش شدم زامل نیم
یکس بود سر نوشت زیراں نیم

با زای ساقا که هوا خواه خدم
ربای که بغض جام سعادت در دع
بز عذر شه ق بخون نیم هیش
پنجم کس زندی و مباری ای نیم

این موہبہت رسید را بیان نظرم کندی کسی می سپنار کناد غیرم او در ده و کشیده و بروز و قصیرم در عشق و دل نو هوا خواه عزم ای خضری حیثیت مدوده به نهم لیکنی این دل رضمان خدم در ای ای خالیم ای بعد عصر نهم	ای خوار که عشقی کیست و همان کردم زی طشت زه سکیس آن کما دیدم دی نو تر نظر ما بگوش هوش من کز وطن عشق کردم بمردم در باد کوه در درد دوس خسروی دورم بصورت از در در و کاری حافظ بیشن حشم تو خواه پر خواه
--	--

پا بکو که عشقت حد طرف بر نهم نه کی غربت که عمد ششم که در هوای رخت چون بمردم بحج عافت ای بیشن ششم عن بیک سکن حر اکس نهم که خدمتی بسرا رساید از دنیم	بیزار من که بشد دی و زیش از دنیم اکر حد حرم عمرم غم تو را داشت حوزه که حد حدم من دلی چاره داد که غربت نام ای در مردم اکر ز مردم شماری ای صبح کوی که خدمتی سرخات برا در دنی
---	---

	بوخت حافظ دیان باز لیوار که مردمی بیشن حظ خرس نهم
--	--

دو شش تاری حشم تو مرد اور سشم
 عش من با خاطب شکن اور دری
 عفت حشم مادرانه می بیشن
 دوره عسی را کی خاصه خطر
 بوسه بر درج عفیت نو تلاست
 بعد از خم حد غم از هر کجا اماده خود
 رفت داشت خاطب چنگ بر سده
 صمی شکردم غارت دین کرد و
 پنهان از طرف شاد گز دو سشم
 در کجا هست کر خام می خل شم
 که دم از خدمت زمانه دندام
 ناگوی که جو عمر میرا اور سشم
 که با فتوس خاچه بود و فاکشم
 که جلد ارکان اربوی خود بونم
 که عشق خواری شاده بلند شتم
 آه اکر عطفت شاد گز دو سشم

من دو سند اردی خوش بولی شم
 در عشقی کز بر بانشد رسوز و شا
 من آدم هشتیم اما درین سفر
 سخت ارد و بد که کشم بخت دین
 پسر از معدن سب لعلت و کان
 از بکه حشم است دین شر دام
 شورت بر کرمه و خوبان رس خند
 دو شش تاری حشم تو مرد اور سشم
 اسناده ام خویش ترسانی انت
 حالی اسر قدر خوانان اه شم
 کیسی خور کرد ف شذ خور شم
 من جو بری خیس از ازو سکشم
 خها که می بخورم اکونی و مرجوم
 خرم منت و در خود اور ششم

لکن

گفتی رسه عهد از ان گند کوب
حافظ عروس طبع مر اخواه
اگر بکوبت که رو خانه دار
آجنه دارم از این آه میشم

چال حشم بور کار کار دار
ایند خواه حکم بور بند کی بور
اگر صدر طشت سعادن باشتم
ایند در سر زلفت در بز عمر میشم
کن و حشم سعاده نولو بور کرد خواه
ز شوق حمید بور شت په قظر گاه
ع شمه بردان شم صدر راه کار دی
نگوی ابر مباری ای شم صح
ح غنچه بر سرم اد کوی اولدستی
په گت ای تو سوند و بور بز خاط
که برجی هن ل بشن ای ششم
که مرده دل خوشی او بور دیم
په گت ای تو سوند و بور بز خاط

رشب پل شک ره جواب
روی لکار در نظام جبلی تیزد
نشی ساد خط بو برات بز دم
از دور بوسه بر زیج منها بز دم

جن

ابودی مادر و نظره جسته و در
چشم بودی تی دکوش مانگان
نفس خالی بودی تو ماده هم
سرمغ فنکر کز مر شاه طرب
ساقی بصوت این علم کاریکت
حشیبود حال حافظه قلی عجیبت

جای عاد کو شه مخاب بزم
فانی بحشم کوشش بزم
برکار کا دندنه بخواب بزم
باش لطیبه و بیصراب بزم
سلفتم این سر و دوئی بزم
برنام عصر و دو احباب بزم

بدنه غشقم و از مردو جهان زادم
که درین دا کمه خاده خون اتفا دم
آدم آور و درین دیر خواب آنادم
بهوای سر کوی تو زرف زادم
چکم طرف دکر بازداشندام
پاد ب زناده پشتی یعنی آدم
مردم آمد عسی ار زنبار کیام
که عراول بچکر کوشه بزم
وزیر این سبل دادم بزم

فتش بکوم و از کنه خود شادم
پدر کشن دم خدم سرخ و
من ملکت بودم دزد و دی خانم
سپاه طوبے و دلخی خور و ب
نیت برلوح دلم خرافه فائی
کوک بخت مر پسخ نخست
ناشدم خله بکوش درخوا عیش
بنخود خون دلم مر دمک دزد هر ا
پاک کر حسنه حافظه برب

و ز خدا سادی بین عالم و عالم خواست
 بدم ای که بمن نهاده نام
 که بر بود پاره بعد شد هر ایام
 بسیں کار بیان سبند و رخواست
 و ز عالم از دوده ام ای خواهد خواست
 کو که در گرد آس در بزم خواست

عشن روی جوانی خوش و خوش
 عشن در زدن نظر بازم سکونم خوش
 شرم ای خش و شسته خود فی
 خوش بتوان غمی ای شمع که شمس نزد
 چشیش چشم از دست رصد که
 بخوبی خواهات را بزم خواست

لطف خواهی حسره و حرص داشتم
 من ببر نزد عقا و بخود برم
 ای خلاف آمد عادت بطف که می کنم
 سپاه ز دل بشم کنای نیکم
 نوی به کردم که بخوبی دستی و کنون
 نشسته سوری وستی و نیزه
 دارم از بطف از خسته خودی
 ای خواهی خواهی خسته خودی
 بین هم که من از دوده داشتم

ساده ای په دی نزدی ای کرم
 من ببر نزد عقا و بخود برم
 ای خلاف آمد عادت بطف که می کنم
 سپاه ز دل بشم کنای نیکم
 نوی به کردم که بخوبی دستی و کنون
 نشسته سوری وستی و نیزه
 دارم از بطف از خسته خودی
 ای خواهی خواهی خسته خودی
 پسچ خطف کند و حرم خواه بطف

صبح خیری و سلامت طلبی علی

کرد و این عذرخواهی صدیقیم صدیق

بهره کردم هم از دوست و دان

سایه بند کی صاحب دوست دم

زلف بر ماد عده نادی رنادم

خن بر افسه در که فارع کی ابر

زلف را خفه مکن ناگفی رنیدم

شمع هر جمع مسوده بسوری رادا

شود حشر شونه نهنم مرد رکوه

می خورد باور کران نخوزم حون حکیم

حافظ از خود تو حاشا که نساله روی

رحم کس رس میکس دلخواه دم

ناجیگ در اتصف زرس دوام

کرد صمام خاک کرد خون خاک رام

من نه اغم که بخوب از تو سالم خاشا

بسند ام در حم کمیوی تو اسد درا

ذره خاکم و در کوی تو ام وقت

ترم اید و مت که بادی برد کام

<p>حاس ور نغاشت حوالنکا هم در زان بس از حسن بوگرد آنکا هم نمایند از حلقه همنی که صد هم آنکه از من حسن تو بکبر دآ هم با همه ماد شنیده بنداد تو از هم</p>	<p>صونی صو معه عالم قدسم لمسکن مرنیا بحسره جام جان نجم در از من راه شش خرد مو شنیده ست بند شنی وار عاطه خوش آمد که حسره خود را هم</p>
<p>دل فندای دشده جان نرم باده با این دارد ده آن سنه هم کفعت سدا او همان شنیده کفته خواه پشده بسته نرم عهد را شکت پهان نرم مجد زد ایام حسره ای نرم و آن سر لف پرسان نرم بلکه برگردون کرد ای سنه هم بلکه از مرعنی دلوان نرم</p>	<p>داردم از بار است ریان هم این که سکو بندان خسرو جن هر دو عالم غصنه نوع روی دانشان در برده سکو هم دی پو باد اکنون حصنه هان عون سر آمد دولت شهادی دل عون آن کرس ساینت اعنادی نیست پر کار جان علاش از قاضی ترسدم می باشد مشب داد که عاطه عاشق</p>

دادار شد بسر دبوس و گز رام
 روز بود که طالع اکر طالع منت
 عجب کس بر زمی دستی نمی کنم
 ایدل بیارسته دنگ محمد نه
 آن شد که حشم بنگران بود این
 خاطر بست خود را اون دربرت
 برخاک س عشی عرب بش
 چون کاینات جلد بجی تو زده از
 چون ای رویی لادر دکلی مصلیت
 حافظ ابر سراف نو شد از حد ابر
 کوی پیش رو بوده خواکش لای
 بیرون ای اوراد آنها به سع
 خار نیخ هف و طور رو را است
 خالی سعاد کاخ علاقت رمز و دل

از بخت خود بگویم و از خود کار رام
 جرم بست باشد و زلف نکار رام
 اعن بان و نشست دمی خوکوار رام
 از زمی جمی درست دست بگدار رام
 خضم از بیان برفت و مرشد گزند
 محظوظ بخواه صدر احی سار رام
 نخاک اعن کوس سرو و بگشاد رام
 ای آن ب سایه زمی بردار رام
 ای بر لطف بر من خاکی ب رام
 و زن اضافه صفت حجم افتد رام
 دس بگشیده بگشید نمی خدا رام
 جان بگشید خدا و کو اکب شار رام
 تسلی سال و ماه و خزان و بیار رام
 و زن خان سرفست کلخدا رام

چون بخسده بناه خاکی بر ای رام

ساقی پا که از زور بخت کار نماید
و دم مرن بر صفت زلال خمر کر
چیزی در که باز سبادی روی شاه
شاه من از برش مسلم مرین
من خرم نوش بزم تو دم هار
در باورت بندش و اربند هاس چد
کر بر کنم دل از زود بر دارم از زود
سطور پس محمد عاریست فرین
محمد است من بدم با عشق شاه بود
باش و دری مدارم دای خل خفر رکم
شاه هن صفت چو طعم چشم داده
خرم من نیح تو صد هاک ل کشیده
پکشنه ایکر بگذشتیم خواهیست
با سر اخزو شکلم دارویی لی
منی باست بکد و غبت وضع عده
شکر خدا که باز دری افع ما رکا

کاچی که خواستم خدا سه میزام
از جام شاه جر عکش خوش گشتم
پر از سر جوای جوا بنت در سرم
محک این حالم دیگن این ایم
که زک انجوز و گند بیس خوکرم
از گفته کمال دیسی پا درم
آی هر بر که ایشکم آی ل کارم
وزان حبشه نام بر بعد مظفرم
وز شاهراه عصره این ای گهرم
پنراز جوای نزول پیغام در سرم
کی شده اتفاقت بصید گبوزرم
کوبی که تنست زبان مخوزرم
نی عش عرب دود و نه شون صبورم
اضاف شاه باد و دین قصه دارم
من ساکن زده مر خرام بات در آما
خ و پسر عرش می شسوارم

کو چرخت ز بو شنیں بکرم
 نی صبره بفرود شم دلی عشوه پخوم
 پر لاعزم د کرمه سکا چشم
 دادند ساقان طرب کرد یعنی
 من خود پسر این کلمه از کرمه
 در سایه تو ملک فراعنت هرم
 من کی رسم بوصن بگزد کرمه
 آشنازه بگزگش غیرت برآدم
 و اکنون فرغ است ز خود را
 براین محنت کو است خدا و بکرم

نام رکار خاوه عذقی محمد ناد
 مخصوصداریں میں مدینه اور
 بشل الا سعد بعید و لم حمله کردن
 بروی زمی شیختم در باد روی
 کردن حکم کردن امام شما
 ای شاه شیخ کر حکم کردن اور بود
 ای عاشقا ای روی تو اور دره پیش
 بخوبی که من کرد حسن بح کوست
 درین خاد سایه خوش سلطنه
 حافظ بیان علام رسول اسال

سعد شنی بدب ساریک دو بروی
 تا نشنه سرکسی اکنون یکی جو شنی
 رفیض ببی رجعت نمود و ماد
 کاسم اعظم کرد از وکونه داشت
 در عده شهنازها شد رسانی محنت

رات سلطان کل سادا ز طرف
 بسکی جو شنی دو باش شرمن
 ای بسکور باد این کر فاک شی
 خاتم حجم را براست دعیس خا
 سوکت پر شنک دن عالمکار

حل:

<p>شمسوار ا جون سه ای ا مد کویی بیل بود رخت عدل میان خ دخواهی بخرا صحریه ای بیچ نادیک بر گلن طرف کلاهه و برق از برج سای خانمی و دلخول سرشار و دین آواران جام زر افشاں خرم عجیب</p>	<p>خند و کاهنی خرخت رام شد و در بیه جو بار نمکرا آب از سرمه نست بعد از اس شکفت که با گفت خل ج کو کیسیه ای سقرا جلوه خوس مسخرت با عصل کرد مکفت خاط ای صبا بر ساقی بزم آن باشد</p>
<p>نم که ویده بیل بو ده ام بعد که در شریعت ما کا ذرت رخند که ناخرا بیکم نیش خود رستید بخواست جام می دکفت غم دید که و غطی علان و حست شده بدست مردم هشتم از برج تو گلخند کشش خوب و از اسنوه سود کو شد که کرد عارض خوب خوشت کرد که دست زیده روشان خوش بود</p>	<p>نم که سده هشتم بیس در بیه و فا کنم و علامت کنم و خوش ایم بی پستی اران نیش خود را بی بر سکله کنیم که حست راه کا عنان بیکده خوب بیم نیافت زرس مراد ناز عاشی باغ عالم حست سر زلف تو و اشتم داد رخط لار سا موز مهر باز خوب بوس سر زب ساقی و جام می خ</p>

شراب لعل کشی دوی چنین من
بزبرونی می کنم کنم که از
بجز من دو جان مرسته دمی
که زاده داروی مرخم نیکت ده
اپر عش سدش خداه طلاق است
غدار خاطر خاطر صستی عش

خلاف مذهب آن حمال عالم من
در درستی اس کوتاه شناس من
دماغ و بکر کد باخی شر صنایع من
خوازمی دل و نار ناز شناس من
صبر عالمت اذیش من خان من
صفای نیت ماکان و ماکان

شاه ساده دهان خرد پسر من
مست بگذشت ولطف بر من در دهن
ماکی ازیسم و درست کنید همی خواهد
کفر از دوره خاپست مشهود
بر جان بگذر کم کر قدر جی می ای
پر عاله کش من که روانش هوش
دان دوست بدست آزاده دوست
با صبا در پس لار گسدمی گفتم
کفت خاطر من دلخورم ای زاده ای

که شر کان سکنه قلب را گشان
کفت کای حشم و هر ان گز بر من
سده من شود بر خود بر سریم
تا بخواه که خود شیده رسی رخ زان
سادی زیره چمنان خوزن دار که
کفت بر هر کی ای صحت عالم
مرد بزداش شو و فارغ کند زاده ای
که شیدان که اند ای خوبی کند
از فی بعضی بحابت کن و سین عالم

نامه هم که سر این نام خواهد کوئی دل بس و به این نام خواهد بود رحم امکن که هند این نام خواهد بود اعتنی رخن عالم خواهد بود از خط جام که ز جام خواهد بود دانی آنست که با کام خواهد بود آن جزای من بنام خواهد بود	خواه از نکرم د جام خواهد بود عزم دل خذ تو ان خوز که امام شا رع کم خو صید را کو غم خود خود که با وه خور غم خوار و ند مخدود مسو پر سخا و سخواه سخا نی د و دست رع نه حانی به که شود هفت برو م از زه دل خاطر دست هفت
---	--

بگر که دار نشانی کن و در نکش حشم رکس ر عنا خواه دو شیوه ای دیده ما رکلا ب ساقی دبور بازه هکلو شان کن بگز بر بک لاد و غرم شراب کن و بن خاره ده بیش ساس ز حاب باد شن ای قیچ کش ده با عنان کش بار ب دعا ای جسته دلاخ کش	بگر که دار نشانی کن پکش پیشه و زرکس پروات نیش ن عرقی زهره داهرا ف بیام کل چشم رقص شان کرد بوی پیشه بشن و زلف نکار محول جاب دیده بروی مع ز دنی که در سه دعاه د عس کی حافظ و صالح سطید از ده د
---	---

بصنت ساقیه فرجی بر مرثیه کن
 از پسر که عالم فانی شود خراب
 خوشیده من رشیق ساغر طیوع
 در زی که حسنه ارکن با کردند
 امروزه دونبه دلطیه ماست نیست
 کار صراحت ناده بر سمتت خاطر

اور هنگ در نک داره شتاب کن
 امروز جام با وده گلگون خراب کن
 کربک عیش سبلدنی برخی، کن
 زنهر کا شمشه بر مرثیه کن
 بدمجام با وده صنانی خطا کن
 حسنه در دی غرم مراده صوای

بسکن بر صفت رمان لطفی بهزاد
 بود ریسکه سیلک کدزی بهزاد
 سخت دست و پلک دوزی بهزاد
 آنکه خلاش کرده از کار جانشیم
 دل بدان رود کرامی حکنم کردم
 ناصنم کفت که جو غم پر شزاده
 سرداری خواهد عاقل بزری بهزاد
 کرکوبم که حق کیسته و بساغر بس
 بشنوی چن که نکند و کری بهزاد
 هنگ حافظ سکرس من بناتم

چهل سه دم بجهت خابه ز
 حکنم عاپک دز پان ناده امن

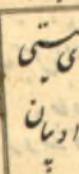
من از دست غلت سکل بر جم عان
 تفت را در مکل کوی که در باع
 بقول دشمن پر شتی از دست
 تفت در جای هوس در جام باع
 پیش ای اسک از حشم خوب
 مرد کر نسبت ام آه جگد سوز
 دلم را مکن و در پاسداز
 خود دل در زلف بوشت خان

بخورد روشن نار در حامری مکن
 کرد مکن و ناز در حامی مکن
 باد و دسر دو دن رعلی بعنی
 بزلف کوی کرد اس سرگشی نکند
 مردی خرام در کوچی خوبی از حض
 با آهوان نظر شر آف بکسر
 خ عطر سای شوزلف بدل از دم
 خ غند لست فش است فروندی خاط

بیزدم از فرافرده ای از خاکرده
د خود سپسند در برخان کردن
بنای عقل دیگر پرورش خرام مر
مرغول بارافت بینی رعم شل
ای زریشم ستان در عین مقدم
دورانی چوی نوبه در عیض
حافظ رخورد بیان منت خواجه
کریست رضی ای حسکم صدرا کرده

برخان بای ماسمه ارب غاکرده
آذرسه ای ای در حاشیه ای کردن
بر مرکله ای بشک دبر فای کردن
کوچن بخوزی سپحون صبا کردن
چک جنی و جامی بزداز بای کردن
بارب زمشته بای بار بای کردن
کریست رضی ای حسکم صدرا کرده

خدا کن کنسته عم طلبان
درهان کرده سکس عنوان
کوئرم بادت از غدی پستان
نموان نفس در طلبان
چشم محابی روی حسیان
بارب بایان داده بازه میشه
دیج محبت بر هر خود منت
ای سفسم آفرین برخان صفت
خانه کنسته شد ای پستی
کری شبدی استادهان

ای روی ده سلطنت تو خواهی حسن

و رحسم برخانه نو همان مسون بحر

دی خاوت سپهون تو از امکنی

خرم شد از ملاحت نو عهد و پر

اد رام رلف و دوزه خال بوده

و ام مطف طبع هنگ از سان

کردست نفشد ازان نمازه در

حال و خط تو مر کز لطف و عدار

از رف سفردار تو سد فشن

سردی خواست حق تار خوار

فع شد از لطف تو در کار

کمیع دل خاکشنه سکار

می رور دخانه زاده کن حسن

کاب حات بخورد از خوار

کردست نفشد ازان نمازه در

فع از دوان مسامان مسوی

خوش دفت تعبی بزرگ شان

هر رسم داده ز نرم مسوی

کراپهای شتی دلی برشان

که صافی باغیش باده نوسان

حراجی حسن ل بر بند خرد شان

که زر شوت می بخت جهان

که در و سبته حون دکم خون

خواه اکم شن با غرق برشان

ورین خرف بسی آلو دکی مت

پر حشم کرد سه مرشین

نو نازک طبعی وی ق باری

ورین صدقی دشان در دی مقدم

چاده من اس سا بوسان من

ب بکون حشم مت بکنی

رذل کری خاطر بر خذرباش

بلا غم عدوه که سر و ناز من

و بدمی دل که آخر بری و دل هم

از آب دیده بر میش شام

محی درم از خرابی ای ای کسرا

ست بار و باد هر خان سکنی

کشم ملین وزرق پوشم شاعش

بارب کی آی صبا و زور و کرسن

روخ و چشح خده کن که بزم

نهی برآب بندم از کلیسا

زده چو ز خار کارهای نمود

حافظ رغمه سخت بگو عاری

گهناه کرد فضله راه دراز من

با من حکم دو زده مشوه باز من

کونا شش کرد در سیاق افی ای

محاب باربودی تو خود خار من

و گزش سپسر ساتی سکنی نوار

غماز نوباد سکت عیان کرد زار من

کرد و شاهزاد کرشن کارهار من

ناده و شکل چند سور و هار

نمک سود و قوس حفت محی من

ممستی بستان و سویه و نای من

با شاهزاد سنت پروردگر ای

و آن سی سه در و از بخی ز بی

بنی آن چنین نیزه بقیه ای زن

با مردودی هر این سه من ز بی

بشنواهی سکت خبر کرد و خی ای

بای بای توی سکنی نجین در بی

دل آزاده ما را بسی نجیز

داد و خود شید نیزل خواه مولا

نجنی ایست که ای پشوخواهیم جای

پارس آن کوک رخان میز نیز پش غصه حمن داع درغش باز بمرادش عرضی بوض مازرسان	درده دم در طلب فعل یافی خوش شد دری ای طایر سوس مایوس طبعت اگر بودی طنیش طلاق های آبر
موای مجلس روینا نظرکن سای تو عاشای طاق نظرکن بخفة بر سری و زدن عنود مجرکن س و حسنه که خوب شد رانورکن خوابتم آن فعل محشکن بیس دفیده دماغ خرد بینکن کرمه بر جم و صد و بیستونکن بیم ضفر راه و چسرانع بد کن تو کار خود مرده از دست دمی عز سکت که مرض صوفی دشم قلند کن	زور در اوستانته نه منورکن چشم در بدوی خیابان سردهه زمک بکوچان حبته کر خاک مجلس حب بودجه اوراک سد ساعع صبع نصره و صاحل بو صد همه ب پاره بوس انکنیسته چشیده ای حمی روز دست حس تو شاده شب بخوان نمی میاده زور فضل فضل حکمت نمی کند نیز اربن مردم حسنه و بینک دنک
	پس از غادرت عیش عیش جهود نیز زکه ها که کنی شرخ افط ابری

شرب علیکش و روی چرسان من
بزیر دنی مرغ کمند ها و از
ملکت دوچنان فرنگی نزد
کرد زابر وی مشکنی کشاد
صدث اهل محبت رکس منشونه
ای بر عشق شده چه خلاصی
کدوست از دل حافظ بر دصل

خلاف هر بنا هجیل امن من
در از دستی ای کو تشنان من
دمع و گبر که ایان و خوش خان من
نار آسل دل نار نار نهان من
و فوجحت یاران و میشان من
صفه عافت مش منان من
صفحای نزاکات پشان من

ای سک شناخت بر ای ما کو
محمد خوت بارم غم خوز
کرد یکست بران دولت کندزو
مرخه فاصرم نومار ای ای آن بکسر
بران فشت بر فضه ای محشم شن
امکن ک منع ما خرابات سکنید
ولهار دام زلف چو بر خاک نهاد
مرکن ک گفت خاک رو دوست

احوال کل بیبل دستان بر ای کو
بعام نایار چه داری صد کو
بعد از دادای خدمت خود خرم کو
و خضرش زاعی محظون عابکو
ای ای کد احکابت آی داشکو
کو در حضور سه من با خرا کو
بر آن غرب تاحد رسید ارقض کو
کو این سخن عاصه در حشم ناکو

<p>در مردمی اروپا رسن جدی مانگو می نوشش بر کن ق ره برد اکبو</p>	<p>جال پرورست قصد ارباب بفت حافظ کرت بخایس ا دراد بند</p>
<p>سک ش سا ه مجره کرد خال تو کهن کو سنت در خوش خال تو مار س سا د تا بی سمت را تو کاشفه کفت با چسبا ش خال تو ای د نهار ما رخ و خدنه خال تو طغ از سل بر دی سک شال تو شج نا سندی خود یا عال تو سود ای کچ پز که بنا شد مجال تو</p>	<p>ای فا ب آن دار جال تو صح های دیده شتم ولی پود در اوج ناز عیشتی ای ماد ساه در صن بیش ای ل سکسی خلوه بر جاست بوی کل ز در آشی در آ مطبوعت بر رقصش لی صورت بر های خوا عیسه حکیم اخ کنم حافظ درس کند سک ش است</p>
<p>خور شد در حای طرف کلا تو ای س فدا کی سیق حشم سیاه تو ارزوں ساده که نوبت کناد تو زاشد کنار دین دل کس کا ه تو</p>	<p>ای خوبنای ما و حن حاک را تو کرس کر شدم بر دار خدروی خرام خونم خور سا که مکن با حسن جمال آلام و سبز خلق جهار هب تو</p>

از حضرت فرعون رخ پس جو ماه تو مايم و استاده دولت ساه تو آنس زد بخر عشم دوداوه تو	با هر سنه و سروکارت هر شم ها با نشين همه از زاده شده حافظ طبع سير عفات که عفت
--	---

ماج شاهي افونع از پولو لالاي تو ارنگاه حمزوي خسار رسماي تو سایه انداز و بجاي چرکر دوی ساي تو گنكه مرکز شه فوت از دل امامي تو رازگرس محظى گاند با فروع داي تو برای بد عفسون خوش جهان خبائي تو	ای قبای پساي راست بر بلاي افت فتح دامدم مسلوعي سيد عمده کاه طيرافت ال کردو در در در سوم شمع دمکت بذران احلا عرض حاجت در حرم حضرت ساج حلاق اذ خضرت لاف علامي نزمه
---	---

که هفت در سرمن خبرهای حداد سارداده گه سطهرم هفت او که زد بخر من ما آنس محنت او مرن شاهي که علوم منتشره او لوب داده که عسته فرض محنت او	بجان هر خرابات و حق بخت او بهشت اکر حده جاي کناده کاره صدقه بن خدار ب بلاي طلب بر آستانه محنت نکر مری مني پارداده که دو شم سر و شاعلم پ
--	---

لکن

کمی محشم خارت لکا هر بست دام خرفت حافظ باده در کرو	کربنست مصیت وزیری بست او کمر ز خاک خرامات بو ده طرفت او
باد بهاری وزد ساقی کلعت آز هر کل نور کمرخه با دیگند و سی مجلس زرم عشق اغایه مراده لاله اگر رختر کے لاف عرض نوز کفت کمر لیصل بی شرای ازرو حافظ اکر کرد و سخن خانه لجت	پنهنچه کل شفته شد ماده حسکوار کو کوشش خن شون کجا دند و عتمد ایدم بمح خوش نهن دزف کو حضم زبان دراز سده حسنه آبار کو مردم ارس خن دله قوف احصار کو از غنم دور کار دوں طبع تحقیک کو
راب ب نفسه سید چشم دیگسای تو ایکل خوش نیم میل خوش را خرق زبه و جام می کرد و جو عش تو سرو شت من خاک درست ولی کدای عشق اکنج بود درین شاهزادی حشم من یکید که جمال	رود عجیب سدر و خد و گلشای تو گز نر صدق سکند شب برست دعی این نهش نه نم از هجه بولی تو مهر خت سرست من احتیضای تو زود ب لطفت سدر که بود که ای تو جایی عاشی جان بی پست ساد جای تو

کس سه پر خوس شود حاک در سری نو
حافظ خوش کلام است من عین هر زی

شور شراب و مور غش آن نهم دود را
خوش حسنه عارضت حاصه که در چنان

خوش خلصه ابست لیکن بر بزانته از دو
اینجا جال حجه و حاجت بخواه از دو
کاه مذایست جام جان می کرد از دو
مس رو به م سایده فروشان ناه از دو
ایس دو دمک نامه م شد از دو
کو بر قزوں رسیده صبح که از دو
باشد نوان سرمه در حروف کنده از دو
روزی بود که ماد کند ناد ساه
خانے ماد عصمه ایس زیر کاره از دو

خط غدار با بر که بگفت ما ه از دو
ای روی دوست کوش محاب دو
ای حسب عدوش مجلس حم سیاکد
سلطان عمر سراچنه تو امد گوکن
صفنه مر ایمکده بر دار طبری عیش
ساقی حضری عی بر آفاق دو
ای پسی بر روی نه اعمال نه اشان
ای ادریس جمال که دارد کدای
حافظ که ناخلس عثائق ساز کرد

یادم ای کشته خوبش آن همکاره دو
کشت ماین سدا ز ساده نویسد
تج کا دو سمن بود و کر کجیزه

من عین بزرگان ددم دادم دو سه
کنتم ای بخت بچشمی خود سده
کیسه بر اخر شب در ذکر کنی عما

کرست ای خوچور شد رسصد رو
خس بیچوی خوشنده بروی خو
پسندی را داد که برادر خود را سد
دو رخنے کرد این سخن
حافظ ای خود نشانه پسند رو

اچان ز رویت جنت خوشحالی
آسمان کو مغروش اعطنیت کامد
چشم بد و در حال نوک د عصمه
کوشواره لعل بر جم کرا دار دیگن
استشند و بای خرسی س خواهد

وصت ناد که دیوانه نوازند
چون پرسیدن، باشد ای
که به حال برادر از دنیا زاده
چشم بد و در که بس شعبده را مده
کشته غمزده خود را نجات داده
مست ای شد سخنلوکه را زاده
کمر زندگی طالعنه ناز ای

اکی باشد زلف در زاده
پساعی رفعتی فیکم اعاده
پیش بالای توان از مرد صلح و حجه
ای و انس هم محبت از زلف
افریس بر دل کرم نوکه از بهر لوا
زهمن با توچ سخنده کنه عیم
کفت خداد کرت خود سر ای

استی را ب دیار بحی کی ای
لیس الدفع عینی ب الاعلا

از خویل نو شتم زر دیگن
دارم من رفاقت در برده قصد
اعلایت

من حجب الجب حبت به النها	مرخد کار زنودم ذردي نو و سودا
في نشره به عذاب في بعد هلا	پرسدم طرسپي احوال داشت
واسمه ربان حسب على علامه	گفتم علمت اذکر کرد و کون کرد
حتمي ذردي نشره کاسه اس اکرا	حافظه طلب آمد جامی علی سر

خرقه ردا من و مجاوه شراب آلو	دوش رشتم در بکده خواب آلو
کفت پدار شواهی رسبر حواب آلو	آهافوسکن سعفچه ناده و رو
نمکزد وزنوبین در خراب آلو	شت و سوپی کن اکنه بخراست
چسر و حماقت مذاب آلو	دو میزان ب پرسن کشک خدنه
خطف شب برثافت شباب آلو	بلهارت کندان نهرل هری و کن
غزه شنند بکشنند آب آلو	آشناهان غم ععن دری بخشن
کصفای نده آب تراب آلو	پاک و صافی شوواز حافظت
کر شو و صحن بهار ارمی آب آلو	گفتم اي جان بدن و فرقل عنی می
آهارن لطفت بانواع عتاب آلو	کفت خاموش شو و نجفی با قطعه

محركا هان که محور شناء
کفر فهم ناده با حکمت و حمام

<p>بَلَكْ عَبْتُ كَرْدَمْ دَوْرَه كَرْدَمْ كَشْتَمْ دَزْ كَرْزَه كَهْ أَيْ بَرْ عَامَتْ رَاشَه كَرْ غَفَرْ بَلْدَسْتْ أَشَه جَهَالْ آبَهْ كَلْ دَرْ دَهَه أَزَسْ دَرْ بَاهِي نَاسَهْ أَكَهَه كَرْ كَفَنْتَشْ فَوْنَتْ وَنَهْ</p>	<p>شَادَمْ عَفَتْ دَارَهْ تَوْشَهْ زَمَه لَهَهْ بَهْزَهْ شَمْ عَوْدَهْ دَهَه زَسَهْ فَهَانْ أَبَهْ بَشَهْ دَهَه بَهْهَهْ أَيْهْ دَاهْ بَهْهَهْ خَهْ دَهَه ذَهَهْ دَهَهْ بَهْهَهْ دَهَهْ سَهَهْ دَهَه دَهَهْ كَشَهْ مَيْهَهْ بَهْهَهْ بَهْهَهْ وَهَهْهَهْ مَهَهْهَهْ بَهْهَهْ حَفَهْهَهْ</p>
<p>عَصَمْ دَاهَهْ زَهَلْ دَخَوَه كَهْ جَاهْ كَهْشَهْ كَهْلَهْ دَخَوَه پَرَانْ جَهَلْ شَخَانْ كَهْرَاهْ وَزَفَلْ عَابَدْ اسْتَغَصَهْ دَهَه أَرَقَهْ سَهَهْ سَرَوَزْ عَاصَهْ دَكَرْ شَهَهْ دَهَهْ دَهَهْ كَاهْ</p>	<p>عَصَمْ دَاهَهْ زَهَلْ دَخَوَه كَهْ جَاهْ كَهْشَهْ كَهْلَهْ دَخَوَه پَرَانْ جَهَلْ شَخَانْ كَهْرَاهْ وَزَفَلْ عَابَدْ اسْتَغَصَهْ دَهَه أَرَقَهْ سَهَهْ سَرَوَزْ عَاصَهْ دَكَرْ شَهَهْ دَهَهْ دَهَهْ كَاهْ</p>
<p>كَرْتَنْ بَاهْ دَهَهْ كَوَهْ آنَاهْ كَرْدَنْ بَهَادْ بَعْ كَسَهْ تَهْ</p>	<p>كَرْتَنْ بَاهْ دَهَهْ كَوَهْ آنَاهْ كَرْدَنْ بَهَادْ بَعْ كَسَهْ تَهْ</p>

این نقوی هاشمی داشتم
علیمی ز دشت بر بانه فدا د
من رزو عاشق اکاوه نویم
ماشیع دواعظ کمر شنیدم
البصیر مزوالعصر فان
حافظ رعشقت فریش از باد

لیکن صه خاره باخت کنم
ایمده ز دیبا آهه اهه لست آه
استغفار استغفار
با جام پاده با هسته کویه
بالسبت شعری فرام اتفاق
در شبستان درین سحر کاه

خدادند امر اس د که آن

کرد از دوست از دشمن خان
چنگی کیت کن ملک جهان
بود حاکم خون رخوان
حکم امکه دولت جادویه
که هاشمی کی خودانی تویان
که این سبب رخی رای بستان

وصال دعسم حادوان

سپاهی سرمه ز دو باکن گفتم
براغ سبند کی مردن دین
کلی کوپا بل سر و پا شد
دلادیم کدای کوی او باش
خدار از طبیب من سرمه
خدم دعوت ای زاده میره

چ حافظ سرمه بازند پریب
که رایی سر باخت جوان

بند کار زانه با نعام و سخا میدار با میداری که درین ده بند امدادار به ازین دار کاشش که در امدادار ما محل تکنیسم آرزو رو امدادار غض خود پسری و درخت نامیدار ار کمی نای فشر با و خرامدار کار زانگر و ده امداد عطا شد	ای که محجری عشق رو امدادار نشنه با پیو اسکن نیلا لی در آن ول بودی و محل کردست ای ای ساغرها که حسین دکری تو ای یکس عرصه بمنع نه جواکم تو غصیر حدا فادی وس دروم حافظ از نار شهان باه بند
---	--

ساغری طلب که بعد در کر بغل عصیمه مشهوری رو که توست آب امکونی عشق فائزه داده ای برخورد ساعنه می طلب که محجری پکن از سکت و نام خود خاف	ای که دام بجوشش بزوری کرد پو انگان عشق کنده پسی عس منبت در سراو دوی زر دست و آه در والود ایل از سکت و نام خود خاف
---	---

پی بزد کنچ بقصه حیثت فارول حشم دارم که بجهت ازمه فروش ایل آدم که خراب از می خلدون در تھامی که صدارت بعصر ای

دادره سنه ل سلي ك خطره است و دو
نفعه عشون سو دم بوان همون
کار دوان رفت و دوز خوب سهان
ماج ش مي طبی جوسرا ناني همان
 ساعني بوش کس و هجع بر افلاک

شرط او فت مانست ك خوبون
در زمیون سبکری ز داره هر دن
کي روی راه رکه پرسی حکمی جون با
در خود از کوشش حشد و فرد دن
چند حشد از عالم امام حکم خون با

ابدخل کوبی و دست کذاری سکنی
بسدان بگام خاطر دکوبی همیر
 ساعط طیف ورمی می افکنی بجا ک
در استین کام نو صد ناد سدرخ
ابن جون که موج ببرند اند رجکر زا
سکنی کنو شدست جهان در را
بر سکم کریں چه سبزی آیین کل
حافظ بر و که سبند کی بار کاشت و

مرح جمال حوزه ره دست روی

ای هفته بهشت رکوبت حکای

اتفاق عجیبی زن بعثت لطف
 و این بحضور دو نسوان داشت که نای
 سرمهای اعراضم نداشتند
 مر پاره از دل من و از قصه عصمه
 کی عطر سای مجلس رو خانیاں سد
 در آرزوی خاکد رفت باشند
 حسنتم
 کلرا اکر بسیون تو کردی و عالی
 ماد او رضی صبا کر کردی جای
 صید باید داشته باشد و کردی که نای
 این بزرگ داشتند و از حضور عصمه
 دانی مراد حافظ این در و عصمه

ای پسر خوبان و ادار عجم شنی
 دل پسخویان آمد و فست که باید
 کردست بخواهشند باید
 شناختی و محظی در زیر خانم
 ای در و تو ام درمان در بسرا کا
 دل پسخویان آمد و فست که باید
 لطف انجو از اینی حکم انجو در و
 بر رخانه بکش نمود آش سا هر جا
 بیست هر بفاید باید بخواه
 بیش کل رفت باید میگردند
 در باغ و پس کل با پر وی نور کی
 بین دایره بسیار خوبی حکم

حافظ شیخ حیران شد بوی خسرو

شادیست سعادت کار و این میل بایه

بیس ذوق معسنه غرق نی باو
در کنج خربزه باتی افتاده خرابی
نم بنده راشن بهم دیده در آین
بن فضله کوکوکم با حکایت در آین
در سرمه سانی در دست شراینی
چون بکشم بدنی زارف تا ب او
از مدی و هوسنای کی در عهد شاباونی

ای شنیده و کس دادم در هنگ ای
چون عربت کردم خنده ام کردم
چون صفت اندیشه دویز و دوی
من حلول راهد با خلق خواستم
آ پسر و پا باشد او صناع فلک ای
اوجبه کوکلداری لر چشم ای
چون سرمه شی حافظ از مکده در لر

آواره و نیاشی کی همسیر شوی
در گذب خناین پیش دیپ عشقی
دانی سرمه کوشکی روزی در شوی
نامکشی عشقی شتر چالی در رشی
اگر دری بخوبیش که لی خواب فور بر
شاید کر آنی ب نیک خوب بر شوی
کنیعت آب بخوبی رشی

ای چیز کوشکی صاحب حرش
در گذب خناین پیش دیپ عشقی
دست ارسن حب و حب روان رشی
خواب دخوت زمزمه حوش و کرد
کر نور عشقی می و جانت او نه
کیدم عشقی بن بخ خدا سکان هر

دز دل مدار کسح که نزد و نزد شو زین سکنی عاند که صاحب هر با عاد که خاک در کلاسیل اصر روی	رازی ناصرت سر نور خود شود و حج حدا اکر شوت سخن لطف کرد و دست هوای و صاحبت حا
---	--

کر حق صحبت در بند واری از آن کو سر که در خشنیده خداد کر می دو شنیده تو گز حوز شد و در آینه دارد تو با حکم خدای کشیده نو دانے خود را نشینم	پیغام موبایل کشیده اصححت کوش کن کن در بیه بغداد خان غافل ن رس و یکن کے غایی سخ بریده بدندان کهوای شیخ زاده لنز سر آن نشینم
--	---

دو هفده ماهه در خط کشید که بم طبع نسخه سر خط کشید که چون لایه زیر غیر خط کشید چرا بر کرد شکر خط کشید که کرد و زیر غیر خط کشید	کرد و عینه خط کشید خط بر اکر خواهی خط امور نهادی خارع نسخه آن خط کل کرافون بت عشق کردی غم و دل حافظه داشت
---	---

شهادت کن که خود را عالم از دو کنی
 که از آن آدمانی کشیدت هست
 بگزید بر جای بزرگان نوان و زکرها
 اب جزو باشد است ای خسرو شریعت
 حضرت کی رفم فرض میرزا
 کار خود را بخشد ای اردکن اری خاطر

بخل ساخت سر و بلکه ای کن بهلو
 عینی علک آتش و می نوکل
 دهن ساخود و ده پر خوش گفت
 چشد خر خلاست جام از جهان زدن
 خوش وقت بور با و کله ای خوب
 می خور که در طهوه فیض من حباب
 سائے مکر و طیف خالق دنادار

پنجم کرده ام ابردی و اسما
 خال سبز خلی قیش زیام جان

غان دل بکسی داده ام من در پشت
 سرم زدست شد و چشم ام استهار بود خست
 ابdest که مسوار عشق زی من
 کندست دل نش بخود خواهم زد
 بر بز و افحه ناپوت مادر سرگند
 اور افعه م که خیان عزمه درج
 لذاقی صول چه باشد ضایی باد
 که رشوق دارند نامنیست

خوش کرد و اوری هنلت دارویی
 در کوی عشی سوکت سایی نجف
 اکمن که او قاد خدابیش کرفت
 ساقی بزاد کافی عیش لند و ردم دی
 در شاهزاده خواجه و بزرگی حضرت
 سلطان دشکن شکن سودایی خی
 بکوف صوفیانه بکوم ایجاد

عیش و مراد بحسب حال صفت
حافظ عذر فسفر و فاعل منجح

ارساه اندرون جنسه زرنوچن باور
کینچ کن ببراز عمل کنم ارسه

کنکس روی ادب بجران سرآمد
ایم کاش حرسه زود تراز در داد
کن ز در علام با فشنح و ساغامی
تیا صاحب نش سوی ببرآمد
آب خضر نصبه اسکندر آمد
معقول طبع شاه هم پر و راد

دوم بخواب دوش کنای برآمد
پسر صفت پارسفر کرد و ببر
دگرس جنسه ساقی و خدال من
خوبی بخواب بدهی برش
فضل ایل مرور و بردادی کفت
ور بکری شنوه حافظه روی فلم

و عنینی و کنی و کو شمسنی
کر خود رهم هفتند مردم اخنی
وزوخت بوسف بصری کنگر لئنی
بز همسه بجوبی ما یعنی بمنی
درین چن که کلی اورده است ثئنه
عجب بود که کل غرمه برده پاکنی

دو بار بزرگ دارند که هم داد
شنا بعقم بینا و آخرت مزم
مرا کنکن بخ فاعل بخ و بنداد
عک فتنست این کار خانم کم نشود
ارسد ماد خواوی شمشیان و بدن
ایش بخوم که بر طرف جو بار کشت

چن عیشه نزکتی هست مرگی کهست فکر جلی و درای بسته	بصیر کوشش تو ادل که حق را گفته مراجع درسته شد و دین بلا خطا
لذت کار برآورده بوضع دکران میدارد ای عیش عزت صاحب طراحت نه کل از خارعنت هست نه میل نه ساد آن به کو پوشی تو خوازد کار چشم سکنی عجب از پی بصران میدارد چن نوع ز جهان کند ران میدارد	دوز کار برست که راگران میدارد کو شیخ شم رضایی است هار نه کل از خارعنت هست نه میل نه ایم که در حقیقی میلی دوستی حضر مکندران دو رسالت علامت خا
کهست میکت صبا که ریگند کی چشیت که روح میکشد فی زهال و غف نه منی بیام من هی که کرد صد شکافت نی ایشی خواسته می که بخیان برگنم می بیک پلاهمی صاف و محبت صنی	ز دلبرم که رساند نوازش می چشی کردم و دم عفن اوره پا که خود من کرد و غف نیکد نه چرا بیک نی فندش بخود ایش دم کرفت ز ساده میل در گلم پا که وقت شناسان دو کون بهدو

مقام و عیش دنیم پیش و عیش

پیش و ادیشیم در عیش دنیم

دست چون حسنه ادیم در عیش دنیم

سلکنم کل کن زایر حیثت دست

اکر معاشر شفی بوس در دعے

برو بدست کن برودل سیح دنی

سایه کرد پاسا عصر خوسن دنی

لکشتن راز حیثت کان عاد

ارمن باور عدو خواهی حراج دل بر

که فادر زرا علطفها واد سودایی زد و داد

خدابا پیچ عاقل اسا و اخنت مرد

کلاه سه دوری آق که زادی که زد

که دو راه ای منست اکرسازی کز نوری

کمرا و نشته مچون مس غنی شانزی

سجدس آی کز حافظ غول کفن با پوی

برگوی بارگی اندیشم ما ز نور و بروی

چ کل کر حوزه داری خدا راه رف

رسی دارم چو جانی چو حقی سکنید

هر قی کام خوشی حست بر کام می د

جداشد پا رسیر بست کوشناش ای

مانم نه خسری بطری جو ماره

بستان روکار میل بوز عین کری

که دنیا در نهادنست ما و رحای

ساق ششاد دندنی ساعدیشم زندنی

فرمیش بوبنی دان دشدن ای غافی

دان ای عین کزو بخته شود هر خ

دوزه رفت که دست من سکنی کرد

دوزه هر چند که محابی غربت بد

<p>کر نهادست بہر شیخ حشیش ای که هوس بجهی مباریش زندگانی بر ساش ای ای با و صبا عای کام دشوار دست آوری زنگانی</p>	<p>مع زیر ک در صویه مرکز هزار کله از زاده خوکنم رسم است پارس که بخواهد بحاثت ای حسن حافظا کر نزد کام دست اصفهان</p>
<p>بدان مردم دندان در دشنهای بدان شمع خلوکم مار سای دلم خون شد از عصمه سای کجا دو شنه منصال سکل کشانی زصدی برشیں سو قای تجواهه شنکیں لام مویانی که در زمام از دست زده بکای بسی پادشاهی کنم در کدای بایوز است کهای سعادت</p>	<p>سلامی چوبی خوش شای درودی زنور دل پارسان بنی پشم از محمد ماں پیچ بر جای رثوی خان نج کمر دان که بخای عروسی خان کرد پر خست دل خست که مال در دست می صوفی اهل کجا منداشند مرا کن بو بگذاری بی غسل کجا بایوز است کهای سعادت</p>

سهم ۴۷ بخواهید و نخواست
 پس محسم جر عدما کش که زمکلو
 بود بلکه در زمان خلدر رها شد
 اگر سلطنت فخر خشید اید
 قطع ابن مرحدی سری خضر مکن
 خلد است بر سر از خطر کمرای
 حافظ خام طی سمع شرمی این فقر
 کوشوارش زور و دام تو زیبی

سلمی من دخلت بالعرائے
 خرد در زندگ او از اذان و می بوش
 پاسا قی عرب طبل کرام
 جوانی بارزی آردو بار و می
 می باست بدنه ناست و نبر خود
 عدوی بس خوشه ای و خضر
 وصال و دستاف روزی و هشت
 چو عشقش مداني خدا زه ول

بکو حافظ عشر لهای و فی

حکمکه مردی در سفر رشی
 که ای صوفی شرایب که سو هما
 کرد کشت سلما نے بنا شد
 خدا زان خرفه پر خود
 تو اب نے باشد ای دایا بی هر
 نی پنجم شاد و عیش در کس
 در و همان سپره سد باشد که
 درینجا نه بنا تما به مرسام
 نه حافظه را حضور در سن خلوت

خدا آمد که ولی شو بالطف خدا و
 فشم را از زبان بخوبی کسری که می خواست
 ولی خدا رفیعی ندو کا عقل کن
 ۱۷۰۴ی بوسف مصری که سلطنت
 بچشم زنده قاتل و ایشی و در دیگر
 جهان پر و عناد ای حکم و حکایت

خانه هم کرد از مردمی و جو
بر حمام کشیری فر کار قدم

دین مازنگار سود بست و در روی
بیرون حافظ شیر از پسر خصدا

من چکوم حکم را می خودم بروی
دلی کو زده صونتی بیان ب شوی
ایمجان دیده ثابت قدم از عذر بروی
از دور عیش در آیی در عرب موی
خواجہ عصیر مغما کل نو فن بوی
آقش بکشی که میں لفغان سکجه
لطفی از حافظ ما بوي ریاحی آید

ساقی ساده ابرست و بهای بوب جوی
بوی بکرن که این نیشن می خیز
خطبعت جهان بر کرس بکرن
دو لصفت گفت شبو و صد شد ای

طاعت نایخ و خرافات نایکی
پس فایی دیپرو طرف کل کی
سید رسم که خواب اصل دری ای
کاغذت کی ساده از رسید و دی
ای وایی بر کسی که شد این زکری
امروز پر ساقی مهد و جام بی

ساقی پاک که سند نشیخ لادر زنی
کند در بکر و نایک و بست زور کا
مشهاد سوکه منع حس منت گشت
حشش زکان پجمی ای شاخ و بیا
بر هر پسخ و عسویه ای اعماد
رود امراب کو زد و جوز از برای ما

فداش با دره و فرش دا بزی پی اپا ده است سره که استه استه آنکه حکم پر بلط و مرغولی آحد مهر و حصن و با قصای ردم	حشت پس و سلطنت کل که استه سنه باغ بر که بجنت هند کان بسو که مطریان حسن راست کروه حافظ حدث سخونه شت رید
پاران صدای عشقت که سکنده کاری در دست کس نفید زن خشنده زنی زین خاکی ن سعاد ابر داشت عباری کم غابت تو قه بیست بانکنی سانی کر که دار دا سب دو بهاری مرکب کرفته جامی بر ماد لکنده ای در دی و صعب در دیکه دی و دی مسئلل تو ان شمشن در حسن داری	شورت پر طش بغان و زهر طاف چشم جان هند زن نازه بر جان جسمی که دوده باشد ارزوح ازمه چون من سکنه را از من خود په می غشت شتاب و قی خشت دات در بستان خر بغان هند لاله دل چون این کره کشیم دنی رشته چون هر ره روی حافظ در کوش هستم
ساد کار بمانی که بی او داری تو ان دست بوذ او کرس که داری	صبا تو بخت از لف سکنود ای دم که کو سله لسرا عشق دوست داد

خواهد که نشان سخنواری
چکوش هوش مرغای خود کو وی
خوارند ام حست این که در بیو وی
که کنادرسی ارشم سرو و وی
خدای تو که خط و خال سکون وی
زارد سد که غلستان ماهرو واری
خدم برون ناکر مثل بخودی

در آن سبل طبع بح نجفت
نوای ملبت ای کل پسندی فند
بچوغ غورم نشکت نشت با
برس که خودای سرد جو ساز
رمانه که مرست ختن ساده
دم از ملکت خپی حافظه بدل
زکن صد مو حافظه محی کو عرض

ارادی تما سعادتی ازی
که جام جسم کند سود وقتی هری
بنزنشی بود و که بمحترم
که در بر اجرشی و غاب از نظری
چرا بکوششی بامنی گزی
درین معامله عاقل سوکه چیزی
که زین بخت و مژوار تخت و تاج هری
نه در بر اجرشی نه غاب از نظری

طبق سنتی عقده ادمی دری
چو مسند نظرستی دصال جوی
مرا درین طلاقت امکه زنی کرد
تو خود پر عستی ای سوسا ایشان کا
و عای کو ششیان نلا گردان
پا و سلطنت از ناجی کامن
کلاه مرد بست کج ساده ایشان
بزخ و هصل نور حرم حرام

لخون باشد اکرده بیان نهی اری سام سلا ولله العزی	طوف عشی به کام صد بیکن کاش پرست حافظ ایندست کاش
ای پر جام هم داد که ب مری شیدا ز حفیت بیقام نکے فعلی کی انت بشتاب بستے هر که مشهور جهان شکیں نصی جفت باشد چون مرغی کا پسر و کرس بخرا غلغل هنگ جی برادر مسحی بغاکت مانسته	عمر کی بیشت به حاصلی دلallo دشکد هاست درین شهر که قانع سده لعد البرق من الطور و آنسته با دل خوش دچون نادیوس بال کشای صعیسرا بحر طولی کار و ان رفت و تو در راه کیکن کوچوا حدبود بهوای تو برس و خاط
که بگویی بسفر و شان دونه ز هم کجا که بیت غیران برسم به چندی که بتعاستی خارم و گلند ز دم ذنبا ز سپی زنجان شه سلامی کربت روان نادیوس و داشی سپی	که بروز بزد شاهن زن کد ای سدہ ام خراب و نیام و هموزد نو که کعبه شد و شیطانی تسبی عجب از وفای خداون که عصی بکچارم شکایت بکویم ای حکایت

بکشای تبریزگان وزیر حسن خاتمی
کوچن کشند و اکنکش کس نخانی

احمد شیخ اویس حسن امتحان
اکنکه تبریز پادشاه جان حفاظ خواهی
مرجان ایچی پیش لطف خدا از زبان
دولت احمدی و بخوبی سلطان
بخشش و کوشش خاقانی و حکم خان
پیش داد و در کم جانی دهم خان
بعد نیز تو دل می برداش و کده
کرچه دو رسم ساده تو فرج نمی بدم
کی خلاصش تو زار محنت بر کرد
تا کنه حافظ از زندگانه دل داشت

احمد اسد علی محدث السلطان
خان نی خان سه شاه سه شاه پادشاه
دیده نادیده با قیامت نوایان
ماه اکنکش پوراید مدینیش بزم
بر سکن کامل رنگان که در طایع
جلوه بخت تو دل می برداش ساده
کرچه دو رسم ساده تو فرج نمی بدم
سر عاشق که خاکن دیعشوی تو
ای نیم بحری خاک در بوده پادشاه

ما پیغمبر ره در دو خود رسنی
نمایند از نیزه غش عصوت دار کار کار
با کار و ای ای حکایت کرت می پیش
نمایند ای ای زدنی ره بهتر نمایند رسنی

پادشاهی کوئند ای ای ای ای ای ای
عاش شوارمه رونی کار جبار هر آی
و مجلب نعافم دوی ای ای ای ای ای ای
با صرف دنای ای ای ای ای ای ای ای

کرناج سر بلندی اینستی خاک سنتی
 سه لست نخنی می در جنوب دوستی
 نمازگرس نو با ما کو در در بورستی
 آری طب برق رندی خالا کسبتی
 کر سرکشی زمانی با مانی شستی
 با کار فزان حکارت کربتی پستی
 ای کو ز استینان ناکی در ازدی
 در استان جانان ز داشان ندش
 خدا راه جان بکار هکل عذر آنجوا
 در کوشش سلامت سور کی دلو دود
 در نسب طلاقت خامی شان گفت
 از تو ز رویده بودم آن فتنه ما کجا
 در حلقه معالم دو شم بظر کفنه
 صونی ساره سما حافظه فرآمده ردا

ابد کر از ای خاده ز خان ای خدا
 شاید که باسته فکلت دست نکند
 شد اد که کرو سر عقل کنی کوش
 جان پیدا کم از حسرت دلم را تو خون
 چنان چه سبارز دو کار مدم
 از تبره شب بخوبی خان ملب
 در خانه عالم چند شنی ز ملات
 پر خاک درت سب ام از دیده و قصد
 مر جاک دوی رزو پیشان ای خدا
 کر شند ای خمیر حسوان ای خدا
 آدم صفت از دو صد رضوان ای خدا
 باشد که چو خوش شد در خشان ای خدا
 کر غنچه هکل حرم و حسن ای خدا
 وقت که بخون می مانی ای خدا
 وقت که ارزوت سلطان ای خدا
 نا بود که تو خون سر جنی ای خدا

حافظ گمن مذکور که آن خبر دوچنان

پار اند و از گلبه اخراج شد

ایم دفت خودی درست سعادتی
و صفت نادی که خوش صحیح و می
بینیت سر ایشان که کامی داری
که ازان پا سفر کرده سعادتی
تویی بدل که دری سین دوامی
تویی ام روز دری شهر که نامی داری
پر کن حمیش ده که پر دامی داری
شناوه خواجه اکرم زنگنه شادی
بوکه خون حافظت خر عالمی

ای که در کوی خرابات نعامتی
ای که باز لف و رخ باز کند ای
ای که باز لف دلارام گردیدی خلو
ای سبسا سوچکان بر سرمه شطر
مده بان شد هنگ وزیر خاکاری
جامی از طلب بار تو عربی خود
حال سر بر تو خوشی ایشان دی
بوی جان از ب خداون قبح
بس دعای سحرت مو نحن خواهی

خطب صحیفه کل و کل کار مکشی
از خلو تم بخایه حمت ریکشی
سردم پاد آس ب سکون و حشرت
سهردار وی خواص سبار ای بولی بنت

رس خوش رفی که بر بکل ریکشی
سردم پاد آس ب سکون و حشرت
که سر تو بسته فرانک می برد
که سر تو بسته فرانک می برد

املا:

<p>نَسْوَتِي مُغْتَرْدَه سَادَهْرَه وَهْرَبْنَهْ كَبْرَدَه هَمَاهْرَه إِيْ نَاهَرَهْ كَلَهْ كَدَهْ نَاهَرَهْ مَيْ بَحَرَهْ كَلَهْ طَهَرَهْ دَلَهْ دَهْ</p>	<p>اَكَشْ حَرَمْ شَسْ نَهَانَهْ مَهَا بَاهَشْ دَاهَرَهْ نَوَهْ دَهَرَهْ كَهْنَهْ هَاهَهْ كَهْشَهْ دَهَرَهْ دَعَهْ كَهْشَهْ حَفَظَهْ كَهْ مَهَطَهْ لَهْ دَهَرَهْ دَهْ</p>
<p>سُورَهْ سَهْرَهْ سَهْرَهْ سَهْرَهْ فَصَدَهْ فَهْ قَوْمَهْ خَطَابَهْ سَهْهَهْ سَهْهَهْ سَهْهَهْ سَهْهَهْ سَهْهَهْ بَسْرَهْ كَهْرَهْ بَسْرَهْ كَهْرَهْ قَوْلَهْ صَاحِبَهْ عَصَافَهْ نَوَاهَهْ أَزْهَهْ جَهَشَهْ مَهْسُونَهْ تَكَهْ كَهْ دَعَاهْ بَرَهْ دَعَاهْ حَمَاهَهْ</p>	<p>اَيَ كَهْ دَهَرَهْ مَاهَهْ دَهَرَهْ دَهَرَهْ دَهَرَهْ بَلَهْ سَهْرَهْ مَاهَهْ دَهَرَهْ دَهَرَهْ بَلَهْ سَهْرَهْ مَاهَهْ دَهَرَهْ دَهَرَهْ بَلَهْ سَهْرَهْ مَاهَهْ نَفَرَهْ كَهْرَهْ بَسْرَهْ كَهْرَهْ نَفَرَهْ كَهْرَهْ بَسْرَهْ كَهْرَهْ</p>
<p>اَكَشْ خَطَهْ كَهْ سَهْرَهْ سَهْرَهْ هَرَهْ دَهَرَهْ دَهَرَهْ دَهَرَهْ آهَهْ دَهَرَهْ دَهَرَهْ دَهَرَهْ</p>	<p>كَهْ دَهَرَهْ دَهَرَهْ دَهَرَهْ دَهَرَهْ دَهَرَهْ دَهَرَهْ دَهَرَهْ دَهَرَهْ دَهَرَهْ دَهَرَهْ دَهَرَهْ</p>

در دست دی صون و هست کن شنی چون باش زرنست سازم شنی کب بشنه می دلوش بی دل کنی جهت رخوی که بود عاشق شنی	تمان نیم لعنه دل سکوه کرده در صطبه عش غشم نتو اگزد مفروش باغ ارم و تخت مدد اگی عشم و بنای دلی بدل دام
کو امر وی اصلی باک سرشنی هر آر تو خود ارم جا نی بشنی در آب محبت کل آدم شنی تصدر حسنس بود چک دی که شنی	آکو دکه خرق خرا بی جهانت کلکت که مرزاو زبان سکنی بش سکار و جود از زدی رنگ نویشنی ار دست چرا هست سر زلف تو حافظ

فدای خاک در دوست ارجمنی من المیعنی ای سعاد سلا سبان بازده رکنی اکنی شنی غیر قطبب دو ای و ای استفانی رات عن صفات الحجی فتاب شنی مدت خرد و مرت خر خانی اکر سر بر دی جو هاست در زمام	انست روایح رنده الحجی در داعر پام دوست پسندن سعاد سلا پا شام عشر پا پا آب دین پی او آدویعت بجد فقرت ناص عهد بسی خاند که روز فراق بارت آ خوادمی که در آیی و کویت سلا بعد منی و قدصرت دام اکمل
---	--

تو شاد شده بغير مادي من بعلا	ابدست که زدت جنت نمود
غلطفه و عن روضها اين حما	او نفه و عن دني لا راک طار
که کاه لطفه بين می بز دنگ	پلک در خشاست سعادت

لطف کرد ي ها بر زمانه اند حابا نبرانک نفس خود و رات مدا جام خمسه و طلب که فراسایند ز آيشان پروانه او را خطر اند که در عالم باشد تو اند نهانی پر شر و اخیل خوابند از عطفه مرجان که اند تشهاب کرد ي و گردان او را وز حار روی را در حبابند ساده مقصود را از رخ نهادند حافظه خلوت نیش را در شرابند ساده دولت بدین کنج خوابند	ای که بر ماه از خط شکنی بیدا ماه خواه کرد باما آب و رک غار کوی خوبی برمی رخوان خیمه باش مرکسی با شع رشارت بوجی عشق طاعت من که جهانی خرام نکن خواب پداران سبی امکه از عالم دوا روا را سکوه ای کند جام افرا رنهار آب شیرست که سر زاره پر و دارخ بگفتدي بگفت و چلاه ماهه خوار جام خمسه و که داریم آفته و غریک محو ز محل می باش کنج عشون خونهادی بروان بران
---	--

عن کند حمزه ماک رفاب خنی
از قبیل شیر چون آتش آش امدا

از برای صد دل دکر و نم زنگرفت
حضرت الدین شاه بخشی که خصم علما

بجان او که کرم دست سخا بود
کیم فرمه اور بن کند خاکداش بود
کشنه سپش سد بکان او بود
دل در منع که بکنده مهران بود
اگر جانت کر انعامه جاده اوان
که ببرد و بزده حاکم اور او بود
اگر چو سون از آزاده و زبانه بود
اگر نه سدم مرغاص صبح خواهد

اگر دلم سنبی پای بند طیزه او
برخ خود فلکت بی نظر افانت
مکعبنی که به اصبت خاک پس ای
در آمدی زورم کاشکی خلیع نوز
به بند کی قدش سر و تصرف کشی
بر سود نماز حافظ بردن کی ناد

بعوت عبل و فشری که بزمی
و خبره سبته ارزک و بوی ضلیل بنا
نه زدست پاره حسبکنی
مجوی غفله مردت که شنی شرکه
بغشت هم خنی مادر ام است پا

بعوت عبل و فشری که بزمی
و خبره سبته ارزک و بوی ضلیل بنا
چو کل نفای برا فکنه و منع رهبو
زنای پسخ تخدی که نایت نام
سکوه و سلطنت و حکم کی بناست

<p>بقوی طرب و ساقی غنبوی و فلامنت من اما، کل شی هے که مر که عشق دینا خرد وای بو دبه شادی روح روان خامط سماکه بسرا و کرم و در و فهمانی</p>	<p>خوبیه داری برای خوارکاں گزش چوست آمحات بدست شه مهر نوشته ام برای ایوان حجت الماء سخا نامه دینخی طلی کنم شراب کجا حسنه بوسی خدا شزو و ساخت</p>
<p>خوشباش انکه بوزاد حسن ازدوا نایم پسح معنی زن خبر سان زیر عصر روزی و زنی شود و آدم که سپنوباش کل خط سالی در خواب می دنده حشم بخیر خا شد شخص ن تو اعلم با بکات عی ملا زیسته زن پا مد بر جرت اتحاد</p>	<p>بکرف کا حجت چون عشن من کجا در دم می تختند کا در صور عقل شده خاطر حاصل کر زن کنم آدم که بانو باش کس عنت زدی چون من خجال رو بت جانا کوچا رحم آربول من کز مهر زدی حجت حافظ مکن سکا بت کر و صلی بر حجا</p>
<p>غامد اکرس شان آشنا یه کنون اهل سفر و سنت کدا</p>	<p>غمد اکرس سوم سو قایه بر غذا ز فاقه ز ز سر سی</p>

نمی پندرعزم بکدم راه بی
 شاع اوست این دم های
 که دل از آن فشره اید روشنای
 اگر خود نه ایشان بشناسی
 روح بردی بکن در پیونای
 درین درد و عنای چون فی دوای
 که کرازها فتادی باشانی
 کسی کو فاصلت امروز در در
 و بکن جا هست اید عزم
 و کر شاعر بخانم عزم چون آی
 بخندش جویی بکن و اسان
 خود رکوش هوشم دی ملکت
 قاععت را بصاعت ساز و میوز
 ای ای حافظ بجان بن پند منش

و زندگانی که منی بگرد و
 بگند ای که نویی زندگانی
 عاشقانه ای ای ای که بگزینی
 طاری مصحت و فت در آن می ی
 ای ای ای ای ای ای ای ای
 ای که منظمه بزرگ که حفظ منی
 بگزینی که با مردم میشینی
 پدی سهل بود که بندویی دینی
 تو مکر رب جویی بهوس شنی
 بخند ای که نویی زندگانی
 صبر بر جویی وقت حکم کر نکنم
 عجب ای لطف تو ای کل که شنی نمای
 ادب و شرم را چشید و مهربانی
 سخن پی غرض زندگانی مخلص شنی
 پارسایی چون بگزینی دل ای
 کرامات سلامت هرم باشی

چون

کو خوشتر نمک و نازه بر از سرمه که بر سرمه نصی و دمی ششی بلع الطافه عن سخن عینی پنهان	حیم ام که خرامی تماشای حمن بشه زانی مرشد کم کنگره ای رخت بسی اسک چو صبر از دل خاک
چغم زحال صعنفان ناوان که حکم بر سرمه زاده کان روائی بان مجمع خوبان کنی ساده ای سودای رطبه کس بر ارعان علی شخصی در انددم که سرکار کم سر اخون تو ای که جایی دن بعضه حون هن خشنه دگران داری که همان شده اکر بار مهر بان دار رو بکه حرسه مرادت حیان دار چشم زماله و فرا دیبا غدان دی	ز اکه حرسه مرادت در جهان بحواه جان دول ز کلک دل ای بان بان نداری و دارم مح که سر پاصل روی تراست در خور بر شنی که سکد و حیی خی کم غلبان پیش دخور دل سن چسته رکت صدمه زار مر جهات کم خبای مرستان علام و دل بوصل دوت کرت دوت بد بهم چو کل جامن ایش لاغ می بری خا
حوزه ز عزت روی نور کلی خار	چ سردا کر چسته امی دمی نکردا

زکفرافت نو مرحله دا سوئی
مرد بخوبی خمی خمی مارجوی
شارخاک دست نقد جان من خرد
ولامبشه مرنی ای رلف دلند
سرم رفت وزمانی بر زندگانی
چون قطع کفتش ادریسان داره

زخم پشم تو سرکوش و هماره
که درست نمر سوت آه مداره
که جست نقدر و از این تو مداره
چو سبته دای شدی کی کشیده
دل کرفت و بودت سرکرفا ری
تجده کفت که حافظه بود رکای

خرقه جانی کرو باده و دو هر جانی
دو کن رم مثانه سسے بالا
کشنه سرکوش حشم از غم دل دری
کر فوی دجام بیم منت کس برو
وزیر پروانه ندارد و سخن روای
روزمه ای سلیمانی ناما
که در کرمی خونم پسخ زم ارای
برادر سکنه باده فت دلی زرای
آه اکراز پی ام زور کو دو داره

در سه در بغان نسبت چون سیدا
چو بحابته ام از دیده بدیان کم
کشتی با به سا در که مردانی بخ دو
محن خبر کمو مابین معشه و درست
ترابی کفته که شمع برادر دیران
زیگس از لافت نهاد که هم کو هر
کرده ام تو بدرست صنمی با داده دوش
این صدم حضیش آمد که خود گفت
که سلامی نسبت که حافظه داره

<p>آه بکوشن ناکنم او از مله و اذر چن گفت و زو باد غلعن بکشم اذران چن و باع دسم کل هار خاکشنه و بمل قوس چون کرد و لم ایر او را عیب پس کل شکنفه مشود بن باع راد حافظ ندارد این طبع رنجان کرد و از دنار عیب و دار و تفصیلی</p>	<p>رغم باع صبح دمی ناصنم کلی سکس چو پیش کلی کشندلا بکشم اذران چن و باع دسم کل هار خاکشنه و بمل قوس چون کرد و لم ایر او را عیب پس کل شکنفه مشود بن باع راد حافظ ندارد این طبع رنجان کرد و از دنار عیب و دار و تفصیلی</p>
---	---

<p>سلام اسد ما کر المیب و عادیت المیانی و المیانی علی داد الاراک د منی و عا کوی عذر سان جام بهر نه ل کرد و آر و خدا رخت صد جال و کرا فرو شال اجل که در حسنه نفع بابت شعر محکم راحی فی کل جن</p>	<p>سلام اسد ما کر المیب و عادیت المیانی و المیانی علی داد الاراک د منی و عا کوی عذر سان جام بهر نه ل کرد و آر و خدا رخت صد جال و کرا فرو شال اجل که در حسنه نفع بابت شعر محکم راحی فی کل جن</p>
---	---

نونی باد که باشی و نه سلست	بدان هاشش قدر آفسن باز
که کرد کش خطا به باز	سوبدایی دل من ناچا است
سپاد از شور سودای تو خانی	کجای هم و صمال چون لو شاه
من فرام رندلا ابا بله	خدادو خاک حافظ راع غض من است
و علم اسد حسی من سوا بله	

سلسته عالم در دست ای در نعما	دل تهمایی بجان آمد خدار احمد
چشم آسا بش که دار و آسره رو	ساقا جامی ساور تاما ساهم دی
بجزر ناخطر بدان رنگ ببر قدم	کر جا شش بوی خونی بیان بی
بزرک بخشش من احوال من خدیده	صعب کاری بوجخت خالی بر شاعی
بخشش در چاه بصر از برش تحمل	شاه رکان غفت انجان کوسنی
در طربتی عصیانی طلساش باز	ریش با آذل که با در و نو خواه
امل کام و نازد اور کوی زدن	رسروی بدها سوزنی خامی سعنی
او تمی در عالم خاکی نمی ابد	علمی رنو ساد ساخت و زنادی

کربه خاک حافظ پیش اینجا ی است
کا عرض طوفان نادر سمعت در یابی

صحیح

صحبت و شاد سکنه از ابر بجهنی
 در بجهت مایی و سینی خفا و هام آمی
 خون خاپه خور که حالت خون
 سانه بدم بیش که غم و بیتن باشد
 که صبح دم خواره را در دسته ده
 می و ده که سر کوش من آور رجک ده
 حافظه پر نبارنی بزدگانی می
 سانه بدم بیش که غم و بیتن باشد

کشت قصه شوقی دیدنی باشد
 بس که گفته ام از شوق با دو دیده خون
 عجب و اندی و عزیز جاذب است
 بخواک نای خود را بروزی لاله ده
 صبا عرفان کشت ساق خضر
 وع ایکا سل نخشم نهد مری
 که از ده کند عجب و ایس باشد
 ای شفاهه در من پیش ایست باری
 سانه بدم بیش که غم و بیتن باشد

بِ صَفَرِ حَسْنٍ وَ حَاطِهِ حَكْمَةِ نَطْقِي

کُوچون صفات آنی و رای اگر

بَشْ مَيْ بُوسْمَ وَ بِكْلَمَ مَيْ	بَشْ مَيْ بُوسْمَ وَ بِكْلَمَ مَيْ
ذَارِسْ سِنْدَوْمَ كَفْ بَاكِ	ذَارِسْ سِنْدَوْمَ كَفْ بَاكِ
كَمْ جَامِي وَ زَحْبَمْ كَمْ بَنْ	كَمْ جَامِي وَ زَحْبَمْ كَمْ بَنْ
رَكْشْ بَخْرَشْ نَجْرَوْمَ ازْدِي	رَكْشْ بَخْرَشْ نَجْرَوْمَ ازْدِي
بَسْ طَازْ بَهْمَحْوَنْ غَنْهَ كَلْ طَلِي	بَسْ طَازْ بَهْمَحْوَنْ غَنْهَ كَلْ طَلِي
بَيْعَلْشَ اَيْ سَافَيْ مَدَهَيْ	بَيْعَلْشَ اَيْ سَافَيْ مَدَهَيْ
كَبَادَهْ خَونْ جَاهَشْ دَرْكَ لَبِي	جَهَادَهْ جَانْ اَرَهَ فَالَّبَهْ صَدَهَيْ
سَهَادَهْ دَسْتْ جَامِي مَادَهَيْ	سَهَادَهْ دَسْتْ جَامِي مَادَهَيْ
رَحْشَ مَيْ بُوسْمَ وَ كَلْ بَكْلَهَ خَوِي	رَحْشَ مَيْ بُوسْمَ وَ خَونْ بَخْوَرْ جَامِ
حَدَثَ پَيْ رَمَانِي شَنْدَوْزَهَيْ	حَدَثَ پَيْ رَمَانِي شَنْدَوْزَهَيْ

مَيْ حَوَادَهْ وَ كَلْ اَفَشَانْ كَنْ نَزَهَرْ بَهِي	مَيْ حَوَادَهْ وَ كَلْ اَفَشَانْ كَنْ نَزَهَرْ بَهِي
بَهْ بَهْرَيِي وَ زَجْ بُوسِي مَيْ شَهِي كَلْ بَهِي	بَهْ بَهْرَيِي وَ زَجْ بُوسِي مَيْ شَهِي كَلْ بَهِي
نَهَرَوْ سَهَرَزَهْ زَرَفَهَهْ تَوْدَجَهَيِي	نَهَرَوْ سَهَرَزَهْ زَرَفَهَهْ تَوْدَجَهَيِي

در راب و پر کنخی از نهاده مکونه خوشبوهی اکبر بودی بوسش در جوی	امروز که بازدارست بر جوش خودار آن حسنه که هر حدش صد ها دش
طرف سری بر بندارهای سکویی بلل برا سازی حافظ در جا کنی	چشمی شمع کنور وی در کله را باز مر مرغ بستانی کلشن شیاه

دوه مندح که بی می خلیس نموده مطرب بین ای ساقی مرد هر آن	محمور عام شفتم ساقی مرد هر آن پن رخ حومه است در دروده
نمایند و زدن اندر سردم پسچ از عصونه و حالت راجحال حا	شد حلقه فاست من می بعد ران در رعنی در دست خواران احمد و دار
کی شده سر کرد او از لعنه هر آن حافظ صنیعی دل صدیخ بن	

که بسی کل دیده باز بو در کل است که تو خود و اینی اکبر در کن و عالی	نو همبار است در ای کش خودان من کن کنم که کنونی کی شمع خدیو
و غفت ای کاد کند سود که قابل است جیفت شد که رکا رکه عاقل است	چنان در دروده بی می برسد و بگو اژسر هر در تی و فرق حالی دست
رتفن آسان بوجار و افت نزل است	که خود را بگشت بر از هم زمانه ای دست

کش و در درن فضیل بی
صد آس سا پی بوع عامل بی

نقیرت بر دفعه دینی کرب
حافظ کرد و اینست ملت باشد

گذ بکوی غلان کن آر زمان کند و داد
مرد می نهرمان بران جان کند و داد
ر لعل روح فرات بخشش زان کند و داد
نویم دادی کریم خواه کند و داد
ایسرویش کز فی کوش خاند و داد
لطخه است که اداران سان کند و داد
صیث عشن هان کن کن کند و داد

صیح سعادت بدش کن کند و داد
دو شک صورت رازی داده بر میرزا
پکو که جاس ضیغم نزست قدر
من بن دو حرف نو ششم خان کن غیر
خانل تمح نوبما حدث نست و داد
امد و دکر در کشت حکوم نزند م
کمیت نزکی نارزی در بغا طر خا

وزار جهد بکردم که بارس باشد
این خاطر را بد و ارس باشد
لو در سان خفت او ز کاره من باشد
اکر کنم کلمه را ز دار من باشد
کرا هوی چون بکرم شکار من باشد

مزار جهد بکردم که بارس باشد
چه راع و بده شب ز مزاده دار من دی
چو حسرزاده عاحت ز مکان زند
داران عجیب که جویس دلم ز عسوه
ش و غسله ال خود بیش صید لاغر

<p>اکر اور کنی و فصن دار می باشے کرت ز دست برآید بکار می باشی و می نہیں ل بکار می باشے چای کاشت روشن دلکش رن مکار از گو کرم خوش باشی</p>	<p>س پور کر کر ز دلپت کر ده عالم رن در آن چن که بمان دست عشقان کش و می بکلب اخراج عشقان کاشی عنان بن مراد نیم سبز جود که من روح حافظ ششم جوی کی</p>
<p>سافی می کل کلت خلاب کشی لشکن تو کدوی سرا و بھر شی اچا کر بھر بنت خوی و خوار کر باش نہیت سازم نکبت خوری و سرای خوشی</p>	<p>اکنون کوکلکشت چن بارشی کر محبت بر منیح باد دلک جمل می عسلیم تو خلک راجح بر خاک در خاچ کر ایوان حالا ذاته کمن ارشیم بحکات خدم</p>
<p>سست کر آنکششی عین خوازی و سو ش سکفت بحاظ</p>	<p> بشوا بن کنی که خود را عزم آزاد کنی آخر الامر کل کوزه کران خواشی کرا آن دیمانی که بنت ہوئی</p>

کمر اس باب ب مرزگی در آن دست
 کر نگای سری نیز راه دل آفان
 که غش پاکند و دنی ساد و کن
 ای ساعیش که با محبت خود را
 که جهان پس و مرسن آزاد کن

پچه بر جای زنگها ن توان زدن
 اجره باشد ای خردمندان
 قاطعت که هم فیض خود داشت
 کار خواه کر حبشه اینه که ازی خا
 ای صبا بد کی خواجه جلال آن

که هم ناپدید می بینی و هم نشیده
 خدا را گزمه شیش که کش شاه
 که از هر فده و لغش هزار طالع
 که درین فی صریح افت می طلب
 بدانی نش در حمل اهل که درخون
 کنم احلاص امت ای ملکن بجهنم

مو اح اه نام جانا و بدمام کرد
 علاست کو چه در با خدا را عاس و سر
 پیشان رلف و صوفی ای اسی
 هنگ و رسیده آدم زمیں نیز کرد
 درین عیش شبکر کی رو خواب پر
 خان حسنه رفع فری بد به

که بیسرا نرم دست دهد ماده
 بشش باده و جانی ستم زیانی
 ای من ای بنا نیست سارک داشت

هن شیر از کوی خرابات ناشد جا
 اذرو سکشم از تو چه میان دارم
 جانی من در بخاست هر روح و

<p>سخن په مکبر معنی نار آیه که مر اینست بضرر تو دکر روا آیه ذا کوست از زی ام زدن قصی فردی</p>	<p>باد ب باش کنم کرس نو افتش قص نه عذر و در خاطر ما کی خبیه رحم کن بر دل محبت و خ خواج</p>
<p>آیدان پنج غم از دل بر کنی سر کرد چند حس حم دنی کی زنی از جو شتن لاف منی جهوز نمکت آن بزی و در دنی کر دن سالوسن نتوی شکنی خوش دار بای معنوی ا</p>	<p>نوش کن جام شراب نکنی دل کشاده دار چون خام شراب چون ز جام سخوی طلی کشی شکن سان شود قدم نی محو آه دل بی در بند نام در آه دا خرزو جبدی کن خ حافظ نا مکر</p>
<p>از در ما در آگر طالب عشق هدی آب ز دبر اشش سخجره محمدی قال رسول ربنا ما اما ظلمان دی سو سن در سر دل بو جله شو نعده ای کل جنسی شده دم مرن اجردی</p>	<p>نور خدا نامیت آینه مجردی ما و ده که دوزخ اندام کناده کا سجده بازی کنی هر دم نمیت ای که تو بین حال نیش سو جی کنی جان دل نو خاطرا نیش دام دو</p>

ای اریخ تو بد ای اوز را و سای
 کلک تو بارکن سد بر مکان دین کن
 بدار من سایدا نوار ای اسیم
 در حشت سیمان کرسکن شکن
 پندارچ کاه کاهی برسه نه کلا
 بیکی کرا آساشن رفیض خود آه
 کلکن بو حوش نو بسید بار و غای
 ای عضر نو مخلوق ارکسای عزت
 غربت پادشاه کری بیت خانم
 دامن دولت نجند بر عزیز شش
 جانی که بر قی خیان برآدمی
 کر بر دوی تیغفت رجا معن الله
 سائے ساره آی ز خشک خراست
 چه فخر خواه شامت که کاه می برد

در گفت تو همان صد محبت آنی
 صد شمشاب جوانی رفطره کی
 کلکان نست دخانم و نمای هم
 برعقل و داشت و خدم در من و نای
 مرعن فیفت و اندیشی باشد
 همان جهان کنکه دست سای
 تعویذ جان فرامی افسون عمر کی
 دی دولت تو این از صفت نای
 ایکن زبده دعوی و محبت کی
 کر خان لی پرسی ز جا بس کی
 دار ایکونه زند و دعوی سکنای
 با قوت سخ رو و نجند که کی
 ناخرفتها شویم ارجعب خان
 رخشش بخت همان را بعد خوی

پا ملیقا و البر ایما با و است العطا
 عطیها علی عسلی علت به الدواد

جز قدم مر جایی طایفون قدم
 سکنم در حب نواطن ای امارتی
 آبدانی توکه بخواج عاشق خوار
 صحبت عشاق مد بناست کند
 کر چن در حلقه مخدع لاعضی مده
 حرس بهم بعد خواهی خجالتی
 آن کذشت ابدل به خوار می خورد
 ساقه ای داده که و بکار بر زردی
 خواجه نوران شاه خادل ای خلاعک
 سورث جا به و جلال منفصل خیل
 کان مردی مروت معدن صفا و
 ران او ضاع بدحت ناطر علام
 صاحب کافی کجا و خواهد و ای
 آستانت موضع دوت یا کوئی
 بخت پدرت چویی مصادری خود
 غلب مخواهان شکست خالع بیعا

سادهان کردی مر انارزم راز پادشاه
 زاکه شیخ آزاد و مدنی شاییدم
 ناز شیکر و کارت آه محمد
 خوش نمکن ما ده و زد و مخشنگ
 مهره نوان بر دی ای ای ای ای
 لار و کل ای خلر پا بان حرم
 پار باز آید محمد اسد عسنه بر خرم
 نوک لکل خواجه بر پشور خاطر داد
 بدر آفاق علی عنان ای اوری عرب الام
 مظفر ای ای ای ای ای ای ای ای
 جز عدل ای ساست عصر نظر کرم
 هاجی ای ای ای طبعان فاسخ خلیم و خیم
 کافی دوانی تویی ای صاحب کرم
 دار دی ای فخر معلق شن کیخ قدم
 خشنگ بگرد و دن سخنرا اید و سایع ای
 سر کار ای شکنده فروز کر دلهم

بیت ای باب لی بابت ای هجات ایم کام درس سود بوجان و بوس سده کی ای رب نو آنگرد مکاریم علم ای هفت دیده شد حامیم این دعا بر این خان کشتندل جان در فرم	دان زن پذیری که خانه بزری بر قدم زینهار ای علیکن لکار صاحب دوزن شوح احوال او ایخی بوالعیت هرمه با شما اخلاص کریم حاجت نهیست آیهان با مشهد پیشکی دهانت نادم
--	--

مُلْكُهُمْ مُلْكُهُمْ مُلْكُهُمْ مُلْكُهُمْ

یعنی علام شاعم و بونکه خود رم کامی که خواستم رضاشد میترم پر از پسر دموایی جو هبنت ای رم از جام شاهجه به عکش خوش رم ملوک ای خانم و سکنی ای رم کی زک آخوند که طبع خوکرم ای اگفته کمال و سلیماناد رم ای هم بر که هست کنم ای کجا رم با این محبت نام بر ای داد منظفرم من خود خوش پس نکنم ای کمک رم	چه رحیم رهنا و حامل بر ای رم سافی ها که ای از هد و بخت کارهای چامی بده که باری ای بودی شنا را هم مرن بصفت نیاز خبر کن شاد من ای بعثش سانم مرور میل من خود تو شش بزم نو دوم هزار ور بادرت بیشود ای بندی ای بند که بر کنم دل ای زن و برد ای دم ای زن مسنود بس محمد خان رحیم خبر کن کرد و ن خوک و نظم شم ای بانام شنا
--	---

عمه است من هم باعث نشود
 شام صفت و طور حسنه می رسد
 ای شاه پسر که هر چشم کرد و از سوی
 بال پری دارم و این طرف را که
 شوم می بخوبد همکل کشاد
 بر کشتنی ای که کند شتم عصایش
 بوبی تومی شبندم و بر بادری یعنی
 سنتی آب یکد و بخت و صحن نیزه
 ب پرسنسر و فلکم داده باری یعنی
 سکر خدا که باز درین ایج که بر با
 نام زکار خانه عشق محظی باشد
 شبیل لاسد بیضید و لم حمل کرد
 ای عشقان روی تو از دور شسته
 جانم که سند کردن بخوبت
 بر من خواهد سایر خوشبته سلطنت
 مخصوص و از عیناً علیه بازدار سرت

حافظه جان محبت بول وال

بر این چن کو هست خداوند اکرم

هزار کند دریں کا رست نماد نه
نجاتی تو از دید مر سلما نه
که در دلی هبہ رویش را بخوا
ساد خسته سدت که هر سرا
که کنهاست این سریع ساما
بگویم و نکنم هر زن در سلما
بگویی سپکد و تسد و مدر نه
که ز جسته و زمانه راست همان
که ناخداش کنندار و از زمانه
و کر نه حال بگویم با ضفت شن
که خسته از زحال انسی و جان
که سید حسنه اش از هجره دور داشت
که هست بزرگ نام عالم فای
ز آرد سد که کنی دعوی جهان نه

زو ببری نو آن لاف ز بانه
بچر سکر دسته نه بیانه
هزار سلطنت و ببری بیانه
چ کرد و پا که بر ایخته زنی
بهم شنی زمان سری فرواد
پادشاهه ز گعن که صد حکات خوش
نجا کی پی سبوحی شاکن نهان
بسیح ز اهر طار مررت قشم
بنام طرزه دلند خوش بکن
کمچشم غائب رخان حافظه باز
و ز برشا نهان خواهد رسن زمان
و امام دولت دوس محمد علی
طراز دولت باقی را ای ز پا
رنی حسنه حضائی که کانه فکر صورا

اگر زیست عطی داد نشکن شو
 تو نی که صورت جسم را جو مانت
 کو هم پر بعظیم رضب ساید کرد
 درون خوت کرد پیان قدم قد
 سوابق کرنست را چکنید سرخ کنم
 صواعق سخت را چکنید سرخ کنم
 کن کن که نشاد کل را بسند و کارپ
 شبابی این سلطان کل سازد و با
 بحکم خوشن آمد که میلی کن
 که مکذل چشی مزود مرد این
 کشو که می خوردی با جمال کل کن
 بلکه هفت گل پسر کریمان بر جان
 بخواهیم بین مردمی خود ای
 روز مرنا ای ای خود را بخان
 پر ان بر سینه رحمی نیم خود بهمه
 درون رزو کل من غیره می سازد

مر بیست زین رو بند بو را بان
 چو حسنه ملکی و بیان انسان
 که در پا لافت نصب بر بر ترا ای
 صدر گلایت تو باشد صحابه و خان
 بشارکت اصوات که رسانید خان
 نخود باشد این فستیمهای طوفان
 چو حسنه صد بیت هدم جان
 بساد با حسنه با غنیمه ای نفان
 نفع خبر دیگفت از خندان
 که در حشت شرایی حلول رهان
 که باز کار و کسر بخواری شهان
 بگوشش کارکلی مل داد خوبی سما
 مر که هفت راطفه سرخ بروان
 که بخوبی شد ارجمند بیمه سما
 که لافت نبرد اراده لطف روح خوا
 ز بهزاده حصم بعل کلا

که عجز جام می احت کند که را بخواه
 طبرسرای و درست سایقا کند
 برآمدی و پس آقشان خدما
 نوادوی آدم صبح اید که راه
 دلی محلن خاص خودم بخواه
 شیده ام که زدن به سکنی که کا
 دکر زبان تو خوش و رحمدار
 دلست کنی زدن سخن خواه
 لعاب تجھی با کنایه
 دخانی کرسی نزد همچو
 چنین منتاع نصیحی خوب نداور
 هزار سال تجھی خدسته میان
 که دل عفو بین ما جرا پوشه
 خن دار کشیدم ولی اسدم
 نزدیش نکار و زخم را کان
 بسی نما بهدار اصیل باضیح
 شکفتہ با دلک دلمت شاهان
 بنای گلک رشاخ اهل نعموده

چمن لطف هر گزه بر جان کرد
 سده دوم که سیما بوی سان کرد
 افقی چکن شفیع کان کاستان کرد
 موادی که همچون شنید
 که رضوی حکایت بر ایمان نهاده
 نوای حکایت بر ایمان نهاده
 افقی چکن شفیع کان کاستان کرد
 پسر چوزن سر کشیده
 بزم داغ سبید شاهزاده
 حسوسوار گلک سکن و بخان کرد

نیز هکاه حسن روکه خوش نمایش است
 حسب ساکن که دادم خوزن شاهزاد
 در اخحاد میولا و اختلاف صور
 چنان شایی کریم است در بر رفظ
 من امداد که دم کم است اسرا کم
 حد حالت است که کل این عبارت در خ
 چهار تو است که نویسه ای اینجاست
 حرا بعد از هشتم و حضرت سهرداده
 صبره دل کش کمیس هر آن به
 چون شرکه با فنا ای راز سده غم
 بیست ساقی مهدوی من که از زن
 سپاهی در دار بار و دار میشاند
 نوای محلی بیشتر از جهان
 فریاد چشت بر و شاعر
 سکمه زی که حسنه بیم بقیم او حسنه
 جمال حسنه هامد شیخ ابو الحسن

کنم که بزرگلک برادری عصری
 نخست مانی او فرق و قدران کرد
 بزرق نفع وی نیش مدوف کرد
 بسته پی خوبی خود پیش از شر و
 بچای خود بود از دراوه شر و
 فرق در فرع که بند تو ایام
 چه فکر صفت ام که کنان کرد
 حاکم روح از ایام و زیب سان کرد
 کنند پاچشی وی که کنان کرد
 که شتری نیش کار خود از این کرد
 که از صفاتی رحمت داشت
 که وزرا کار برادر حرف اینجان کرد
 سر اکن کشکش کرد و در دهان
 نخست بکند و جنس طریق آن کرد
 خود فت کار بدو شیخ ایام
 که نخست فرمان ام از رخوا کرد
 نخست در کشکش ایام کرد

چون غیره محسوس شد که شدن
 بایوج ماه کشد ویج حول چون خرد
 عویس خاوری را شرم رایی نوار
 ای عظیم و فاری که هر که خود
 کند پیچ خطر و مه تسبیت
 مدام دری طعنه است برسود عدو
 فلکت خوبی کسان بکردند
 علایی که کشدی سعادتی داشت
 از اینجان تو ایام راغص نیست
 و کرمانی صحف ایام ملد نیست
 مذاق جانشی فتحی عزم شد این
 دلبر خود کشش بود که در مرد حا
 چه جای حکمت مند بجام باز داد
 لطف عیب سختی رخ ایمه سما
 کشکش حلاوت پس از ریاضت

<p>چنان دست که اماں زیبائی کر کرد که حمای حسنه مقدم کر ای تبره تو شاد بائشکن کشان خسنه کرد خواش نم فرشته خود را کرد بسیارست که در کار انسی خا کرد</p>	<p>اور فتحم که سیل عاد شاچت پا چ غم بو بجهان خال کو شات پا اکر چ حضم کو سناخ مردوز حاش که هم پسر و رحم خاطر دو زهان سمر تو بازده مادکن دوت</p>
<p>از مرتو سعادت شاه جهان صاحفه ای و حسره شاه خدا کان دارای داکستر و کسری بی شان با لشمن سند ایوان لامکان دارد پیش کوئین بام زیر دان خافان کا کارکار و شهنشاه تو جوان شاهی که سده عیش فرج هشتہ بن انجکه که باز است او ساروز اشان از نکد که جد ای شو و حبشه ای شان هرشان ای خپروج و حضای ای شان</p>	<p>سد عصدمیش جو ساطارم جون خافان شرق دعنه که در سرخ و عین خور سید ملک مرد و سلطان دادگر سلطان شان عصمه هنده سلطنت اعظم خلا و دوت دیں کند فرش دارای دسر شاه چشیع خان کای که سده عیش فرج هشتہ بن سمیع دهم را بیو و قوت عروج کرد جهان پسخ قدح خس نیخ حلمس ای خپروج بطراف بروج</p>

ای صورت تو ملک جمال و جمال گلک
 نو افتاب ملکی و مرجان که ببرد
 ارکان پسنه در چون تو که مریم خون
 نجات توست رسید چشم و شیاد
 بی طلعت تو جان نگزاید کلکای
 سروانشی که در دل فقر نیافت
 دست زرا با بر که باد و شیاد کرد
 های حبدال بواهلاک با عالم
 بچشم پسرخ علم عالمی بر فرق هنر ما
 علم از تو با که ایست و فضل از تو با
 ای حسن و نسخ خباب زرع قدر
 ای آفتاب ملک که در حب دوست
 در حب بجز عرب از زده کشت
 عصبت نهضت رخ سپاه از ده غشم
 کرد ون برای حسن و حوزه شنکله ای
 ای مقدس نقش ندوتی بر لکاز

ای صورت تو ملک جمال و جمال گلک
 نو افتاب ملکی و مرجان که ببرد
 ارکان پسنه در چون تو که مریم خون
 نجات توست رسید چشم و شیاد
 بی طلعت تو جان نگزاید کلکای
 سروانشی که در دل فقر نیافت
 دست زرا با بر که باد و شیاد کرد
 های حبدال بواهلاک با عالم
 بچشم پسرخ علم عالمی بر فرق هنر ما
 علم از تو با که ایست و فضل از تو با
 ای حسن و نسخ خباب زرع قدر
 ای آفتاب ملک که در حب دوست
 در حب بجز عرب از زده کشت
 عصبت نهضت رخ سپاه از ده غشم
 کرد ون برای حسن و حوزه شنکله ای
 ای مقدس نقش ندوتی بر لکاز

بودار گزیں همک سیماں ندا کس	بودی درون برده و از برده لان	بودی درون برده و از برده لان
در سند علی غسل و دنگن بدنغان	در دشت دام خندزدی و زخو	در دشت دام خندزدی و زخو
هادشت پس برفت و ساما شان	هادشت دام خندزدی و زخو	هادشت دام خندزدی و زخو
در فخر چای فضر و خانهای خان	هادشت دام خندزدی و زخو	هادشت دام خندزدی و زخو
ار فخر غابر دم و زصن نا فخر دن	آن کیت کو بلک کند با تو مکر	آن کیت کو بلک کند با تو مکر
در حیثت آورند مد که خراج خان	سال کر ز فخرت آز براج سر	سال کر ز فخرت آز براج سر
نو شادمان ندوش دلک ابرو	نو شادمان ندوش دلک ابرو	نو شادمان ندوش دلک ابرو
باند کان سند معاویت بر زدن	ابنک بطر کاشن سیان بر بی	ابنک بطر کاشن سیان بر بی
فصی سند بجا طسلک تو زرها	ای مینی که در صفت کردان دس	ای مینی که در صفت کردان دس
دارد بی بر پر عین از دوی همان	ای اشکا رسپ دست سر خزو کا	ای اشکا رسپ دست سر خزو کا
یعنی کمن کشم هرا ب حوزت رو ب	وازه هلک عنان ارادت دست	وازه هلک عنان ارادت دست
بار بکت بر جرشم من شان	حست کجا است بر زه ما ی خودین	حست کجا است بر زه ما ی خودین
نم کام من بکت نو بست خشم	هم کام من بکت نو بست خشم	هم کام من بکت نو بست خشم

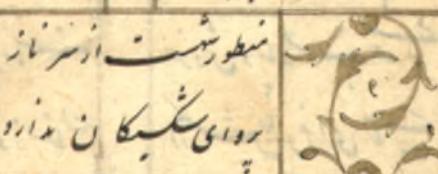
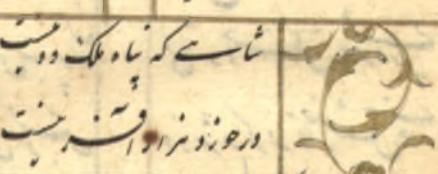
خانک سکشم منت دافت حال	مرا دلست پر شان رعچه لالا
جند هشت و خادمه کاه عجم	سکشم خاطرم و تکدل عجم

چونکه راه سدم خان را شد و مل رعنه کرد و نهاد بخون کنون رعنه ایام شهدیده حوال بست محنت دوران پوچه عال چو همی که مفده شد بجنب دل لهم از هم از هم از هم کربلا محبان بکردم زمال دل کابذه عاشبه سکین عرضی پر هرچه نوع فرام رخنی و کیل رنی بصره بابل نی خال میل که در جهان شد و سبیش نظر و می جست طالع و شیخ نخ و گلو کل لبا ز سراز نکرت خوش دل و چو د سائل سکین سد عقد بول چو سبیش درخ و شادی پژوه لای سیار صفت خا تراشان نوال	تم دخواه چو شد ز خور و خرو خا باد اتابه چشم را باهش عمی مراده چاله داشت بود باه خاده سرکنبد مسرا پرند تم اپیر شده در گفتم ایام نضم ایستم چخ خود شد رملکت خویش بزیرت خاده ایام عذبت وطن خود نمی نوایم کرد عیش و محن و محن و محن هر ز د عزیز خدا و سیم طیح کرد جناب اصفهان دهلا د ده مهدیت و علیجناب و کیانند بیچ مرد در دهلا حسکو یک شام که خا چو کشاد و دست چو کرم علق غلام و طیح نوبادای سرمه رزاں ایشیه بقر باغه
--	---

سانے اکت بوست ہے
 جنادہ بیارشن ہے
 پھر زہنہ ارجام ہے
 اپساد لپت دور عین
 سخا دہ خرقہ و خربہ
 کر زدہ ولی شہزادستان
 بادر د و را سوئے در بان
 ماروح بر اعد و دہ و ہے
 سلطان صفت آت ب پر بول
 مردم نکراس ب روی جوش
 حافظ عین تو خدا نالہ
 آج من دلکشہ نیکے

	بیشم و باشم نو نازم جان در سرد کار عین بازم	
--	--	--

هستے جو تو آسمان مدارو
 پروی جو تو بستان مدارو
 بخت و بیکن آن مدارو
 احسن بوچون کنم عابد
 بصران سده ام کم پسح صفت
 مرغے که سری تو کر و پروا

اَبُو سَعِيدْ سَعِيدْ كَرْجَانْ مَدَارَهْ	هَرَولْ كَچْ جَانْ مَدَارَهْ سَتَهْ
كَارْبُونْ تُورْكَانْ مَدَارَهْ	أَزْهَرْ بَهْ دَلْمَكَامْ سَهْ
پَسْتَهْ وَسَرْجَانْ مَدَارَهْ	چَنْ نَظَرْهِيْ بَانِدْهَتْ
	
مَطْهَرْهَتْ أَزْسَرْ نَازْ	مَطْهَرْهَتْ أَزْسَرْ نَازْ
پَروْيَ شَكْبَكَانْ مَدَارَهْ	پَروْيَ شَكْبَكَانْ مَدَارَهْ
	
سَلْخَانْ رَهَانْهَهْ مَاصِرَ الدَّبَنْ	شَدْعَطْسَمْ أَوْغَزْوَهْ لَكْنَ
	
شَاهَهْ كَنْيَاهْ مَلَكَهْ دَهْ	شَاهَهْ كَنْيَاهْ مَلَكَهْ دَهْ
دَرْحَرْهَهْ مَزَادْهَهْ فَتَهْهَتْ	دَرْحَرْهَهْ مَزَادْهَهْ فَتَهْهَتْ
	
كَلْهَسْنَهْ بَوْسَهْهَهْ دَهْ	نَوْبَادْهَهْ خَانَهَهْ دَهْ
نَاسِنْهَهْ حَنْوَرَشْ حَسَهْ	آهَهَهَهْ دَلَهْ مَلَهْ سَعَادَهْ
اَصَافَهْ كَوْرَهَهْ پَسْهَهْ	دَرْكَلَهْ جَهَانْ تَجَهَتْ شَاهَهْ
فَرْدَزْ جَسِيْخْ حَنْكَسَهْ	دَرْخَانْ فَنَدَهْ دَهْ لَهَفَهْ
سَهْ	قَبْشَهَهْ كَعَنْهَهْ دَلَهَلَامْ
حَزَرَشَهَهْ فَلَكْ حَخَشَهَهْ حَسَهْ	اَنجَا كَهَهَهَهْ لَعَنَتْ اَهَهْ
كَرْدَونْ چَهَهَهَهْ دَهْ جَاهَهَهْ	جَهَهَهَهْ كَهَهَهَهْ شَوَكَهْ دَهْ
پَشْهَهَهْ بَارْهَهْ دَهْ بَشَهْ	كَلَهْ اَزْكَفَهْ دَهْ اَهَهْ

ای عجیب بناع پادشاهی کارپسنه روپستان شاهی نم برج جلال را تو شاهی نیخت مدعا می سمجھا شاهی مشور ای مردو لوز شاهی	ای سانجه حست شاهی سرگردش ایل نو پرورد نم پرخ جمال نر ای قدری در خواسته از خدا می خون برنام تو همسر گرد و گرد
	کردون کاظمینه را زاده در آنی خود در صد ف داده
وی غردد ولست ای نو علا بر شکل دشت ایل نو شیدا از روی ببارک تو پیدا این طلس نیکوں دالا از سفف نهم روای خضراء	ای خفت مکاف بر توز پا ای آزاد نو عروپس دوت این از شکوه شهرهاری بر قاست حست خوکو نام کندشت صد ای صفت عده
مرخط گشیده جام صهبا	بر شادی خلبان نو نمید

کل هاشم و سنه خوش در کس نه در کشته عدا دو لوی خواهش کشته لا	دیگر باشنداق صفت در آزوی حبایل روت از پر شجاعت از کوش
در فخر جو پرخ اشتبه کیوان در تو پاسداه	کیوان در تو پاسداه
با د خدای باد بارت هر آزوی که در دل آید نو قمی رشتن بر سرت حضرت که با دار لوه	باد خدای باد بارت هر آزوی که در دل آید نو قمی رشتن بر سرت حضرت که با دار لوه
آزادم کمیمه خاکارت و زیرم کمیمه خاکارت تا د مر جایست کار کارت ها د حسن بر فرات	آزادم کمیمه خاکارت و زیرم کمیمه خاکارت تا د مر جایست کار کارت ها د حسن بر فرات
در سانه بخت کار کارت از کوشش نیز آذربای	در سانه حافظه خیف ان آذربای
کار کارت بر خط ملک دین بازم نیز بخت سخن بازم	کار کارت بر خط ملک دین بازم نیز بخت سخن بازم

دیشنه توای حسنه هم خانم	کرستی خوبی در کاخ نم
مرحیمه که زارونما نوام	کروپت و پنجه ارجام
در پایی بارگفت فخانم	کوچنت که از سر سار
موده خن کلم هفت شرایب	دهمانت که خون تو سایه
در حضرت چون تو دلوار	در حضرت چون تو دلوار
تریعت و برستانم	هر خد سکنی راحوت
کم کن تو بدی که این دلکوت	کر اگه دلت خواهن و دوت
حسن بسرم کذرا که نهاد	انکار که خاک آستانم
لهم که چو ششم را زی	زی سره حسنه سار
بر دل رسم و فانکاری	تو خود سر و صل ماد از
من عادت بخت خوشان	
ای سنه که در تو زدیک	اسناده بخون مرگ و تاک
در سکن اخلاص عالمیک	کر خانه محضرت و ناریک
بر عیاذ روشن شانم	

من از تو بخته جفا بخوبم	پردن زکل و فا منیم
اولاده بند کے منویم	اپسہ ارت پوش کیں نکویم
او صاف تو میں کی خانم	او صاف تو میں کی خانم
بیکدند ز در و فا کشودم	نم خر بخته می فرو دم
از دوستی بخته می نمودم	احسن از من دوز دوست ددم
حمد و شکر و من همانم	حمد و شکر و من همانم
آهنا که نشاعشن جو شد	جز راه هوا می من نو شد
خاک من زار چون بیند	کر نام تو بسرم بگو شد
و زاده و ر آرد استخوانم	و زاده و ر آرد استخوانم
کر سر به می بسته بترم	اد کوی وفات بر بخوبم
و زر اکن که شند و زر زرم	من مهره بخته تو زرم
الا که بربزد استخوانم	الا که بربزد استخوانم
کر بر کد زم نشیش جانے	مر بک بصفا باز سیسے
از تو کنکن بخته سے	محبون یعنی از بھای سے
کمات غلب و حمستانم	کمات غلب و حمستانم
کشتم صنمها در آزو بت	اشفته دول چو تار مو بت

شب بست که از فراق رفت	هر خد نیز سم بگوست
دیگر روز سے بعکس نیز سام	دیگر روز سے بعکس نیز سام
ای بجز تو صل شاد مان	ای بجز تو صل شاد مان
با حافظ خود بگو عجائب	با حافظ خود بگو عجائب
هملت رخوش هرام	هملت رخوش هرام
مرا باشت بسیار آشنا بی	الا ای آهومی و شنیده کجای
دو داشت از کسی از من داری پ	دو تهاود و در سر کرد ای دوپ
مرا دم بجهنم از نوایم	پاتا حال یکدیگر بدایم
چرا کاسه مدارد خدم و خوش	که می میرم درین دشت سویش
رفق پکان با عزمه مان	که خواهد شد بگو بند ای جنپ
که ایں تهباشان تهباشان	که خضر بمارکت پی نواد
که عالم لایه زدن فرو آید	که در قفت عطا پروردن آید
بیکفت اس سخا با فرنی	که دروزی در سر وی در سرینی
بسیار می بند کرد ای داری	که ای ساکن حود را بآوار
و می سیم غم می باشد سکارم	جواب او بگفت و آن وارم
که از خانی نیز بست آشناش	بگفت چون بدت از من شناسش

دلی غافل شو ز بخت پرست	هد پای کل و جام فی از وست
ن شاخ پس و بیکن دیده باش	چوان سرو سی شد کارون شد
در بخشش آب دن خوش	چنان لان ام تا ب روان پیش
که خور شد شد کیسه برداز	نیاز من چه وزن رود بین ساز
نم اشکی و با خود گفتگویی	لب حر شنده و طرف جویی
سوافن کرد با ابر هباران	پادر نش کان و دو سداران
که کوئی حذ بند است اشنه	جان پر محظی زنگ جدابی
سلمان سلما ن حندا	کمردان سدم ویرانه مارا
بر او بابرادر کے چن کرد	برفت طبیع خوش ب شکم خون
بظر نی کان نکردو سهره بکند	بوکو سر من و از خمره بکند
نوادنون الفلم می پرس نفیس	چمن بای کلا ک آرم بخیر
مرا ذم بجو بند ار تو ایند	د بقان فتہ بکد بکر عاده
ک حکم اند احیان دیکست	حق لات بصفحت کوین است
وزان خنی که حاصل کشت بشم	دو از ما بخن درسم سرشنم
ک نور شر و عنجه جانش اجران	و حجشی درین نرک پست
شام جان عطسه ساز خاده	پور سخن ای طیب نشید

لایه

که بن نادیز لف و حس جست دری دادی باینک سل شیخ پر جریل ۱۱۷ چت بوزن سخن گفتن که این راست ایضا	نم آن آمود که از مردم نبورست که چندی خون بسطد و مان سکوچو بدان ناکو دکان ناش فروزه لغایه اسد و تغایر است خنا
برو حافظ در من موضع هنر م سخن کوتاه کن و آنرا عزم	
من دستی دسته حشم با دلی سبیت بر بوی محال گفت پس نادیز را داشت اینست ذالم حسراغ که بیکنده	فرسته دارود که روز کار نمی نامم از دود کرد و گفت فرز جهان فتحه در شنیز دکر سپه بجز دانش بمزده
کس سر بر عل غدار و قرار که کم شد در و شکر سلم و طلا که داده است ایوان از نسبتا کجا شده آن رک جوشش	دلا بر جهان ل سنه زین حمان مر حست ایمان دو حمان نمیل است ای حمان هر آن کجا رای سیدان نیک کشش
کس و خداش سم مدار و پاراد که پکوشن بزرد سرای سینه	نم تهنا شد ایوان و گاهش چ خوش گفت حسنه بالاج دلخی

لکی را شلن کند آشکار	لکی را کند تغزی رونکار
بگو این بخ کای شه جم کلا	پاسانے ارمن رو زد شا
پس انکاه جام جهان سنجو	دل پسخواهان ملکن بجوي
بس و د که ارغص صبغتم قوی	پاسانے آن جام کھنزوی
بی سیستوان کرد از خوش بخ	غم اچنان کا در و بخت
بیک جام دیگر مراد نیک	پاسانے ارمی که داری
دو اس سوی دیرعن ادم	که از خوب کرد و نیجان آدم
بن د که بخشد عذر بزم کلام	پاسانے آن باذف بخ کام
کلام دل آنکت جو بلن کنم	نهن صفت رو پیدان کنم
که بود لکشید و رفت خش	پاسانے انجام ما فوت و ک
خراب می و جام خواهم سه	بن و د که بنام خواهم شد
بر سر فرمی کن که ایلی هر	پاسانے ارنپو فاعی هر
دری هر دم از عنیت کشید	که می عسر را بی پیغ اید
ده ناشنیم رشت خش	پاسانے آن باذف دو فتحش
جهان جلد سخت می اس	ده وین لصحت زما کشن
که دینا بد از و فابا یک	پاسانے ارمی سنبه مخلبی

که چون بر داد افت کنید	جای بسته دار و این چنست
که پی می خواست آرامی	پاسانه از می طلب کام
دل رانم نو انگ دوری	که از صلیخا صوری
که کویم را حال کسری و بک	پاسانه انجام را کن
که در خودی راز نتوان نهفت	بستی نوان در اسرار
بر آنست کت خون بر ز دغیر	پاسانه این چه باشی زد
تو خون صراحت و ساعت	درین خونفشا عوضه شخیز
که از خاکی حسن نهاده شت	پاسانه از ماکن سرکش
بر این بعثت سرانی هنگ	بزم ده کم کردم از عص پنهان
که اندر حسن ابات دار و بست	پاسانه آن بکرس سور پنهان
کنون در مردم ازوی که آسوده ام	برن کر پادشاه این بوده ام
خصوصا که صافی و غش بود	فعح پر کن از می که بی خوبی
بنده که نه روز چاهدی ششم	پاسانه آن راح بجان بیشم
بی خور که در مان دلها بست	درزی که میکش تلف درست
جهه تا کی از شید و تذوق لات	پاسانه آن بذله عمل صنا
بی بمن کن مرد و را اسلام	ترسیح و خرفه مولتام

شود و رکا بجا سنت کنچ رون
 پس از تیز دیر مغان
 جواش حکومی بگوست بخیز
 در کشیخ کوید مردو سی دیر
 که بر دل کشید و معرفت
 پس از تیز مصافی
 دمی زکد و رست بر وان آرم
 مده تا صفای درون آرم
 که روز است پی خود میز در رخ
 پس از آن ایش ناینک
 بن و ده که در پیش ندان است
 چهارش پرست و خود نایرت
 پس از آن می کوشش جام
 بکسر و حسم فرسته سام
 مده تا بکوشم نادارنی
 که هم شدم کی بود و کا و وس
 پس از آن ایش عاص
 بن و ده که نایم از خود خلاص
 در فراز م ایشی جام حجم
 پس از دن صفت کا و بانی علم
 که بکسر عمدی بز دیم کے
 پس از بیان کند بیشه
 صدایی بیان سپنه زن
 دم از شه مردان و زنان
 که بکنچ قارون و هزار خود
 پس از قی ایشی قتوح
 در کامرانی و عسر دراز
 پس از بروست کشند نای
 که دل زفیح باید چان در
 پس از زعفرانی قدو
 بن و ده که از عشم خلاصم ده

دی زن که صوفی بجالت رو معنی پا باست حکمت بندم که چون عشم رسانم معنی کجایے که وقت گفت	بسی صدش جواست رو لکنی بر دست نز کرست خروشیدن دست بود سو شد دمی حکمت را در خرس اور
مان به که خونم بخوش آور معنی ساعود را سازم کن نگفته در در مرا حاره معنی حباشد که لطفی گفت	نوایی نوا مین نرا آغاز کن ولم نزرون حسنه و صدیه دمی آتشی در دلم اینکه بهم نربنی خان و مانم
معنی کجایے نوا می زن چو خواهد شدن عالم از نهانی معنی بکوقول در بواره نو بوزار راه هم رود	با سخنوا بان صلاحی زن که ایست بسی بز شایسته که چار کان را نویی خاره که چایم از ویده من رمده رود
معنی بایشتو و کاربند چو غم شکر آرد پاراصفه معنی تو پر افسه ز قول من این شد اما پسنه	ز حکمت و رباب وزنای و ده زنانی بمنی زن دم تدسته

د می و بینی ان که عالم دست سپاسانی از ناده بر گن بسطے د می و رجاین کیفیت دی کیم آب هات حکای اور اندرونی ر پلیم چشم خود بازی کیم بینین بیوه حسره و ای در بر جو دلت شکا مران ت آسانی منع و مامی اوست ولی نجت جان صاحبدان کرن و نجت کی کشت بابت فر ک عفت چران در اطوار او سر اذارم از عجز و تشویش کنم روی در حضرت کربلا با سر اسما چسنه تو بحی رسول و بحقی کرم به دل که سوریده کارت	بی و در گن دولت کی غفت منی کجا لے بن بسطے که با هم شیشم و شاد کی شیشم معنی ز اشعار من نکعل که ناد جدر اکار ساز کنم با جمال دارای دیسم نجت نیاه زین پادشاه زمان که بگش وزیر شای ارو فروع دنده و دل معبدان جهان دارون پور تاج در چکونه دم شرح آثار او چقدروی از حد و شرح پیش بر آدم جشن لاصی است ^{عا} که نارب بالای نمای نو بحی کلامت که اعد قدم به جان که جو بای سرازرت
---	--

می.

بهری که خاسه نگزد و علی که شاه جهان مایه بسیار زین ما بود منظر عدل و جو خدو جهان شاه منصور با	بوزی که مخفیست از جسم عقل با قمال موارد بمانج نجت فلک نابود مرتع جدی دلو غیر عالم از خاطر ش دوی
محمد اسدی حسن و حم کن سبفور است شد در آفاق نام فریدون شکوی دار چون نام فلک را که در صدق عیش او نه تن خراجت و نهدار و نکن خل کنیس سند و سنت در ویا اگر زک نهدست اگر ردم و پن هم بست چرس تماشون نظر بجا ی سکندر بان سایها چور یا وصفت ندار و نکن	سحابی سیده ان دینا و دین که منصور باست باعد اعما نه تن سبزه دی سیده ان نام سون چهر حجم را خلف چون بو که هر راج باحت و نسدن یک پسرت غلامی مرضع نظر چو حجم جلد داری بزرگن که دارد بی طنز می زیر پر بدانادی که شف کن حاتما شاز را کنم رب عا خض نوار دخواهی پسح زیانخن

که زرخوده زرور شیش بجنت و کربا شیش فریزند مرا شربت و شام انوش با ملکات آشیان عقا	پارم بظفین سه پست سین زمان زمان ارشیه بلند ارون می که جان دارو هی شن بمی کوه پایه پس از رجایا
ریغنش زحل راس اخشنده دوم ارد و دار و دار و دار که بازیش عرض هزار بود خان فلجه اش کردن قرار	زاغی سدش حلقه اندزکر سر اپنده دیلو از دور خارا خان فلجه اش کردن قرار دو رو

عافت می بایدش فتن کوچ پی نبا جایی دو بران هر برگ راه ساز و شواخا معینم عازماں کین خانه راخان کفتاده اینهاں بکرس نیاد در کند دور باشی دوستی یال جا خواست افرا و آخر اندز دا کم بکرمان سکان بزشن کفتاده	مر که آدم در جهان نزد شود دوره عقب است دینا پیش دل سه بران پل پر زس پیم را پستی در جفت سخته خان فاست راشاد کند دور باشی دوستی یال جا من کرنتم خود تویی بهرام کم کرن کوری کوری من گفتاده
--	--

هم

گنجایش ام در دل وردن هنر
 که پیغمبر است صنعت مکمل است
 که زیر مردم چه نیاد است نموده
 غم خور شاد مسوز اکن جهان داشت

گنجایش ام در دل وردن هنر
 هنر ملک فنافت خود مکمل است
 بعد ازین مرتبه رسیده بندوند
 آنکه این طبقه

ای برادر جهان دروز دوست خواهد
 دوست کرد که دوست کشته
 آن تصور کن که در حضور عیش
 دو زبر سین بری مرور ما فرد اخیر
 همه دی را که خوب شده علی‌الله علی‌الله
 این حرف بزم عیش دروز در دن
 در کفرت محکم اضافه لی جان
 نزد برآس بود تازه در اول

دل منه بر دینی و اسباب
 کس عسل پیش زن که خود
 مریا بامی پسر اغی بر رو
 لی شکف مرکه بر دی دل نهاد
 شاه غازی حسنه کیان

که بجهی قلب کوی سیده کرد نان را لی سب سکر صیب	که پنک جلد پسای می شکست سر و راز ای سب سکر صیب
در پا بان نام او عوی می شنید چون سهر کرد و فرش دیر	از پنک حفته می افکند پسر عاقبت بشر از و هر ز دعاف
بل در پشم جهان پنک مود آنکه در شن بجهان پنک کش	

خیش از زور کار بجل بود مر که داشت مر دا مل بود	از بند تو سه در ببر بخ یخ و راحش و دای طایش
دو سر در نی سب سهل بود کر ز از زمانه مصل بود	کارهای جهان چون غلبت در سه ای پسخ روزی خپد
عترش منت رک که کهل بود درجات و عیش سکنده رن	درجات و عیش سکنده رن

که درین مرحله نسخه دادم خرا که نکشش شد و این نگهن هشت	صف محمد زمان حاصل تنسخ هاف سمعه داده ناه صفر کاف
--	---

آنکه پنک بی خی منی تکوی بود حال نارخ و فاشن طلب نهشت	
---	--

که روزی حکایت نمای او رسای مساعی که بردن رفت این خانه بی نظر و سال نارخ فانش طلب جری	مخدوس مرد سلطان قضا ای ناف نصیره بردازند و جب محمد را کف رجت حق نهان ادعا کنند
--	--

از بزر خان بوس بودنی فلک تجوید در نصف ده دی مهد از عرصه جوید آمد هروف سال فانش آید	اعظم فوایم دویس که بردوش با آس و خوب باعث است برخان نکس بسی جوده اور کنند که
--	--

سان ای دکر خادون علی طلاق خدبو کوش ععنو و کرم باستهان جال بسته و دین می شایخ ابوی پسان عرصه بدان خوب تبعید	برخور کاف والف از جادی لاد خدابکان سلطان هزب و زن پسر علم و جما آفنا ب طه پل نماد بروی احباب خوش ای خون
---	--

از کف چه بشنی کامد می سایان نارخ ایں حکایت کرد نوماهشنه	آس بمه بشنی کامد می سایان سر جمله ایش فرد خوان ای بروهی
--	--

پس از خواجه ده سال ز جهان خداده اصنی را فعال و فعالش وزانجا فهم کن سال دهش	پرادر خواجه خادل طایب مسوا بسی روضه رضوان سفرگرد چنان عادلش پوسته برخان
--	---

امام سنت بو شیخ جعیت باد باب دل و اسل صفات قدم در ز کرت سنت امداد برون آر از خود فرب طا	بهدا، الحنی و الدین طایب مسوا عجمی رفت ز جهان این گفت طبعت درب بزاد ای میان جدین دسوار باریخ دفائن
--	---

کر ز جور دو کشت شتر کر همایه هر نیز ذکر بر سر شاهد فضا و آس خبر گفت نظره دار امام و با آس شنی که دولت او باور کر و در اداره که مفعول می باشد	آی کشت کوچکتر سلطان از آن روزی نشسته بر سر شاهد فضا آی و دکفت حشم و هر ان شرمن ای اصفت زمانه ز بهر خدا کوی
--	---

کمه ای نمری گلگلت سوا و پنهان	بن پام و نستاد و دو نی دیرو
-------------------------------	-----------------------------

پس از دو سال که تخت بخانه ام اور چوار خانه خواهد در نی ابتدی که این طبقه نفع خود کا مبت دخواهی بکف قابل دعوی خواهد بود	چابه دادم و گفتم دار بخداورم و گسل فاصنیم ام از کفر کش کرد اگر بردن نهم از استسان خان قدم خاچ خواهد حصار مفت از تخت
معالم موی زمان کشیده برسان کسی فندم زمزد از پهراں عصمانی بیوں تو ساروی مکان دنیز بسیلیش سکان فم دماغ سودا	بیوں تو خواهم داشت از اخلاص هر که بخواست خد را بخواش از صد ف ناد کن کنکه حلم

سی و هشتاد و سه

این در و فا و در تختش	بر تو خواهم داشت از اخلاص
پیشو کام کرم ز تختش	هر که بخواست خد را بخواش
مر کم بر و درت که تختش	از صد ف ناد کن کنکه حلم

سی و هشتاد و چهارم

بعده سلطنت شاهزاده ای ای ای که جان خوش بر و رو و داده که قاضی به از و ایمان دارد که یعنی هفت او کارهای بکشاد	لیخ شخص محب ملک رسوند آیا خخت با و سی پیشو او و لات خیش و کر مر بے اسلام شیخ مجذل و کر بقیه ابدال شیخ اهل الدین
بنای کارهای ناقی نایم شناهد لیخ شخص داشت خحمد که در	و کر شمشش و داشت خحمد که در

دگر کرم ع حاجی فوام درماد
که نام نکت برداز جان عشق
نیزه هشتر بگند اشند و بگندند
خدای غر حسین حمد را پا مفراد

پادشاه شکر توفیق مرآه
جز اکبر عزمه نیخن جهان ره
بچشم او حلال زرگاه سکنی
با فون زکاین علی خم زکار فرام
کار را فن مراد صنعته اسدی
و قصمت نادرا که هفت بزم نادره
اکنه و ده پا هفت دنیم پس کرد

خود نمان ارس خاکد آن ده
ز بهزاد نان از هم منظر
خود آنی که روزی و نهاده خدا
دار از طبع قلب رفاقت
چرا دگری باشد محنت
چنخواهی از فاصلی و محنت
در کردی در کاه بمرد ملکت
و زرفته س جهش لذت

حس این نظم از پا سمعی است
پر شده و غرزرگی جلد
بگزینی همچنین حمیل پ

ساقی باده که ایکسر جاست
چشم مرد و شدج دارم دن
پمحکل در حسن زباد خشان ای
بر سالی و شایت بو آر بھتر ب

ساده عیشی هر بشتم رسوت
خوش لفظ دمک معنی دوزدن ای
کفتم درین سراچ زهر حاده
اکنون صحت من خدی خودی

نم تی عاک سدهان کرفت
چشم کشا قدرت زردا نیز
پی نوچنگ کلک زوران
پنهان عصفت در او زر کوش

ای با صبا اکر نیز
او زوی و فام خسیر ب

از من بر سار حسن شاد مام	کان سو جنت نه تو در همانه
می مرد و در اسماق بی کفت	ای سپتو صرام زندگانه
سعد	
کل قصد شر من بیفت سکر را	زان عزت طرز د کعب العزال
موداد هاشم لمح نم کر عیان کرد	خاکش بر کر مسکن آت را لش
مرکس که کور ز او ز نادر بی هم جوش	کی شتری شا په صاحب جمال
سعد	
صاحجم دو شن با ده بفرسا	آس خطاب من خاطب می
علی ما فوت فام او کویی	ملک کلک رفاب می زیر
طفش پش دو سنا دم	کوب بعد حنم شراب می زیر
سعد	
صبح جمعه بد و سادس بی او	که از دلم غم آخوند روی شدی
بال شن خد و دست و چهار بخت	بر حی آب روای کشت حلان
در نفع و در و ناسف کجا ده بود	کنون که غسل ساز که و خضر
سعد	
روح العرش آج دن ور	بر تسبه خارم ز برسد

بلکن

پنجه سرخ حسنه که از

پرسند حسره می خاند

سعده

چون سوره دل که دل امروزی هست س غلام طبع کارش عزم نهاد	بل امده نهاد و کل خد و خوش بود خوب شدیده ام زان پر شنید
--	--

سعده

بگو شنید شی نهی مادر داد ز خیرت احمدی لاله آلا آلا	که ای غیر کسی را که خوار است
---	------------------------------

سعده

بخت که داشت این رسانید کل بخت کسی را که با فساد	بسی خواهد رسالی نمود لطفیان آرزو خوش بخدا
--	--

سعده

ای سو اسل عالی حضرت آجره وی برآورت چون حضرت آجره	
---	--

اد و شسته بار کیری امکنی نخشی می.	درینه کی خود را با سکه سرمهای
ب	ب
ایام بهارست دکل و لار و نیزین از خاک برآمد و تو در خاک خواهی بر خاک تو خدنا کنه تو از خاک داشتی	ایام بهارست دکل و لار و نیزین از خاک برآمد و تو در خاک خواهی بر خاک تو خدنا کنه تو از خاک داشتی
ب	ب
پیت و حب احال از از کفره سعدی ای عذر مجسی علی را ز حوش آوردا و ز نام خواهی امکه را حافظه رویی عجوانی	ای عذر مجسی علی را ز حوش آوردا ای عذر مجسی علی را ز حوش آوردا و ز نام خواهی امکه را حافظه رویی عجوانی
ب	ب
بکندهشتن و صفت ای راه در کرم اوی چیزی باند	بکندهشتن و صفت ای راه در کرم اوی چیزی باند
ب	ب
گرفت سیز عزت در باب که عسر رس باند	گرفت سیز عزت در باب که عسر رس باند
ب	ب
آقین باز چون فرسته ای کو برس ت جشن روم	آقین باز چون فرسته ای کو برس ت جشن روم
ب	ب
در کشت از قضا ب محظوظ مجکت از قوس ب معصوم	در کشت از قضا ب محظوظ مجکت از قوس ب معصوم
ب	ب
دلا و عدی که آن فرسته را فرمد چند از حشم ام طلاق بی	دلا و عدی که آن فرسته را فرمد چند از حشم ام طلاق بی
ب	ب
بجا بی لوح سیسن در کن رس غلک ب رس نهاد ش لوح سکنی	بجا بی لوح سیسن در کن رس غلک ب رس نهاد ش لوح سکنی

بن

عزم دل اکنی که ماند جای | عزم برسخ نه صراغ از شود

جزش بوزیر نای پی مارا	جزگوی نور سکن زیناده
خواب ارج خوش آمد که را در عتم	خاکه حشم در نامد ناده

جاناکند بر کدر نسبه می آه	کانش بست بنش نکنی آه
نادره کوی خود منداری سل	سکبودی کرد و محسر خبری آه

چشت کفون در کنی بازدرو	زنها که تنح حکمت می بازدرو
بس رزو ملوک شتی بصفت	آه ارزل بونگ سکت می بازدرو

چشم بوک حسنه بالست اساوی	بارب که فیض همان مردا و از نادی
از لطف که کرد حلقة در کوش ملا	آبزده وزیر حشم حافظ باوی

خیان جهان صید تو ان کر زنی	خوش خیش ارشاد نیان خود زنی
نگر کن کله دار جهانست پیش	کان برسپکون نه سر بر آور و زنی

خپس که خلک برخ بخواه و خوشید به نیکت میداد	از هنگ دم غیره ناکاه و ش
خست پر امکرد پرسکرد و پداست که روی کرسکرد و	مازدار بکرت نز سکرد و
دیج نومن رسخ دوز کرم چون ساغ ناده که آرد نشکنی	دایم حصر احی ای سک کلکون کم
دل جون کن و صبر که زاد کمعطره خونت و مزار امده	چون ناز حنگ شنوم خون کم
دل باخ تو نرغشی دارد در وجد رخ نوجان نهادم ز دل	دل جون کن و صبر که زاد
و رسنیش او خیسم ادرزوی ناز کغم من سودار دوه را خاره	کمعطره خونت و مزار امده

کھا کہ بلم پر زلف نمایا	دیش خوش آ و زینه در ماز
مردی کشنده دختر پر	اپدار کرم زخواج پر
کرن شنہ فیض رحمتی اچی فقط	حرش پم آن ساقی کو شر پر
چون باز رغنم حوما بت جون	بانگر غم نیست اون کو بین
شد ببر لب سلخرازو دور مد	می بسب ببره خوش بدو بین
کھشم که چنان است بیشین	کھا کہ بسی ساده ل سکینی
در آیت جالان خانی نیست	توم دم حشم خود در و می نیست
د عشق کتا و بین اکیر	جز پم دلان خرد و بیکیر

صوفی چو پور پس سروان نیدا
بر مردم زندگانه بسیار کمیر

نی خندام آن محنت دل نکوت	نی غرسم و ماعدم دل چوست
غم در دل نمک همین راست است	ید وست که با اوعدم دل چوپان

کرس پس حوس افاده دین اش	ای بس خراب باده جام
ما عاشق زمیست عالم نیم	با هنر شین کرن بذمام شوی

بر خاک خاب لوش و حمین	با انکه نهست در هر دن ما نمیکن
با محنت بجهود دل نکم شان	بر آشی اش طار و فار شین

ای شرم زده عجیب پسته پار	چرا و جمل کرس مخمور از
--------------------------	------------------------

کل

کل تا بیباری کجایاره	کونورزه دارد و نور از تو
با سانی شوخ دشک با برطه	من شدم ز جشن حامی
بکنی و فاغتنم بگشته بی	پتزرد و صحت بزم و فرقی
با می بگنا رجوی ماید بود	وز عصف کناره جوی ماید
این ملت عمر ما چوکل و رست	خدان لب قمازه وی میا
ای خواجه که داشتی بایم	از صدر حاده ات میرچو
بکنی که پس از پستانه بگنی بود	پس موی پستانه من هر چند
بکرد و زایم عمر	ولاعز پری بخت اد پانی عمر

۱۰۸

حال نهاد خست از خانه عمر

مشیار شوایی احمد که خونش

کشی که شوم را مدار آمیشه دل خون کش بصر بر کار آید
کو صبر و چه دل این خود لش مینخوا

نت المکاتب

319

